

BROJ 110

CENA 800 DIN.

NINJA

ZA KORIENTAS, ZA
PAKAO

3,5 DEM 12 FF, 2 USD, 3 SFR, 25 ASCH, 12 SKR, 300 GRD

Derek Finegan

ZA KORIENTAS, ZA PAKAO...

Derek Finegan
ZA KORIENTAS, ZA PAKAO

Izdavač:
NIP »Dečje novine«,
Gornji Milanovac

Za izdavača:
Miroslav Petrović,
generalni direktor

Glavni i odgovorni urednik:
Mirjana Šterijevski

Urednik:
Borivoje Lošić

Lektor:
Mirjana Jakovljević

Korektor:
Nada Maksimović

1992. DEN PRESS

NINDA 110 — JUL 1992. GODINE

Izdaje NIP »Dečje novine«, Tihomira Matijevića 4, 32300 Gornji Milanovac. Telefoni: (032) 712-246, lokal 28, uredništvo, (032) 714-250 prodaja i (032) 710-529 pretplata. Telex: 13731, Broj tekućeg računa kod SDK u Gornjem Milanovcu 61320-603-1263. Devizni račun kod Beobanke u Beogradu: 60311-623-16-257310-03292. Štampa: »Litopapir«, Čačak.

Derek Finegan

ZA KORIENTAS, ZA PAKAO..

Krozbi na trenutak sklopi oči, zamorene od buljenja u polutamu.

Kada ih je ponovo otvorio, istočno nebo bilo je za upadljivu nijasnu svetlije nego nekoliko trenutaka ranije.

»Sunce brzo izlazi i zalazi na ovim geografskim širinama«, podseti Krozbi sebe na davno naučenu činjenicu. »Dobro je... od svega je najgore ovo iščekivanje...«

Ispod oka baci pogled na lice čoveka kraj sebe. Osvetljene samo odsjajem instrumenata sa kontrolne table helikoptera, Džefordsove crte činile su se još oštrijim nego obično. Nije ni čuo što ga njegovi prijatelji zovu »Kamena sekira«...

— Vreme je — promrmlja Krozbi nervozno. Neželjene sitne kapi znoja počеше da mu

klizne niz čelo i on ih obrisao nervoznim pokretom ruke.

— Još koji minut — leno sleže ramenima Džefords. — Ne-ka sunce izade, mister Krozbi.

— U redu, ali mislim...

— Nema potrebe da brinete, mister Krozbi — Džefords se nije čak ni trudio da prikrije podsmeš u svom glasu. — Ništa se nije dogodilo što bi mu izmenilo situaciju. Nema nikakvih izgleda da se izvuce iz doline, verujte.

— Ipak, Džefords. On je... ninda!

Ponovo taj prezrivi osmeš koji je Krozbi već naučio da podnosi. Ide mu na nerve, svakako, ali je Džefords oruđe koje će mu dati ono što želi da dobije i spreman je da ga toleriše sve dok posao ne bude gotov. Posle toga... ćemo videti. Kenton

Krozbi nije od onih koji podnose da im se neko podsmeva!

— I o tome smo već govorili, mister Krozbi — odmahinu drugi čovek glavom. — Ovi momci iz Japana koji tvrde da su ninde samo koriste strah od davnih legendi, koji vlada tamo, na drugoj strani okeana. Ne tvrdim da neki od njih nisu i dobri borci, bolji od prosečnih, ali i u mojoj ekipi imam nekoliko takvih. . .

— Znam, do đavola! Ipak, do sada je uvek uspevao da izbegne sve zamke!

— Do sada nisam ja radio za vas, mister Krozbi. . .

Ponovo podsmeh. Obrćući pogled od kamenog lica, Krozbi se ugrize za usnu. Koji ga je đavoterao da ponovo počinje razgovor, pa peti ili šesti put ove duge noći!

Crvenkasta ivica sunčevog kotura pomoli se nad neravnim vrhovima planine i osvetli čitav istočni horizont. Moglo se gotovo videti kako se ivica senke povlači prema planini dok se sunce diže, sve bolje osvetljavajući dno doline.

Vetrovi su načinili breščiće od crvenkastog peska, ravnomerno raspoređene po gotovo potpuno ravnom dnu doline. U udubljenjima između tih bregova

senke su još tamne, ali ni to neće trajati dugo.

No, ninda nije mogao nikud izaći pod zaštitom tame, čak i Krozbi je sada potpuno siguran u to. Za koji trenutak sunce će ga otkriti u nekom od tih udubljenja i počće poslednji čin dugog i uzbuđljivog lova na čoveka.

Krozbi proguta pljuvačku iza zvanu iznenadnim uzbuđenjem. I bilo je vreme da se ovo jednom okonča, do đavola! To prokleta žuto kopile već mesecima sistematski razbija Krozbijevu organizaciju. Koštalo ga je sve to već nekoliko desetina hiljada dolara, ali je gore od svega što je počeo da gubi poverenje kupaca!

A trgovina oružjem je takva, čak i kada je najlegalnija. Kupcima oružje obično treba brzo, jer žele što pre da ga upotrebe, pre nego što i ona druga strana ne naruči nešto što bi moglo odlučiti ishod sukoba. Ponekad se ne toleriše čak ni kašnjenje od svega nekoliko dana!

— Gotovo je, kućkin sine! — procedi kroz zube, potpuno zaboravljajući da nije sam u helikopteru. — Sad ćeš mi platiti za sve!

Trgao se i posramljeno pogledao prema Džefordsu, ali ovaj

se pravio da ništa ne primećuje. Dohvatio je mikrofoni radio-uredjaja i u njega izgovorio nekoliko tihih reči.

— Ah! — gotovo uskliknu Krozbi. — Vidi ti to, čoveče!

Svud unaokolo, u nepravilnom krugu oko doline, ljudi su se dizali iz svojih zaklona, otrešajući prašinu sa odeće zaštitnih boja i proveravajući svoje oružje.

Krozbi klimnu glavom, iako je već znao sa koliko je ljudi Džefords opkolio neveliku dolinu. Na rastojanju od petnaestak jardi međusobno, koje se činilo premalim za teren bez ikakvog pogodnog zaklona.

I ne samo ljudi; svud unaokolo osetljivi prislušni uredjaji bili su spremni da pojačaju sva ki neprirodni šum u okolini i upozore ljude koje bi tama i monotonija čekanja mogli učiniti neopreznim...

— Gde je on? — promrmlja Krozbi, nagnjući se bliže vetrobranu helikoptera. — Još ga ne vidim?

Džefords spusti dvogled kojim je pretraživao stopu po stopu doline.

— Ni ja, ali ćemo ga uskoro videti...

Njegovi prsti preleteše po komandama helikoptera i mo-

tor zabruja. Krozbi ponovo sklopi zamorene oči. Kroz oblak crvenkaste prašine, uzvitlan rotorima, sada ionako ništa više ne može videti.

— Na kojoj smo visini? — upita nekoliko trenutaka kasnije.

— Stotinak jardi — nemrano odvrati Džefords. — Dovoljno za dobar pregled, a?

— Da nije to... mislim, imali on možda nešto čime bi mogao da domaši helikopter...

— Možda i ima...

— Pa onda, ovaj... zar ne bi bilo bolje...?

— Ne bi, mister Krozbi. Ooo je sasvim pristojna visina, a ja bih baš voleo da se on pojavi iz zaklona i nešto pokuša. Kalibar ovog mitraljeza je dvadeset milimetara; da li ste ikada videli čoveka pogođenog zrnima kalibra dvadeset milimetara? Ja jesam, mister Krozbi, i mogu vam reći da prizor nije nimalo privlačan!

— Hmmm... U stvari, čudi me zašto ga još ne vidimo! Kao da je u zemlju propao, proklet bio!

— U zemlju?

Krozbi dobaci Džefordsu pogled, ali na njegovom licu, za promenu, nije bilo podsmeha.

— O' Rajli — reče Džefords u mikrofon. — Neka ljudi prečešljaju svaku uvalu u pesku. Pažljivo, do đavola! Taj kučkin sin mogao bi se negde zavući i umaći nam!

Krozbi baci pogled naniže. Krug u dolini se sužavao kako su se tragači približavali središtu; sada od jednog do drugog čoveka u streljačkom stroju nema više od četiri-pet jardi...

Istina, kreću se sporije i opreznije nego maločas, sve češće zastajući da kundacima ili vrhovima čizama preture pesak u nevelikim udubljenjima između dina.

Dobacujući izazivački pogled Krozbiju, Džefords spusti letelicu još dvadesetak stopa niže.

— Zavukao se u pesak — procedi kroz zube. — Sasvim sigurno. Moji ljudi će ga naći...

Krozbi samo klimnu glavom. Buljio je naniže, zbog nečega rešen da upravo on, bar delić sekunde pre Džefordsa, opazi nindju kada konačno bude primoran da izađe iz zaklona.

U međuvremenu, živi krug sve više se sužavao oko pustog središta doline. Pojedinci su već počeli da zaostaju kako se ne bi gurali sa svojim susedima, ali im koncentracija nije popuštala i zastajali su kod svakog

udubljenja u pesku da bi ga pažljivije pregledali.

— Prokletstvo! — procedi Džefords kroz zube. — Taj tip ima đavolski dobre živce!

— Japanci — sleže Krozbi ramenima. — Mnogo sam radio i sa njima, ali nikada neću shvatiti taj narod.

— Ni ja. Nijedan čovek naše rase ne bi mogao strpljivo ležati u zaklonu kada sigurno zna da smrt dolazi po njega. Do đavola, ako se ikada nađem u nje govom položaju, izleteću i pokušati da povedem što više progonitelja za sobom u pakao!

— Prenisko smo — promrm-lja Krozbi. — Prašina smeta našima...

Džefords ne odgovori, ali drugi čovek oseti kako se letelica ispravlja i povećava visinu. Krug tragača sada je imao obim od svega stotinak jardi i sve je više ljudi zastajalo van njega.

Krozbi zaškrguta zubima i ispravi se u sedištu, brišući sa čela znoj koji je iznenada postao hladan.

— On nije dole! — reče promuklo.

— Šta?!

— Nije dole, Džefords! Osećam to, prokletstvo!

— Đavola nije! Gde bi mogao da bude?

— Ne znam. Mora da se nekako noćas ipak provukao između stražara!

— Nije mogao, mister Krozbi! Nikako nije mogao!

Krozbi je nesigurnim rukama izvlačio tešku zlatnu tabakeru iz džepa sakoa koji je svojom elegancijom odudarao od Džefordsove uniforme zaštitne boje. Ovaj ga prekorno pogleda, ali se Krozbi načini da to ne primećuje i zapali cigaretu.

— Uzaludan trud! — promrmlja rezignirano. — Prokletstvo, taj čovek počinje da me plaši! Gotovo da poverujem da ima natprirodne moći, kao što tvrde Japanci!

Džefords ne odgovori ništa. Dižući sa tla čitave oblake crve ninkaste prašine, helikopter se spusti nekoliko desetina jardi iza leđa zbijenog streljačkog stroja.

Iskočio je, vadeći desnom rukom pištolj iz futrolle za pojasom. Ljudi su se žurno razmakli da ga propuste i Krozbi izbj u središte praznog, još nepretraženog prostora.

Razbacivao je pesak nogama, uz glasne psovke. U jednom trenutku čak ispali kratak rafal iz svog oružja u jedan breg od peska po kojem veselo potrčase sitni vodoskoci od prašine.

Krozbi se zavalio u sedištu i sklopio oči, osećajući kako mu je dim cigarete gorak u ustima.

Još jedan neuspeh. I još jedna lepa okrugla cifra manje na tajnom računu u Švajcarskoj...

Prokletstvo, dokle će ova igra trajati? I da li je moguće da je on, Kenton Krozbi, na kraju izgubio?

Praćeni gnevnom Džefordsovim poviciima, ljudi su se žurno udaljavali od središta doline, ostavljajući za sobom duboke tragove u pesku. Džipovi ih čekaju iza najbližeg brega i za deset-petnaest minuta, jedino će tu tragovi svedočiti da je ovde neko dolazio posle ko zna koliko godina...

Naravno, ni tragovi neće stajati dugo; prvi jači vetar pomovo će vratiti prvobitni izgled na boranom licu pustinja.

Krozbi zapali novu cigaretu. Iza brega dopiralo je rzanje motora, znak da Džefordsovi ljudi odlaze. Jedino još on besciljno kruži po praznom pesku, sa pištoljem u rukama, kao da ne želi da odustane od potere u čiji je ishod pre samo nekoliko minuta bio toliko siguran.

— Tvrdoglav je, zar ne, mister Krozbi?

Cigareta ispade iz razjapljenih Krozbijevih usta.

»Nemoguće«, prolete mu kroz glavu. »Ovo je nemoguće! Mora da sanjam!«

Njegova podsvest znala je bolje; u istom trenutku kad mu je spasonosna pomisao o snu pala na pamet, nevidljiva ledena ruka steže mu srce i grudi mu probode oštro sečivo bola.

— Aaa-hh! — prostenja Krozbi, stežući srce rukom.

Okrenuo je glavu, taman za toliko da mu se u vidnom polju pojavi figura visokog čoveka odevenog u kostim ninđe, pojavila koja ga već mesecima progoni u svakom snu...

*
* *

— Morate mi verovati, gospođice — nasmeja se madam Levinska — inače od ovog našeg posla neće biti ništa. Apsolutno poverenje je zaista prvi uslov. Neophodan uslov, da budem preciznija; moj dar zahteva posebno okruženje kako bi mogao doći do izražaja...

Devojka pokuša da se udobnije namesti u niskoj, preširokoj fotelji, ali oblici tog komada nameštaja bili su takvi da su

posetioca primoravali da sedi potpuno zavaljen, gledajući gotovo iz žablje perspektive lice madam Levinske.

U polutami »studija« žene o kojoj su bez prestanka pisale sve revije koje se bave »zonom sumraka« (a takvih je u Južnoj Kaliforniji na stotine) bilo je teško videti i lice Levinske, prekriveno debelim slojem šminke. Žena pedesetih godina, sa tragovima nemirnog života na licu kojem više nisu mogli pomoći ni najbolji kozmetičari ovog dela sveta. Bezoblično telo, skriveno skutima haljine od teškog materijala, skrojene više da impresionira posetioce nego da se dopadne vlasnici...

A, opet, madam Levinska je imala uspeha u svom poslu koji se ponekad zvao »proricanje budućnosti«, ponekad »astrološka seansa«, a ponekad i »pomoć za konu«.

Kao u nedavnom slučaju otmičice malog Džimija Stenforda, unuka jednog od kalifornijskih milionera. Madam Levinska je policiji saopštila gde se dečak nalazi i operacija njegovog spašavanja iz kandži otmičara donela joj je reklamu kakva bi, u normalnim uslovima, stajala bar pet stotina hiljada dolara...

— Verovaću vam — progovori konačno devojka, sa lakim osmehom — kada budete isključili skrivene mikrofone i kamere, madam Levinska.

— Mikrofone i kamere? Dragga moja, time se ne služim! Svi ti novoizmišljeni uređaji stvaraju polja koja ometaju moju koncentraciju i čine nemogućim uspostavljanje kontakta sa višim bićima!

Devojka se ponovo osmehnu. Sitna i krhka, ali savršeno građena, podsećala je na umiljatu mačkicu koju bi svako želeo da pomiluje. Međutim, baš kao prava mačka, i ova je odavala utisak da može zariti oštre kandže u svaku ruku koja pokuša da je pomiluje protiv njene volje...

— Pogledajte onda ovo, madam Levinska. Pružiću vam tu stvar u zatvorenoj šaci, a vi pokušajte da je zaklonite od kamere postavljene nad vašom glavom. Ukoliko budete mislili da grešim što ovo zahtevam, slobodno pokažite taj predmet kameri. Dogovorile smo se?

Krupne crne oči madam Levinske nekoliko trenutaka proučavale su lice devojke, a onda vraćara klimnu glavom.

— Kako želite, gospodice...

Ruka madam Levinske nije bila ništa veća i masivnija od

ruke devojke, uprkos tome što se činilo da je ova prva mnogo krupnija od neobične posetiteljke. Jedan sitan predmet na trenutak promeni vlasnika i madam Levinska se naže nad svoju poluotvorenu šaku.

— Ah! — reče prigušenim glasom. — O tome je, dakle, reč!

— Da, madam. Hoćete li sada isključiti kamere i mikrofone?

Vračara se uspravi, kruta tkovina njene haljine bučno zašušta.

— Učiniću nešto bolje — reče sasvim drukčijim tonom i bez traga onog stranog akcenta kojim je do tada govorila. — Povešću vas tamo gde ćemo moći na miru da razgovaramo... Izvolite ovuda, gospodice!

Devojka se uspravila još jednim hitrim mačijim pokretom i krenula za madam Levinskom. Put nije bio dalek: iza teške tamne zavesne na zidu pojavila su se metalna vrata modernog lifta čiju je bravu Levinska otvorila minijaturnim ključem sa lančića oko vrata.

— Privatni lift? — podiže devojka obrve. — Ima li još neko kopiju ovog ključa.

— A ne... čak ni neki muškarci koji su mi, u svoje vreme, bili veoma dragi — promuklo

se nasmeja Levinska. — Ovde je pomalo tesno, ali smo, srećom, obe sitne...

»Sitne?«, pomisli devojka pri bijajući se uz zid uske kabine. »Zaista, sposobnost ženskog samozavaravanja nema granica...«

Lift se lagano dizao nekoliko sekundi, a onda se zaustavi bez potresa. Devojka pruži ruku prema vratima; najzad, kada je dolazila videla je da ova zgrada u Kineskoj četvrti ima svega tri sprata.

— Strpljenja, draga — reče Levinska. — Još nismo stigli.

Kao da želi da potvrdi njene reči, lift ponovo krete, ali ovoga puta ne po vertikali, što se očekuje od dobro vaspitanog lifta, već horizontalno!

— Nije bilo jednostavno ovo izvesti — nasmeja se Levinska na upitni devojčin pogled. — I stajalo je gomilu para, moram reći.

Kabina se zaustavila, po proceni devojke, nekih stotinaak jardi severoistočno od mesta sa kojeg je krenula i ona pokuša da odredi u kojoj se zgradi sada nalazi. Bez uspeha; ovaj deo Kineske četvrti San Franciska predstavlja pravu zbrku građevina nastalih u raznim vremenskim periodima.

Vrata lifta otvorila su se bez šuma i pred njom se ukazao prostrani hol, uređen sa iznenađujuće mnogo ukusa, za razliku od paganske raskoši prostorije u kojoj je Levinska primala posetioce.

— Salon je tamo — reče žena — pokazujući jedna vrata. — Smestite se udobno, draga, stižem za pet minuta. Samo da se presvučem, razumete...

Devojka je isprati pogledom sve dok se za Levinskom nisu zatvorila vrata kupatila, a onda na trenutak zastade pred ogromnim ogledalom u holu.

Slika privlačna za svako muško oko, bez sumnje, ali ona nije zastala da bi uživala u sopstvenom izgledu, kako to žene često rade. Dotakla je vrhovima prstiju podočnjake i odmahнула glavom; potrebno je mnogo više od obične šminke da iz krupnih crnih očiju ukloni tugu i zabrinutost...

I salon je iznenađivao svojim dimenzijama i dobrim ukusom za unutrašnje uređenje, ali ona ne zastade da mu se divi. Najpre je prišla prozoru kako bi pokušala da se orijentira, ali pogled na bučnu ulicu tri sprata ispod nje nije joj mnogo pomogao.

Zastala je kraj bara, bacila pogled na čitavu zbirku pića u kristalnim flašama, a onda odmahнула glavom. Alikohol je poslednje što joj može pomoći, znala je...

Sa lakim uzdahom spustila se na široki kožni kauč i sklopila oči, opuštajući mišić po mišić, onako kako to rade majstori borilačkih veština kada žele da se opuste.

Trgla se na laki šum uz vrata salona. Pet minuta koje je Levinska tražila prošlo je odavno, ali je i devojka znala da je čak i za minimum toaleta potrebno mnogo više od tog vremena.

Ali...

Žena koja se pojavila na vratima bila je mnogo sitnija i mnogo mlađa od Levinske, sa veoma kratkom plavom kosom i krupnim ljubilčastim očima. Odevena samo u izlizane farmerke i tuniku od prirodne svile izgledala je kao obična radna devojka koja je konačno uspela da odvoji nekoliko trenutaka i za sebe.

Nasmejala se na pogled pun iznenađenja.

— I meni se — reče — ovo lice mnogo više dopada, verujete, draga gospođice. Sumiko, da li ste tako rekli? Japansko ime?

— Da, tako je. Ja sam za četvrtinu Japanka... madam.

— Nemojte me tako zvati — osmehnu se plavuša, zastajući kraj bara. — Piće? To ime, kao i kostim koji ide uz njega, služi mi samo za ono što nazivam »poslovni razgovori«. Zaista, ko bi poverovao da žena koja izgleda kao ja ima dara da vidi budućnost?

— Verovatno u tome ima nečega — složij se devojka po imenu Sumiko. — Premda vam, moram reći da ja... u stvari, ni kada nisam mogla da poverujem da je takvo nešto moguće!

— Sasvim razumno — klimnu Levinska glavom, spuštajući se na kauč pored nje sa časom u ruci. — Najčešće ste u pravu, draga moja, jer dar koji posedujem, a sigurna sam da ga posedujem, ne daje uvek po uzdane rezultate. Ne znam kako da vam opišem, ali sve to izgleda otprilike, kao kada voz u noći projuri punom brzinom kroz malu železničku stanicu. Vi nešto vidite, svakako, ali samo na jedan kratki trenutak. I nikada ne možete biti sigurni da je to što ste videli zaista onako kako vam se učinilo...

— Ipak, često naslutite istinu?

— Češće od drugih koji se bave ovim poslom, izgleda. Najgore je, međutim, što ja nemam kontrolu nad svojim moćima. Možda nekima trants i glado vanje pomažu; meni ne. Slike dolaze i nestaju po nekoj svojoj volji i ja na njih ne mogu uticati.

— N slučaj malog Stenforda?

Žena ljubičastih očiju, daleko privlačnijih od boje koju su joj do maločas davala kontaktna sočiva, zamišljeno se zagleda u svoju čašu.

— Vidite reče — danima se samo o tome govorilo u novinama, na radiju i na televiziji. Jedne noći sanjala sam dečaka... i sasvim jasno u tom snu videla mesto gde se nalazi. Obavestila sam policiju; nisu poverovali odmah, prirodno, ali su na kraju ipak odlučili da deluju. Ostalo već znate... sem što još niko i ne sanja koliko sam ja sama sumnjala u svoj san pre nego što se pokazao istinitim!

Kao po dogovoru, obe su se zagledale u sitni metalni predmet na površini stola od tamnog drveta.

— Vi — tiho reče Levinska — vi biste želeli da znate gde je čovek kome ovo pripada?

Sumiko klimnu glavom. U dubini njenih očiju svetluca

je slabašna, krhka iskrica nade...

Odlažući čašu, Levinska prihvati šestokraku čeličnu zvezdu i sklopi prste oko nje. Zatvorila je oči i zavalila se na kauču.

— Odavno — prošaputa iedva čujno — odavno osećam blizinu čoveka kome ovo oružje pripada...

Lice devojke ostade nepokretno. Možda i zato što je primetila da kapci Levinske nisu sklopljeni do kraja, omogućavajući vračari da neprimetno motri na nju.

— Snažan je — uzdahnu Levinska. Pod tankom tunikom grudi su joj se ubrzano dizale i spuštale i Sumiko primeti da su joj bradavice napete. — Snažan... zagonetan... muškarac kakav se retko sreće... Njegova tajna čini ga posebnim, ne samo u fizičkom smislu te reči...

Levinska naglo otvori oči i nasmeši se.

— Ljubomorni ste, draga?

— Ne — nasmeja se iskreno Sumiko. — Ali bih možda mogla postati...

— Uskoro?

— Da... ako uspete da ga pronađete, madam Levinska.

— Ahhh... Kako se zove oružje?

— Šuriken. To je japansko ime.

— Da, znam. Čovek koga tražimo ima neke veze sa Japanom, zar ne?

— Tačno.

— Nije potrebno biti vračara da bi se to dogodilo! — nasmija se Levinska. — Počinjete da sumnjate u moje moći, gospodice Sumiko?

— Ne. Još ne.

— Kako se on zove?

Crnokosa devojka oklevala je sa odgovorom.

— Leslie — reče konačno... Leslie Eldridž...

— Hmmm... To mu nije pravo ime — odmahnu Levinska glavom.

— Nije, ali ne tražite od mene da vam kažem pravo ime, madam. Ne znam ga.

— Govorite istinu — klimnu Levinska glavom pošto je neko liko trenutaka pogledom fiksirala lice i oči devojke. — Da, taj čovek veoma je zagonetan. I bio je u velikoj opasnosti, daskora...

— Što takođe nije teško pogoditi — sleže Sumiko ramenima. — Madam Levinska, ako ne možete da mi pomognete, ja...

— Ko kaže da ne mogu?

Znam sasvim tačno gde je u ovom trenutku...

— Zaista? Ali...

— Ali — nasmija se Levinska — ostaje da regulišemo još jednu sitnicu... pitanje mog honorara...

— Oh, to? — Sumiko se mazi rukom za torbicu. — Samo recite cifru... Nadam se da priimate čekove?

— Draga moja, meni niko ne može da poturi ček bez pokrića — dostojanstveno reče plavuša. — Da vidimo... šta kažete na lepu okruglu sumu od... deset hiljada dolara?

— U redu — Sumiko se ugriže za usnu i poče da otvara tašnu.

— Bože! Pa vi ga zaista volite! — nasmija se Levinska. — Recite mi... ako nije tajna... kakav je? Kao muškarac, mislim?

— Dovoljno dobar da vredi i dvostruko više od cene koju ste naveli, madam — suvo odvrati devojka, otvarajući čekovnu knjižicu.

— Ostavite — tiho reče Levinska, hvatajući je za ruku. — To za novac bila je samo šala. Malo neukusna, priznajem... ali isto tako moram priznati da me neizmerno uzbuđuje i sama po-

misao na muškarca kao što je vaš Leslie Eldridž...

Sumiko je upitno pogleda. Ni je joj se dopadao sjaj u tim tako lepim ljubičastim očima...

— On je ninda, zar ne? — šaputala je Levinska. — Japanski ninda? Znam da jeste, samo ninde se služe šurikenima, je li tako?

*
* *

Lanac kotve bio je zategnut, znak da je plima pre nekoliko trenutaka dostigla vrhunac i da će nivo vode uskoro početi da pada.

Potpuno nevažan podatak u ovom trenutku, ali ga ninda za beleži u svoju memoriju, za neku kasniju analizu onoga što se događa, za rekonstrukciju svakog poteza u igri koju je započeo ove noći.

Na horizontu, istočno od njega, jedna nešto tamnija pruga svedoči da kopno poluostrva nije daleko, odnosno, da se brod pod liberijskom zastavom nalazi u teritorijalnim vodama Sjedinjenih Država Meksika.

Još jedan malo bitan podatak po ishod noćasnje akcije. Ljudi koji užurbano prevlače

motornim čamcima teške sanduke sa kopna do ukotvljenog broda bez sumnje su se već pobrinuli da ih ove noći obalska straža ne uznemirava.

U stvari, kada bi neko dobio priliku da anketira tridesetak ljudi maslinaste puti, prisutnih na brodu i oko njega, da li bi više voleli obalsku stražu ili jednog jedinog posetioca u kostimu ninde, odgovor bi bio jednoglasan.

Bili su upoznati, naravno. Krozbijeve ekipe, širom Srednje Amerike, izgubile su već mnogo ljudi i robe; svaki put kada bi se to dogodilo, u blizini se našao čovek u kostimu od crne svile, sa prekrivenim licem i dva uska proreza za njegove oči...

Svud unaoколо, duž ograde broda, stajali su ljudi sa automatskim puškama u rukama, a nekoliko reflektora bilo je spremno da na jednu reč komande osvetli čitavu okolinu. Ni ljudi u čamcima nisu bili ništa manje oprezni; neprestano su se osvrćali oko sebe čak i dok su sanduke pakovali u mreže kojima će ih brodska dizalica za nekoliko trenutaka prebaciti u jedno od skladišta.

Bešuman kao senka, ninda počeo da se vere uz lanac kotve.

Iako je sa obale doplivao do broda, njegov kostim bio je gotovo suv; jedna od drevnih tajni ninducua, smesa koja odbija vodu, čak i kada se čitav kostim potopi u nju...

Lanac sidra, prirodno, bio je dobro čuvan, jer je nekome na brodu već palo na pamet kako bi se noćni posetilac tuda mogao uzverati do palube. Dvojica naoružanih stražara. Čak su znali da će imati posla sa nindom, ali oni do sada nisu imali iskustva sa protivnicima te posebne klase.

Jedan od njih je umro i ne znajući da je ninda stigao; drugi je imao samo toliko vremena da razrogači oči od iznenađenja...

Pridržavajući se samo nogama na zategnutom lancu, ninda je nekoliko trenutaka balansirao, kao igrač na žici, a onda se odbacio uvis, pružajući naviše ruke sa raširenim prstima. Sa njih su štrčale oštre čelične kandže, načinjene po uzoru na najopasnije oružje tigra.

Bila je gotovo neverovatna brzina s kojom je ninda sve to izveo. Kandže leve ruke zarile su se u srce jednog stražara, kandže druge rastrgle su grlo njegovog partnera, još dok je

telo ninde bilo na vrhuncu skoka.

Padajući naniže, ninda se raširenim nogama dočeka na okruglu čeličnu šipku ograde; ruke su mu takođe bile zauzete poduhvatom da ščepa dve puške is pale iz omilitavelih ruku dvojice mrtvaca.

Stežući cevi šakama, on meko doskoči na palubu već pretražujući pogledom okolinu.

Ono što je izveo prošlo je neopaženo. Uostalom, jedini šum koji je stvorio bila je jedva čujna škripa njegovih kandži po čeliku pušćanih cevi i tiho kloktanje krvi iz rastrgnutog grla jedne od žrtava...

Spustivši puške na palubu, ninda dogradi oba tela. Sve to odigralo se tako brzo, u deliću sekunde, da ona nisu imala vremena ni da padnu.

Nekoliko hitrih pokreta ruku i nogu, još jedan pogled po okolini. Dva mrtva tela sada su naslonjena na ogradu, u stavu ljudi koji intenzivno pretražuju pogledom površinu mora. Njihove puške gurnute su uz samu ivicu palube, tamo gde ih u tami niko neće primetiti sve dok ne nagazi na njih.

Jedan skok u stranu, preko otvorenog dela palube. Ninda je sada u još dubljoj tami, pod če-

ličnim stepeništem koje vodi na više.

Prošlo je svega pet sekundi otkako je krenuo u akciju, a dva čoveka su umrla brzo i tiho. Nikakvo čudo što Japanci i danas veruju kako ninđe umeju da postanu nevidljivi i nečujni kada to poželevaju...

Skriven pod stepeništem, ninđa je pažljivo osluškivao. Nije se pomerio sve dok nije bio siguran gde se nalazi svaki od onih desetak ljudi koje su postavili na ovaj deo palube.

Moraće da ubije bar još jednom pre nego što stigne tamo kuda želi, ali za njega to ne predstavlja nikakvu prepreku. Obuka ninđe u osnovi je izrada savršene mašine za ubijanje čiji svaki deo funkcioniše besprekorno u svakom trenutku...

Tigrove kandže sa prstiju nestadoše u skrovištu ispod širokog kožnog opasača ninđe. To oružje više mu neće biti potrebno; za ovo što smerom sasvim je dovoljan dugi bodež, vrha šiljatog kao igla.

Korak po korak, priljubljen uz limeni zid nadgradnje još topao od sunca kojem je bila izložena čitav dan, ninđa se pomerio prema središtu broda i mračnom otvoru kroz koji je čelična ruka dizalice vredno spu-

tala gomile sanduka podignutih iz motornih čamaca.

Stražar kome je smrt predodređena to još uvek ne zna. Stoji u podnožju dizalice, sa puškom u rukama i nezapaljenom cigaretom među zubima koji svetle u tami...

Dvadeset stopa je od zaklona ninđe do njega. Preveliko rastojanje?

Možda za prosečnog stanovnika ove planete. Za ninđu — ne!

Dodirom ruke ninđa ispita čvrstinu limenog zida iza sebe; da, moći će da izvede ono što je naumio...

Odbacio se od palube, skupljajući noge i ruke uz telo i načinio tri četvrtine obrta u vazduhu. U trenutku kada mu je glava bila u visini glave sledeće žrtve, on naglo ispruži noge, pogađajući čelični zid.

Zgrčene noge ispraviše se kao opruge i telo ninđe poput strele odapete iz luka poletelo napred, pod izvesnim uglom u odnosu na palubu.

Stražar shvati da se nešto događa u času kada je telo ninđe bilo na temenu plitke parabole po kojem je letelo. Imao je samo toliko vremena da razjapi usta na krik pre nego što je ispružena ruka ninđe, sa smrto-

nosnom preciznošću zarila vrh bodeža u njegovo srce.

Silina naleta baci oba tela na palubu, ali to ne izazva nikakav šum, jer se ninđa spretno dočeka na ponovo zgrčene noge, blago polažući mrtvo telo pored sebe.

Čak ni čovek koji je, dvadesetak stopa nad njegovom glavom, rukovao dizalicom, ništa ne primeti. Još jednom ninđa prede pogledom po okolini.

Sada mora pod palubu, naravno, ali to je već mnogo lakši deo posla...

Mehanizam dizalice zaškripa pod novim teretom izvučenim sa čamea. U svom zaklonu ninđa sačeka da se mreža sa sanducima nadnese nad mračni otvor broorskog skladišta, a onda se odbaci od palube i polete u prazninu.

Negde na polovini pada u tamu, on ispruži jednu ruku i do grabi okca mreže. Samo na trenutak, koliko da uspori pad prema dnu skladišta, osvetljenom samo sa dve prigušene svetiljke.

Dvanaest ljudi, registrova on jednim pogledom. Od njih dva naest, četvorica gledaju pravo naviše, prema teretu; ostali su zauzeti uklanjanjem sanduka u stranu i njihovim prenošenjem

u dubinu skladišta uz pomoć vi ljuškara.

Ovoga puta neće uspeti da spreči bar nekolicinu da se jave, ali to više nema značaja. Biće mrtvi pre nego što im stig ne pomoć sa palube. Svi koji ostanu u blizini, naravno; oni inteligentniji uspeće da odlože umiranje za neko vreme ako odmah potrče i potraže zaklon iza gomila sanduka u mračnim uglovima skloništa...

— Hej! — zaurla neko punim plućima. — Pa to je...

Šuriken, čelična zvezda sa ivi cama ostrim poput brijaa, zazvižda kroz ustajali vazduh i pre kide tek započeti povik upozorenja.

Trenutak pre nego što će mu noge dotaći čelični pod, ninđa obema rukama isuka katana, dugi samurajski mač, pričvršćen u svojim koricama ukoso preko njegovih leđa.

Oštrica zloslutno blesnu u lutami. Krv je potekla po oštrici u onom trenutku kada se ninđa dočekao na noge...

Strašan udarac odozgo naniže i malo ukoso, doslovno prepolovi telo najbližeg čoveka. Se čivo preseče najpre obe podlaktice, podignute u bezuspešnom pokušaju da odbiju udarac, a zatim pade na grudni koš, odva

jajući čitav gornji deo tela žrtve od donjeg.

Spuštajući se na jedno koleno, ninda pokretom glave izbeže mlaz vrele krvi koji je šiknuo iz neke od presečenih arterija; njegov mač već je menjao pravac, tražeći svojim vrhom razjapljena usta sledeće žrtve koja je urlala iz sveg glas, prikovana za mesto neizrecivim strahom.

Vrh mača glatko probi lobanju i izbi na potiljak žrtve, mošeći pred sobom komade razmrskanog mozga. Uspravljajući se, ninda istrže mač iz otvorenih usta mrtvaca i pogledom potraži novi cilj.

Od devetorice preostalih, trojica još ne shvataju šta se događa, jer nisu dospeli ni da se okrenu. Za sada ne mora da vodi računa o njima.

Da, mozak ninde radi paklenom brzinom, analizirajući u deliću sekunde svu onu gomilu utisaka i signala koji preko čula dospevaju iz okoline, istovremeno ih urezujući u memoriju. Čak i mnogo godina posle ove krvave noći ninda će biti u stanju da opiše ne samo način na koji je umro svaki od njegovih dvanaest protivnika već i odeću koju su imali na sebi i svaki pokret koji su načinili pre nego

što ih je smrt zauvek zaustavila...

Šestorica, dakle, kojima mora odmah posvetiti pažnju. Ne istovremeno, srećom, jer čak i jedan ninda ograničen je delovanjem fizičkih zakona.

Od njih šestorice, trojica imaju pištolje u futrolama za pojasom. Četvrti će pokušati da skoči u stranu, prema opasaču nemarno odbaćenom uza zid skladišta, peti je za upravljačem viljuškara, šesti...

Jedini koji je imao dovoljno refleksa da nešto preduzme, ma kako taj pokušaj izgledao slabšno u poredenju sa akcijom ninde.

Istrgao je nož iz futrole na leđima i znalački ga obrnuo među prstima ruke, izvijajući desnu stranu tela unazad kako bi bačeno oružje dobilo što veću energiju.

Ninda sačeka da nož poleti. Za njegove refleksse čitav taj složeni pokret delovao je kao usporeni film ili kao pokušaj učitelja da učenicima objasni tehniku bacanja noža uz pomoć usporenih pokreta.

Nož zazuja kroz vazduh, ali ga dočeka oštrica kaltana, obrnuta pljoštimize, kao štit pred maskiranim licem ninde. U trenutku sudara, ninda malo obrte

zglavak ruke sa mačem i oštrica poslušno ponovi taj pokret.

Zvonki udar čelika o čelik, a onda se nož obrte u vazduhu i polete natrag, prema onome ko ji ga je i bacio!

Vrh noža zari se tačno među razrogačene oči njegovog vlasnika i ostade tu da vibrira, zariven u čeonu kost. Samo na trenutak, naravno, jer silina udara odvoji noge žrtve od poda i baci je unazad.

Obrćući se na vrhovima prstiju, ninda načini dug kružni potez mačem u visini svog pojasa.

Vrh oštrice precizno dokači zglavak ruke čiji su se prsti sklopili oko drške pištolja u futroli i čovek zaurla od bola i straha kad shvati da je njegov instinktivni trzaj učinio samo to da mu se podlaktica odvoji od šake koja ostade kao prikopčana za oružje. Stegao je levom rukom ranu u uzaludnom pokušaju da zaustavi mlaz krvi koji poškropi pod pred njim i lice jednog od već mrtvih partnera.

Nastavljajući pokret, ninda zari vrh mača u trbuh sledeće žrtve sa pištoljem. Dug horizontalni rez prosu na pod čitavu gomilu creva koja su se uvijala kao zmije. Razrogačenih očiju, čovek steže obema rukama ra-

nu na trbuhu i pade na kolena; ostao je u tom položaju samo nekoliko trenutaka, jer ga smrt baci licem na pod, u groteskni položaj zveri koja pokušava da pojede sopstvenu utrobu...

Treći čovek odustade od pokušaja da istrgne oružje iz futrole. Zapravo, strah je prekinuo njegov pokret i ostavio čitavo telo u onoj vrsti ukočenosti u kojoj se nalazi prerijski kunik kada se sukobi sa pogledom gladne zvečarke.

Nalik balerini koja izvodi piruetu, ninda se obrte licem prema preostalim protivnicima. U tom pokretu njegova leva pesnica naizgled samo okrznu lobanju ukočene žrtve, ali je i to bilo dovoljno da ona prsne kao ljuška od jajeta.

Onaj koji se bacio prema svom opasaču i pištolju u futroli u međuvremenu se dočepao oružja. Oštar metalni zvuk objavi trenutak kada je ubacio metalik u cev i obrnuo je prema nindi, još uvek ležeći na podu.

Nije imao vremena da povuče okidač, jer se na neki volšebni način novi šuriken stvorio u levoj ruci ninde i on ga zavrtla prema pretećem oružju.

Jedan oštri krak zari se u oko poluzatvoreno u pokušaju da što preciznije nanišani. Po-

godak u mozak protrese čitavo telo kao udar električne struje i prst se refleksno trže na okidaču.

Metak odlete visoko, pogađajući čelični zid skladišta. Na vrhovima nožnih prstiju ninda se obrte da se suoči sa novim protivnjama.

Ona trojica i čovek na viljuškaru... Kao da ih je instinkt samoodržanja zbio u čopor, govoreći im da samo zajedno mogu da se odupru toj užasnoj zveri koja seje smrt oko sebe!

Šćepali su teške čelične šipke koje služe za otvaranje sanduka i pribili se uz viljuškar. Elektromotor tog uređaja preteći zavija, dok vozač usmerava dva oštra čelična zuba, nalik kljovama slona, prema prilici u crnom kostimu.

A gore, nad njim, čelične stepenice tuče pod nogama čitave gomile ljudi koji su shvatili da se u skladištu nešto neobično događa...

— Do đavola, Pite, neću tvoju lovnu!

Ridokosa gnevno odmahnu glavom i okrete se u stranu, ta

ko žustro da je gotovo pala sa visoke barske stolice. Muškarac kraj nje je pridrža snažnom rukom, istovremeno dajući očima znak barmenu da joj još jednom napuni čašu.

Sručila je votku niz grlo, već to ostavljajući led na dnu čaše i još jednom pijano odmahнула glavom.

— U redu, Pite, šta nije u redu sa mnom? — upitala je pijanim glasom, ponovo se okrećući svom partneru.

— Ništa, Dafne — strpljivo odgovori krupan plavokosi mladić. — Ti si divna devojčica i tako to, ali je meni hitno potrebna ta informacija, do đavola!

— Evo, pogledaj! — jecala je ridokosa, ne mareći što joj suze ostavljaju tragove jeftine šminke po licu. Pridržavajući se jednom rukom za šank, drugom je raskopčala dva najviša dugmeta bluze koja je i do tada jasno govorila da pod njom nema ničega. — Pogledaj ih, Pite! Pipni, slobodno. Nema tu ni traga od onih prokletih silikona!

Plavokosi zavrte glavom, buleći u odista divne grudi ridokose. Barmen se nije uzbuđivao, verovatno naviknut na ovaj prizor; dobacio je ridoko-

soj rasejan pogled i ponovo joj dolio votku u čašu.

— Ti si divno dete, Dafne — ponovi mladić. — Jedini problem je što zaista nemam vremena, a ta informacija mi je hitno potrebna!

— Nikad nemaš vremena za mene! — optuži ga devojka još glasnije nego malločas. Niko na to nije obraćao pažnju; ono malo stalnih posetilaca bara izgleda da je već poznavalo njen program.

— Tvrdoglava je kao mazga — dobaci barmen, sa spremnom flašom votke u rukama. — A što se votke tiče, neće mnogo pomoći, videćeš, Pite. Ta cura pije kao sunder!

— Oh, do đavola! — uzdahnu mladić. Bacio je nekoliko novčanica na šank i dohvatio ridokosu za ruku.

— Hajde, Dafne. Idemo.

— Kuda?

— Otkud znam, do đavola? Ti valjda treba da vodiš?

Ona se zaklati na stolici.

— Kod mene? Hoćeš kod mene?

— Prokletstvo, o čemu drugom pričaš već pola sata? Da, hoću kod tebe! Zadovoljna?

— Pite, dušo! — zajeca ona još glasnije. — Tebi je odista stalo, zar ne?

— Hajde, idemo već jednom!

Tek kada je sišao sa stolice moglo se videti koliko je mladić visok i krupan; tanka majica gotovo je pucala na snažnim plećima, ali se on kretao iznenađujuće lako i bitro za svoju visinu i težinu, dokazujući da u čitavom telu nema ni grama suvišnog sala.

Istina, snaga mu je bila i potrebna, jer ni ridokosa Dafne nije spadala u sitne žene. Vitka i dugonoga, sa raskošnim oblinama, delovala bi i mnogo privlačnije kada bi se obukla malo bolje i odabrala šminku koja joj više pristaje.

— Čekaj malo — promrmrljala je kad su skoro stigli do vrata. — Ne mogu ovakva na ulicu, do đavola...

Odvojila se od njega i odjednom dosta sigurnim korakom prešla do vrata toaleta. Uzdahnuvši, plavokosi mladić grubog, ali simpatičnog lica, zapali cigaretu i nasloni se na zid pored vrata.

Dok je prinosio upaljač vrhu cigarete, ispod oka je pogledao po nevelikoj prostoriji.

U ovom kraju on zna sve i svi znaju njega. Čemu onda potuljeni pogledi čoveka koji već dugo sedi u uglu bara?

Da li je mogao čuti šta je on želeo da dozna od Dafne?

Verovatno jeste. Koliko ga pamćenje služi, ušao je u bar odmah za njim i smestio se tako da se nađe blizu njega...

Vrlo dobro. Poznata opasnost uvek je manja od nepoznate, tako je govorio njegov prijatelj, Lesli Eldridž...

Dafne izroni iz taoleta, upadljivo sigurnija na nogama i sa osveženom šminikom. Čak joj je i bluza bila ponovo zakopčana, iako laka tkanina nije uspevala da prikrije oblike njenih velikih i čvrstih grudi.

Ulica još nije dobila svoj uobičajeni večernji izgled. Prerano je, tek za sat ili dva počće da rade svi barovi i noćni klubovi, a trotoare će ispuniti bučna gomila ljudi i žena koji veruju da se ovde može naći provod ili nekoliko trenutaka zaborava...

— Gde stanuješ, Dafne?

— Dva bloka odavde. Je li, ko je onaj tip u uglu, Pite?

— Hmmm... I meni se učinio sumnjivim. Ne poznajem ga.

— Ni ja. Mogao bi biti policajac, a?

— Možda. Samo, zašto bi policajac za moral pratio mene, a ne tebe, Dafne?

Ona se trže i pogleda ga.

— Da, boga mu — reče promuklo. Ušao je odmah za tobom, sad se i ja sećam.

— Ti nisi bila toliko pijana kao što si izgledala, zar ne, Dafne?

— Naravno da nisam, glupane! Opasno je raspitivati se za Manoleta u ovom kraju, Pite...

— Do đavola, u baru su bili samo naši i... Ahhh... shvaćam šta hoćeš da kažeš!

— Od onih momaka u baru, Pite, skoro svaki bi te prodao za nekoliko stotina dolara... a jedan ili dvojica bili bi spremni da za malo veću cifru oprobaju svoj nož na tvojim leđima. Eto, zato sam te izvela, proklet bio!

Licem plavokosog grmalja prelete osmeh.

— Boga mu, a taman sam pomislio da si stvarno zaljubljen u mene, Dafne!

Ona mu iskosa dobaci pogled.

— Nemoj misliti da ćeš se tako jeftino izvući — sleže ramenima. — Biznis je biznis. Platićeš informaciju koju želiš da dobiješ... plus bonus!

— Bonus? Misliš da...

— Naravno da mislim. Neke cure tvrde da si dobar u krevetu, a devojka sebi ponekad mora da dopusti i malo zadovoljstva, a?

On je privuče sebi, polažući joj šaku na bok.

— Ovoga puta zadovoljstvo će biti obostrano — promrmlija.

— Slušaj, zastani da pogledaš čarapu ili nešto slično... hoću da proverim da li nas onaj tip iz bara prati...

— O kej...

Oslanjajući se o njega, Dafne se saže, praveći se da popravlja čarape. Pit ispod oka baci pogled niz ulicu.

Nije video momka iz bara, ali to nije moralo ništa da znači. Možda je tip oprezan i već je u nekom zaklonu, a možda je u blizini i njegov partner koji je preuzeo praćenje plavokosog džina.

— Stigli smo — reče Dafne, skrećući u polumračni ulaz u staru dvospratnicu. — Ide li za nama?

— Ne znam. Videćemo...

Stan na prvom spratu bio je uređen iznenađujuće jednostavno i sa dosta ukusa. Pit najpre pažljivo proveri bravu na vratima, a onda se okrete devojci.

— Ovde obično ne dovodiš mušterije, zar ne?

— Nikada. Šta gledaš?

Pit je prišao prozoru i oprezno pomerio ugao zavese.

— Gledam, imaš li požarne stepenice ili nešto slično.

— Požarne stepenice? Zašto, plašiš se požara?

— Svašta se događa u lepom gradu San Francisku — nasmeja se Pit prilazeći joj. — Mala, mogu li na nekoliko minuta da upotrebim tvoje kupatilo?

— Davola! Ja idem prva, a ti možeš da uđeš za... recimo, de set minuta! Viski je tamo, u uglu...

— Do davola sa viskijem. Imaš li nekakvo pivo?

— Imam, ali odavno stoji u frižideru. Trgovac na uglu uvalio mi je neko užasno jako australijsko pivo odvratnog ukusa! Trebalo je odmah da ga bacim, do davola!

Krenula je prema kupatilu, raskopčavajući bluzu. Pit je isprati pogledom, obližujući usne.

Poleteo je u kuhinju čim su se vrata kupatila zatvorila za njom. Vratio se nekoliko trenu tako kasnije, sa nekoliko konzervi piva u rukama i malo pene u uglu usana.

— Odvratan ukus! — promrmlija. — Šta ta ženska uopšte zna o pravom ukusu piva?

Ispraznio je dugim gutljajem još jednu konzervu i ponovo prišao prozoru.

Jedan neupadljivi sivi »korvet« sada stoji malo ukoso, na suprotnoj strani ulice. Mesta za

parkiranje ima dovoljno i zato je neobično što je odabrao upravo ono mesto sa kojeg se kroz zadnje staklo najbolje vide prozori stana devojke po imenu Dafne.

Pit, poznatiji u podzemlju San Franciska po nadimku Tabasko, nabra obrve, zamišljeno srkućući pivo.

Da, bio je neoprezan. Morao je znati da će njegovo raspitivanje za Manoleta privući nečiju pažnju...

Nije se plašio za sebe, naravno, ali bi Dafne mogla imati ne prijatnosti.

Do đavola, ona je navikla na to. Dama koja prodaje ljubav po ulicama San Franciska ume da se brine o sebi, čak i kada njen uobičajeni zaštitnik nije u blizini.

Najzad, sve ovo što se događa moglo bi imati i svojih dobrih strana; kako stvari stoje, do tajanstvenog Manoleta doći će možda i pre nego što se nadao!

Osmehnuvši se za sebe, Tabasko odloži poslednju ispražnjenu konzervu piva na stočić i pođe prema kupatilu iz kojeg je već nekoliko minuta dopirao jak šum vode.

»Biće još zgodnija kada sa se be spere onu odvratnu šminčku«, pomisli, prisećajući se divnih

grudi koje je u baru nekoliko dugih trenutaka mogao da pručava. »Sve u svemu, mogao sam i mnogo gore da prođem, zar ne?«

Otvorio je vrata i iscerio se. Ridokosa je stajala pod tušem, uzdignutih ruku nad glavu, dopuštajući da joj malzevi tople vode miluju napete grudi.

— Divan prizor! — reče glasno, pružajući ruku da zatvori vrata za sobom. — Ima li pod tim tušem mesta i za ...? Oh, do đavola!

Nešto ga je ubolo u leđa i on se ukoči. Isuviše je dobro poznavao dodir vrha noža da bi pokušao bilo kakav nerazuman potez.

Mallo je okrenuo glavu i ponovo se iscerio, ovoga puta u lice čoveku koji je, zaklonjen iza vrata kupatila, uspeo da ga iznenadi.

Da, ne isplati se igrati se sa nekim ko zaista ume da rukuje nožem...

A naročito ako je taj Meksikanac. I ako mu je ime Manoleto...

*

* *

Elektromotor viljuškara zazuja prodorno i naprava krete pre

ma nindi svojom najvećom brzinom, od nekih tri ili četiri milje na sat. Trojica napadača takode su zakoračila napred, dižući svoje teške čelične poluge.

Ninda po zvuku koraka na metalnim stepenicama proceni da ima još pet ili šest sekundi pre nego što u skladište dospe čitava gomila ljudi naoružanih vatrenim oružjem.

Četiri ili pet sekundi... sasvim dovoljno za ono što nametnava da učini...

Čovek za upravljačem viljuškara trijumfalno zaurla. Bio je ubeđen da protivnik u crnom više ne može izbeći sudar sa dva oštra zuba naprave koji će mu polomiti cevanice i prepustiti ga na milost i nemilost preostalim napadačima.

Malo raskoračen, raširenih praznih ruku, ninda je strpljivo čekao svoj trenutak. Odjek krika vozača još nije bio počeo da se vraća od metalnih zidova skladišta kada se ninda vinuo u vazduh.

Odskočio je taman toliko da metalni kraci viljuškara dodirnu tabane njegovih nogu. Taj udarac dade dodatnu energiju skoku ninde, omogućavajući mu da postigne visinu nedostižnu ljudskim mišićima.

Na najvišoj tački skoka ninda izvede nekoliko pokreta istovremeno...

Desna ruka izbaci prema stepeništu kuglicu ne veću od dečjeg klikera; leva se ispruži da dočepa čelično uže kuke dizalice o koju je mreža sa poslednjim tovarima sanduka još bila zakačena. Savijajući noge u letu, ninda se obrte u vazduhu oko tačke oslonca koju mu je dao kontakt leve šake sa užetom dizalice.

Naizgled nemoguće, ali ninda, kao i cirkuski artisti, poznaju način praktičnog korišćenja relativno jednostavnih fizičkih zakona...

Čovek za upravljačem viljuškara je pogledom ispratio telo u crnom koje se iznemada vinulo u vazduh, kao da prkositi zakonu gravitacije. Potpuno je za boravio da zaustavi svoju tešku mašinu, premda se njena inercija više i ne bi mogla savladati. Sudar sa gomilom sanduka u mreži bio je neminovan, a od pokušaja kočenja zavisila je samo silina tog sudara i ništa više.

U trenutku kada masa viljuškara počne da mrviti sanduke pred sobom, ninda počne da pada prema dole. Od one trojice sa polugama samo onaj najbliži uspeo je da podigne preteće oru

žje nad glavu u pokušaju da se zaštititi od sudara sa ispruženim nogama ninde.

Ninđa samo vrhovima prstiju jedne noge dotače polugu, oseća jući elastični otpor. Čak i taj minimalni oslonac bio mu je dovoljan da promeni pravac skoka i meko doskoči iza leđa trojice napadača.

Katana fjučknu, jednom, dva-put, triput...

Odjek tog šuma, koji je drevne japanske pesnike podsećao na šum oluje među granjem guste šume, ili fjučkanje vetra nad samom površinom, mora, nekoliko puta se odbi od metalnih zidova, zajedno sa krilkom jedinog od one trojice koji je imao dovoljno vremena da se pobuni protiv neminovne smrti...

Ispravljaajući se, ninđa pređe hitrim pogledom oko sebe.

Vozač viljuškara, ako nije mrtav, neće brzo doći sebi. Onaj kome je maločas odsekao šaku desne ruke još uvek pokušava da zaustavi krvarenje, ali u drugoj ruci više nema dovoljno snage za takvo nešto; i sama boja njegovog lica i modrina usana govore da ga je smrt već šćepala svojim ledenim kandžama.

U tom času kuglica zavrtлана prema stepeništu eksplođira sa potmulim praskom. Bez plame-

na, bez jakog udarnog talasa kakav prati obične eksplozije.

Umesto toga, prostor oko stepeništa u deliću sekunde ispuni loptasti oblak gustog sivog dima koji se širio neverovatnom brzinom, ne gulbeći pri tom ništa na svojoj gustini!

U dva skoka ninđa se nađe u prostoru između dve gomile uređno složenih sanduka sa municijom. Kleknuo je na pod, a nje govaj prsti hitro su radili, bez kontrole očiju uprtih u pravcu stepeništa.

Niko od onih koji su dolazili, međutim, nije imao hrabrosti za pokušaj da prođe kroz dim i suoči se sa napadačem koji ubija tako brzo i tiho. Imaće, dakle, dovoljno vremena da završi započeti posao...

Još samo jedan, poslednji potez, a onda se ninđa uspravi i dugim skokom vrati prema olupini viljuškara okruženoj gomilom mrtvih tela. Pod skladišta je vlažan od krvi, ali je korak ninde dug i siguran, kao i uvek.

Uzverao se uz čelično užje dizalice hitro, kao veverica. Oko otvora skladišta sigurno će biti radoznalaca koji će se naginjati da bi videli šta se to dole zbiva...

Da! Tri glave jasno se ocrta-
vaju na nešto svetlijoj pozadini
suptropskog neba!

Koliko će im vremena trebati
da shvate da neko dolazi uz če-
lično uže? Da li će bar jedan od
njih imati dovoljno prisustva
duha da isprazni okvir svoje pu-
ške u senku koja napreduje uz
uže?

Glava ninde bila je u visini
njihovih kolena kada su prime-
tili da ninda stiže. A tada je
već bilo prekasno da bilo šta
učine.

Pridržavajući se samo levom
rukom i tabanima pripijenim za
uže, ninda načinj zamah desni-
com u kojoj ponovo pritajeno
blesnu oštrica katana. Samuraj-
ski mač bio je dovoljno dug da
dosegne butine trojice ljudi i
zareže ih parajućim potezom ko-
ji je izazvao kratku škripu po
kostima.

Istovremeni trostruki vrisak
bola. Pre nego što se on završio,
ninda se odbaci od užeta i be-
šumno doskoči na palubu.

Od ove trojice trenutno ne
preti nikakva opasnost. Neka ži-
ve, dakle, još nekoliko minu-
ta...

Tri skoka ukoso preko palu-
be, a onda četvrti, nešto duži i
atraktivniji.

Rafal iz automatske puške iz-
bi iz metalnih ploča, čitavo ja-
to iskri na mestu gde su samo
delić sekunde ranije bila stopa-
la ninde. Njegovo telo je već u
dugom elegantnom luku letelo
preko ograde broda prema mra-
čnoj površini vode.

Iako je to bio pad od nekih
šezdesetak stopa, talasi se be-
šumno sklopiše nad telom u cr-
nom kostimu. Obrćući se pod
vodom, ninda promeni pravac
kretanja za sto osamdeset ste-
peni i snažno zapliva.

Kada je ponovo izronio, gla-
va mu je bila tik uz zardale me-
talne ploče broorskog trupa, ta-
mo gde ga ne mogu videti strel-
ci poređani duž ograde.

Rafali bespoštedno zasipaju
mračnu površinu okeana. Niko
od njih nije video nikakav cilj
vredan pažnje, ali je ovo jedini
način da bar donekle daju oduš-
ka nemoćnom gnevu na ubicu
koji se ubacio među njih ostav-
ljajući za sobom krvave trago-
ve.

Udahnuvši vazduh, ninda po-
novno zaroni. Ovoga puta plivao
je ispod trupa, po pravoj liniji,
s namerom da izroni tamo gde
se uz bok broda još uvek ljulja
motorni čamac sa novim tova-
rom oružja u sanducima.

Nepogrešivo, kao i uvek, on stiže tamo kuda je i naumio. Znao je da će gužva na brodu privući svu pažnju posade čamca i zato je načinio nekoliko za maha rukama više da bi izronio na suprotnoj strani koju niko sigurno neće kontrolisati.

Ljudi na palubi čamca, njih četvorica, žustro su se došaptavali na španskom. Ispod crne maske koja mu pokriva lice ninda razvuče usne u kratak, hladan osmeh.

Nije teško pogoditi o čemu raspravljaju: neko želi da se odmah vrati natrag, na obalu, drugi, opet, još uvek razmišljaju o gomili novca koja ih očekuje kada posao bude obavljen...

Gube vreme. Šta god pokušali, to neće izmeniti stvar, jer jedna ruka u crnoj rukavici već se hvata za ivicu čamca da bi nečujno izvukla i ostatak tela na palubu.

Jednom od one četvorice strah je izoštrio čula i on se trgao i okrenuo...

— **Dadre de Dios!** — prošaputao je pobelelim usnama.

Vrh mača probi mu srce i izađe za čitavu stopu na leđa. Samo na trenutak, jer ninda povuče ruku unazad i oslobodi se čivo za dva nova udarca.

Jedini preživeli pade na kole na i užurbano se prekrsti. Nije mu čak ni pala na pamet puška koju je ispustio iz ulkočenih ruku.

Jednim potezom ninda preseče uže koje je čamac držalo uz bok broda.

— Upali motor! — reče na španskom. — Idemo na obalu!

Nesigurnim pokretima Meksikanac uspe da pokrene motor.

— Brže! — procedi ninda kroz zube. — Požuri, čoveče!

Motor zaurla i čamac lagano počeo da se okreće prema obali.

Jedna glava proviri preko ograde broda, ali je bilo suviše tamno da bi se bilo šta odozgo moglo videti na palubi čamca.

Ninda prisloni vrh mača na leđa pod majicom natopljenom znojem.

— Gats! — reče kratko.

— **Si! Si, señor!**

Iako još uvek teško natovaren, čamac poskoči, izdižući pramac nad talase i ninda zadovoljno klimnu glavom. Nije imao nikakvog hitnog posla na obali, ali je postojao drugi, mnogo jači razlog za želju da se što pre udalji od broda.

Onaj unutrašnji časovnik, koji svakom nindži govori o toku vremena sa nevarovatnom pre-

ciznošću, upravo je dovršavao odbrojavanje.

...osam ...sedam ...šest ...pet...

Ninda se okreće, procenjujući rastojanje od broda. Da, ovo bi trebalo da bude dovoljno

...četiri ...tri ...dva ...jedan...

SADA!

Tempirana bomba, postavljena među sanduke sa municijom u utrobi broda, nije bila velike snage. Njena eksplozija jedva se i čula, prigušena debelim čeličnim pločama bokova...

Trenutak kasnije, međutim, brod kao da odskoči sa površine vode, jer je vihor eksplozije zahvatio sve one ogromne količine municije i eksploziva uredno složene u brodskim skladištima!

Dugi plamени jezik liznu na više kroz otvor na palubi, osvetljavajući površinu vode na pola milje unaokolo. U središtu tog plamena na trenutak su se jasno mogle videti siluete pokidanih ljudskih tela koje će eksplodirati svud unaokolo.

Meksikanc na krmu zastenja od straha i čamac skrete sa putanje koja ga je vodila pravo prema obali.

U tom času do njih stiže udar ni talas eksplozije, nalik vrelom

vetru koji se iznenada digao u pustinji. Tamo, na izvoru svega toga, brod se odvoji od površine okeana, da bi zatim sa dostojanstvenom sporošću ponovo pao natrag, prelamajući se na dva dela gotovo iste veličine.

Potonuo je istog trenutka, na glo gasći plamени jezik koji je još suklijao kroz palubu. Do čamca malo potom stiže veliki talas vrtloga koji će se uskoro umiriti, ostavljajući po površini samo nešto sitnih otpadaka od drveta ili lake plastike...

Pridržavajući jednom rukom krmu, Meksikanac se ponovo krstio, mrmļajajući svoje molitve.

— Prekini s tim — reče ninda oštro. — Treba da razgovaramo!

— O... o čemu, senjor?

Osmeh ninde nije se mogao videti pod maskom, ali Meksikanac uzdrhita od hladnoće koja je zračila od tog tela odevenog u crno.

— O čoveku po imenu Krozbi — reče ninda. — Znaš nešto o njemu?

* * *

Avion poskoči na neravnoj pisti i Sumiko se trže, sve dotle zaneta u misli.

— Ne brini, draga moja — nasmeši se Rita Kristensen, žena koju je Sumiko upoznala pod imenom madam Levinska. — Zar bih ja sela u ovaj krš od aviona da nisam bila sigurna u njega?

— Nisam mislila o tome, Rita.

— O njemu?

— Da...

— Teško ti pada što si morala da pristaneš da povedeš i mene? — u ljubicaštim očima blistalo je nešto nalik trijumfu.

— Ni to. Samo... nikako da poverujem da je Les u ovom delu poluostrva Kalifornije.

— Dake, sumnjaš u moj dar! — nasmeja se Rita. — U redu, daćeš mi samo tri sata; alko za to vreme ne doznamo ništa o njemu, sedamo u prvi avion i napuštamo ovu odvratnu rupu Svetog Kventina!

— Lukavo, lukavo, Rita! Sveskim dobro znaš da prvi avion iz San Kventina imamo tek sutra ujutru!

Aerodrom u San Kventinu, na tihookeanskoj obali poluostrva Kalifornija, nije raspolagao takvim luksuzom kao što su autobusi za prevoz do aerodromske zgrade, pa su za onih stotinak jardi pešačenja dve žene imale vremena da razgledaju

nisku montažnu zgradu koja kao da je dremala na vreloj suncu.

Uostalom, samo njih nekoliko iskrčalo se u San Kventinu i isto toliko putnika se ukrčalo u avion na redovnom letu između Tihuane i San Lukasa, na krajnjem jugu dugog poluostrva. San Kventin nema ni čuvenih plaža, ni skupih hotela koji bi ga učinili privlačnim za goste sa bogatog severa kontinenta i zato će verovatno još dugo biti prašnjav meksikanski provincijski grad koji se razbudi jedino u vreme karnevala.

Taksistu za volanom isluženog »forda« Rita je morala da prodrma.

— Ah, senjoritas! — blesnule su njegove oči kada se razbudio. — Dobro došle u San Kventin! U hotel, pretpostavljam?

— Najbolji u gradu — uzdahnu Rita. Obe su uz sebe imale samo po putnu torbu, tako da su ih unele u taksi bez pomoći vozača.

— Si, senjorita! Svakako najbolji u gradu! — brbljao je taksista. — Srećom, imamo samo jedan hotel, pa nije teško odrediti koji je najbolji!

Rita se zavalila u sedišta i sklopila oči. Sumiko je pažljivije pogleda; već je poznavala taj izraz

duboke koncentracije na licu druge žene.

— Recite, senjor — počeo na nesigurnom španskom — da li ste pre neki dan vozili upadljivo zgodnog, visokog Amerikanca crne kose i tamnoplavih očiju?

Sumiko se osmehnu. Možda je Rita Kristensen, aliis madam Levinška, u stanju da predvidi događaje, ali ima još mnogo toga da nauči o detektivskom poslu.

A naročito kada pokuša da uđe u trag jednom japanskom nindži...

— Zgodnog Amerikanca? Nee, senjorita... Ni zgodne Amerikanke, sve do danas, senjorita! Uopšte, malo zgodnih ljudi dolazi u San Kventin, premalo, senjorita!

Rita otvori oči.

— Nemoguće da sam se prevorila! — promrmlja. — Gotovo fizički sam osutila njegovu auru u ovim kolima, čim smo ušli!

— Imaš još dva sata i pedeset minuta — podseti je Sumiko. — Mogu li ja da pokušam nešto da doznam?

— Kako da ne! — sleže Rita ramenima. — Premda...

— Senjor, rekla bih da nemate dovoljno posla? — obrati se

Sumiko taksisti na savršenom španskom jeziku.

— Nikada dovoljno, na žalost. San Kventin je siromašno mesto, jako siromašno!

— Onda se verovatno sećate većine ljudi koje ste vozili u poslednjih nekoliko dana?

— Pa, da... Ali visokog zgodnog Amerikanca sigurno nisam vezio, senjorita!

— Bilo kakvog Amerikanca?

— Ne, sigurno ne. **Por todos santos**, pa sigurno bih zapamtio da je neki Gringo seo u moja kola! Oni plaćaju dolarima!

Rita dobaci trijumfalan pogled Sumiko, ali ova samo zadovoljno klimnu glavom. U detektivskom poslu ponekad i negativni odgovori otkrivaju važne činjenice...

— Onda ste, bez sumnje, vozili dostojanstvenog sedolikosog gospodina iz vaše zemlje, senjor?

— Starijeg gospodina? O, da, senjorita! Senjor Hesus Marija Radamante i Erero iz Hermosilja! Pravi hidalgo, senjorita! Kraljevski mi je platio vožnju do hotela!

— Došao je poslovno u San Kventin?

— Tako mi je rekao. Medutim...

— Medutim?

— Otišao sam do hotela — snuždeno reče taksista — da ga zapitam nije li mu možda taksi ponovo potreban. On više nije tamo.

— U hotelu ne znaju kuda je otišao?

— Ne, senjorita. Još manje kako je otišao. Niko se ne seća čak ni kad je platio račun, zamislite!

— A račun je plaćen? — ume ša se Rita zainteresovano.

— Da, plaćen, iako se čovek sa recepcije kune da se ne seća kada je to bilo. Čitav San Kventin je pričao samo o tome!

— Čudan događaj, zaista — osmehnu se Sumiko dobacujući pogled Riti. — Da ga je policija tražila?

— Ah, policija! — odmahnu taksista rukom. — Oni su tu samo da kontrolišu ljude koji se trude da pošteno zarade svoj hleb, a zatvaraju oči dok im ispred nosa prolaze... nije važno!

Rita Kristensen se naže prema njemu.

— Čuli smo — reče šapatom — da se u ovom delu Meksika jako mnogo trguje oružjem?

Čovek je gledao pravo pred sebe, ali su mu se ramena iznenada ukrutila.

— Može biti, senjorita — reče sa lažnom ravnodušnošću. — Svet svašta priča!

Dve žene se zgledaše. Već su imale prilike da sretnu ljude koji govore manje nego što znaju. Na žalost, takvi su u manjini; daleko su brojniji brbljivci koji govore mnogo nego što znaju...

— Kada bih — oprezno počeo Sumiko — želela da doznam ko u ovom gradu radi sa oružjem, koliko bi stajala ta informacija?

— Ne znam, senjorita — neutralnim glasom odvrati taksista. — Zaista ne znam...

— Ali će neko u hotelu svakako znati?

— Možda. Ljudi iz hotela znaju sve što se zbiva u gradu!

— On je bio ovde, prerušen — šapnu Rita. — Brzo ćemo mu ući u trag!

Sumiko nije bila toliko ubeđena u ovo drugo, ali ne reče ništa. Rita Kristensen jeste znala da traži japanskog mindu, ali se njeno poznavanje drevne japanske veštine nalazilo negde na nivou znanja holivudskih scenarista koji bezočno eksploatišu srednjovekovne japanske legende umesto činjenica...

— Šta je to, senjorita? — trže se vozač kad mu devojkica do-

dade novčanicu od stotinu dolara preko ramena. — To je pre više, zaista previše!

— Uzmite, mnogo ste mi pomogli — odvrati ona. — Dajem vam novac sada, da se ljudi u hotelu ne bi zapitali kakve to informacije plaćam ako neko slučajno vidi novčanicu...

— **Gracias, senorita! Muchas Gracias!**

Taksi je već jurio prašnjavim i dremljivim gradskim ulicama koje su odavale utisak da je današnja **siesta**, dnevni odmor, počela pre mnogo dana i da će trajati bar još toliko. Samo nekoliko radoznalih pogleda ispratilo je putnike u taksiju, ali je Sumiko znala da će nevidljivi esmatrač uskoro obavestiti o dolasku interesantnih gošći u hotel. Ne nominalnu vlast, naravno, već onu stvarnu, iako daleko manje vidljivu...

Taksi se zaustavio pred dugom dvospratnom zgradom sa pretencioznim natpisom »Hotel Imperial«. Praćene bučnim zahvaljivanjem taksiste, njih dve predoše u polumračni hol i spuštise svoje putne torbe uz pul receptije.

Formalnosti su, začudo, bile obavljene brzo i relativno efikasno, a debeli recepcionar jedva da je i pogledao dve Ame-

rikanke. Taj nedostatak radoznalosti učinio se Sumiko sumnjivim i ona, dok su se pele uz stepenice, baci hitar pogled una zad.

Recepcionar ih je pratio pogledom koji je sada govorio nešto sasvim drugo. Osim toga, leva ruka već mu je ležala na slušalici telefonskog aparata i očevидno je samo čekao da one zamaknu uz stepenice pa da ne kome javi za njihov dolazak.

— Očekuj posetu — došapnu ona Riti dok su se rastajale na vratima dveju susednih soba. — Senjor sa receptije u ovom trenutku već javlja da smo tu.

— Nadam se da će biti zgodan — proteže se plavuša kao mačka. — Prošlo je već tri dana kako nisam imala muškarca, a takve stvari me zabrinjavaju!

Sumiko nije zaključala vrata za sobom. Ne zato što bi, kao Rita, želela posetu nekog muškarca, već iz praktičnih razloga. Hotelske sobe, uostalom, može da otvori ko god hoće i brava na vratima nije joj nikakva zaštita.

Ko god dode, verovatno će ipak najpre zakucati na vrata. Ako baš i pokuša da ih otvori silom, načiniće sigurno više bu-

ke pre nego što shvati da su vrata sve vreme bila otključana...

Na brzinu je u miniijaturnom kupatilu sprala sa sebe znoj i prašinu sa puta, obrisala se i na vukla kimono od prirodne japanske svile, odeću u kojoj se najbolje osećala u trenucima opuštanja.

Sela je na pod u tradicionalnom položaju lotosa i sklopila oči...

Nikada se još nije dogodilo da joj se Lesli ne javi u očekivano vreme, bez obzira na prepreke. Nikada!

Kada je već prekršio jedan od najstrožih zakona nindueua, onaj da ninda ne zna ni za ljubav, ni za prijateljstvo, Lesli Eldridž je dosledno vodio računa da žena koja ga voli nikada ne oseti previše strepnje. Veoma često su, istina, zajedno išli u akcije, njih dvoje i Tabasko Pit, pa se problem odvojenosti nije ni pojavljivao.

Do ovoga puta...

Odbacila je odlučno od sebe pomisao da se Lesliju nešto loše dogodilo. Od takvih misli nema koristi, još jedna lekcija iz nindueua. Strah i zabrinutost mogu uticati samo na nju samu i oslabiti performanse tela devojke koja je jedan od najbo-

ljih majstora borilačkih veština u Kaliforniji.

Ne, ne sme misliti o tome... Bar dok ne dozna šta se Lesliju dogodilo i zašto se nije javio u zakazano vreme, pre više od sedam dana...

Sumiko otvori oči. Sasvim jasno je čula kako se otvaraju vrata susedne sobe.

Rita dolazi.

Sumiko već zna šta će se dogoditi. Ipak, ono što Rita traži spada u dogovorenu cenu za njene usluge i zato mora strpljivo podneti sve. Baš sve...

— Otvoreno je! — doviknula je kada je druga žena zakucala na vrata. — Udi, Rita!

— Ti ne zaključavaš? — začudeno upita Rita.

— Ne, kao što vidiš...

Smeškajući se, Rita zaključa vrata za sobom i još proveri da li su dobro zatvorena. Na sobi je imala samo veoma tesnu kućnu haljinu od svile kroz koju su se jasno videle njene napete bradavice i provokativni trougao pri dnu stomaka.

— Lepa si! — reče malo promuklo zastavši pred Sumiko. — Zašto ne svučeš taj kimono?

Ona sama zbacila je haljinu sa sebe, gladno oblizujući usne. Sela je naspram Sumiko, prekrštajući noge na način koji je

odavao da i ona poznaje osnovne principe joge.

Sumiko pusti da joj kimono sklizne sa ramena, otkrivajući veličanstvene grudi. Rafinirani poznavaoči rekli bi da su možda malo prevelike za njen stas, ali čak ni oni ne bi mogli ništa da prigovore njihovim obliku i čvrstini...

— Pričaj mi — progovori Rita promuklim šapatom. — Pričaj mi... o njemu...

*
* *

Toni Miranda je u sebi imao samo polovinu meksikanske krvi i to je bio deo razloga što je od početka s prezirom gledao ljude oko sebe. Sem toga, Toni Miranda bio je američki građanin, rođen i odrastao na Zapadnoj obali, u uslovima u kojima ova bedna Meksikanci mogu samo da sanjaju...

U ovom trenutku, međutim, ništa od svega toga nije mu palo na pamet. Eksplozija na pučini u deliću sekunde uništila je svo njegovo samopouzdanje i naterala ga da pritrči ćutljivoj grupi Meksikanaca okupljenog oko poslednjeg neistovarenog kamiona.

— Šta se desilo, za boga? — zacvileo je. — Šta se dogodilo?

Ćutali su. Samo Hoakin, onaj koji mu se od početka nije dopadao zbog svoje drskosti, otpljunu u stranu i pokaza belle zube u prezrivom osmehu.

— Brod je eksplodirao, Toni — reče. — Nisi primetio?

— Znam, prokletstvo, da je eksplodirao! Ali, kako? Zašto?

Hoakin sleže ramenima.

— **Quien sabe?** — reče. — Ko zna? Možda su naši momci na brodu postali neoprezni. A možda...

Miranda obilaznu suve usne i osvrte se oko sebe.

Da, od početka strepe od tog tajanstvenog progonitelja koji brzo, tiho i efikasno kida čak i najfiniju mrežu njihovih planova. Najpre su svi bili ubeđeni da je u pitanju neka od konkurentnih ekipa, ali su te sumnje bile brzo raspršene...

Gotovo uvek na isti način i baš uvek svi koji su slučajno preživeli kloni su se da je u pitanju bio samo jedan čovek!

Jedan čovek koga niko nije dobro video. Zbog crnog kostima, možda. I čovek koji je ubijen isključivo hladnim oružjem ili golim rukama.

Neko je jednom pomenio i japanske nide, ali se Krozbi samo prezirivo nasmejavao...

Hmmm... Poslednji put kada ga je video, Krozbi nije izgledao tako samouvereno. Pa i ono njegovo oprezno rasplativanje da li neko u Mirandinoj ekipi ima veze sa Japanom...

Toni oseti kako mu novi talas ledenog znoja klizi niz leđa.

Gospode bože, kako je bio glup!

Krozbi ga je poslao u ovaj prokleti kraj zato što dobro govori španski, a on, Toni Miranda, nije shvatio da su ga pretvorili u mamac!

Mastan i debeo mamac, zajedno sa tovarom oružja i municije, i tim prokletim starim koritom koje je pre nekoliko minuta odletelo u vazduh!

— Hoakin...

— Da?

— Da li je neko od vas video šta se nalazi u sanducima koje ste pretovarali?

Meksikanac sleže ramenima.

— Zašto bismo zavirivali u sanduke, Toni? Nas ne zanima šta je u njima, zar ne?

Miranda je već išao prema zadnjem delu velikog kamiona.

— Podite za mnom — dobaci preko ramena. — I neka neko

ponese polugu za otvaranje sanduka!

Cerada je već bila podignuta, a deo sanduka prenet u čamce. Miranda se uspe u mračni prostor, nestrpljivo tapkajući u mestu dok je čekao da stignu Hoakin sa baterijskom lampom i čovek koji je u rukama doneo polugu.

— Otvori! — reče Miranda kratko.

Drugi čovek najpre je pogledao u Hoakina, primeti Miranda. Dobro je to znati; bez obzira na relativni položaj u ekipi, ovde je gazda Hoakin, a ne on, Toni Miranda.

Sam toga, brod je već na dnu okeana, sa kompletnom posadom. Jedno mrtvo telo više ili manje neće značiti ništa Krozbiu i ljudima sa vrha.

Mora biti oprezan, đavolski oprezan!

— Otvori — reče malo blaže. — Hoakin, počinjem da sumnjam da u ovim sanducima nije ono što treba da bude...

Hoakin daje glavom znak drugom Meksikancu i ovaj vešt tim pokretom odvali poklopac sa najbližeg sanduka.

Dobro poznata, uredno složena pakovanja plastičnog eksploziva...

— Ovde je sve u redu — pro-
mrmrlja Hoakin.

— Otvori sledeći. Neki u ko-
jem nije eksploziv.

Drvo zakreka i zaškripa. Ho-
akin se nađe napred, a preko
usana mu prelete gadna špan-
ska psovka.

Staro gvožđe, zapakovano u
kuglice od stiropora da ne bi
zvečalo i pomeralo se u sandu-
ku!

— Krozbi! — procedi Miran-
da kroz zube. — Pakao je suvi-
še dobar za njegovu prokletu
dušu!

Hoakin se zgledao sa svojim
ljudima. Okupljeni oko zadnjeg
dela kamiona, u tami su im se
videle samo beonjače.

— Šta je to? — upita Miran-
da. — Kakav je to zvuk?

— Čamac — odvrati Hoakin.
— Jedan čamac se vraća!

Čitava grupa pohrlila je pre-
ma uskom drvenom molu. U
međuvremenu, motor čamca pre-
stao je da radi i samo ga je
inercija nosila prema njima.

— Ko je to? — doviknu Ho-
akin u tamu. — Pako? Esteban?

Senka za krmom ne odgovori,
ali je čamac nastavljao svo-
je sve sporije napredovanje pre-
ma molu.

Hoakin skoči na palubu još
pre nego što se čamac, sa lakim

udarom, zaustavio uz stub mo-
la. Miranda je bio samo korak
iza njega.

Stigli su gotovo istovremeno
do figure koja je i dalje ukoče-
no stajala uz točak kreme, sa ru-
kama oslonjenim na paoke.

— Hej! — oštro reče Hoakin.
— Šta ti je?

Povukao je rukom rame čove-
ka i ovaj se obrnuo, istovreme-
no klizeći unazad i naniže.

Miranda odskoči, prigušujući
krik u grlu.

Video je već mnogo mrtvaca,
ali svi oni, do sada, imali su li-
ca!

— **Por todos santos!** — pro-
štenja Hoakin. — Šta su to uči-
nili sa njegovim licem?

Miranda obrte glavu, ali to
nije pomagalo. Sa ledenom iz-
vesnošću znao je da će ga ovaj
prizor progoniti do kraja živo-
ta!

Koža je bila svučena sa lica,
počev od prerezanog grla, pa
sve do ruba kose na čelu, a za-
tim zabačena unatrag, nalik na
naherenu dečju kapicu. Sa kr-
vave mase u koju se potom lice
pretvorilo pravo u Mirandu gle-
dale su nepovredene oči u koji-
ma je smrt zauvek zaledila iz-
raz krajnjeg užasa.

Hoakinovi zubi zacvokotaše
dok je mrmrljao molitvu, užurba

no se krsteći. Neko sa mola pokušao da upali lampu i osmotri lice ubijenog i to izazva nekoliko prigušenih povika. Neko malo dalje u tami počeo da povraća...

— Ko... — prostenja Miranda. — Ko je to mogao učiniti?

Hoakin ne odgovori. Ukočeno je zurio pred sebe, neprestano se krsteći.

— Idemo odavde! — tiho reče Miranda polažući mu ruku na rame. U čitavom ovom poslu mnogo toga je smrdelo...

Na primer, gde je ubica koji se zabavljao time da oguli kožu sa lica žrtve?

Motor čamca prestao je da radi pre nekoliko minuta, a čovek bez lica mrtav je duže od toga. On to u svakom slučaju nije mogao učiniti!

Izvukao je pištolj i ubacio metak u cev, pretražujući pogledom mračnu površinu vode.

Meksikanci su se već odmicali od čamca. Korak po korak, unatraske, kao uplašena deca koja se ne usuđuju da okrenu leđa onome što je izazvalo njihov strah.

Čovek koji je prihvatio pramac čamca takođe se povukao i talasi su ga malo odmakli od mola. Pronuvši se iz svog pobo-

žnog transa Hoakin podiže nogu da preskoči na daske...

Ovoga puta Toni Miranda sasvim je jasno video šta se dogodilo, ali mu to neće mnogo pomoći i da shvati **kako** se to dogodilo!

Jedna ruka izroni iz tame ispod mola i ščepa Hoakina za nožni članak, povlačeći ga naniže strahovitom snagom i brzinom. Glava Meksikanca nestade pod vodom pre nego što je krik straha i iznenađenja uspeo da iz grla izleti u vlažni noćni vazduh...

Miranda ustuknu, neodlučno dižući pištolj. Nije teško ispaliti čitav šaržer u vodu, ali je verovatnoća da će pogoditi Hoakina isto toliko velika kao i verovatnoća da biće pronađeno telo Hoakinovog ubice!

— Ovamo! — uzviknu. — Ovde je, pod molom! Ščepao je Hoakina!

Njegov povik izazvao je sasvim suprotne efekte. Čuo je samo užurbane korake Meksikanaca koji su se nadali u beg, jer se nije usuđivao da odvoji oči od mesta gde je nestao Hoakin.

Da li da i sam preskoči na obalu i umakne?

Ne, posle onoga što se dogodilo Hoakinu, ne usuđuje se ni da priđe ivici palube. A prokleti

čamac sve se više udaljava od mola!

Šta da uradi?

Da puca, ipak?

Šta kada isprazni šaržer? Da li će imati vremena da ga zameni?

I gde sada da gađa? Tajanstveni ubica je do sada mogao odvući Hoakina i nekoliko jardi dalje, plivajući ispod vode!

Između Tonijevih stisnutih zuba začu se tiho cviljenje. Toliko je bio koncentrisan na opasnost da se trgao, ne shvatajući da taj šum dolazi od njega samog.

Pa da, do đavola! To je spas!

Preskočio je opruženo mrtvo telo i šćepao upravljač čamca. Ovaj gliser je brz; ako pokrene motor i brzo se udalji od mola, nema tog plivača na svetu koji će moći da ga stigne!

Posle se može iskreati gde hoće, do đavola! I naći potom Krozbiija, a onda...

O tome posle! Sada je najvažnije da pokrene prokletog kućkinog sina od motora!

Ah!

Snažna mašina zaurla i Toni Miranda obrte upravljač. Ima sasvim dovoljno prostora da okrene čamac u ovom uskom zatonu i izbiije na otvoreno more.

Dalje, samo što dalje od mraka ispod drvenog mola, tame iz koje još uvek ne izronjava ni telo Hoakina, ni njegovog ubice!

Bok čamca gotovo dotiče stene na suprotnoj obali zatona, ali je Toni Miranda dobro procenio luk po kojem se čamac kretao. Dodajući gas, on se još jednom osvrte da bi bacio pogled prema molu.

Još uvek ničeg na mračnoj površini. Uspeo je da umakne, još jednom!

Izbijajući iz zatona, on obrte upravljač udesno, preuzimajući kurs prema severu.

— Vrlo dobro, Toni! — reče jedan tih glas iza njega. — I ja želim upravo na tu stranu!

*
* * *

— Prljav trik, malla — reče Tabasko Pit sa širokim osmehom na licu. — Vrlo prljav trik!

Ridokosa ne izdrža njegov pogled i obori glavu. Čovek iza Tabaska kreštavo se nasmeja.

— Nema prljavih trikova, amigo — reče. — Ima samo trikova koji pale i onih drugih...

— Mogao si joj bar dopustiti da se svuče, Manoleto. Tako bi

bar mamac bio kompletno pripremljen!

— Mogao sam — nemarno od vratu Meksikanac. — Priznajem, nisam mislio na tvoje zadovoljstvo ovom prilikom... Što se mene tiče, već mi je pomalo i dosadila. Hoćeš da je vidiš голу?

— Neee... više ne — sleže Tabasko ramenima. — Do đavola s njom!

— Mislio sam da ispunim poslednju želju osuđenom na smrt, ali kad ti ne želiš...

Pit se nasmeja.

— Osuđen na smrt sam ja, a? A zašto, boga mu? Šta sam ti učinio?

— Ništa. I nećeš ni dobiti priliku da mi nešto učiniš!

— Kako znaš da te nisam tražio da ti učinim neku uslugu, Manoleto?

— Znam. Znam sve o tebi, Tabasko Pite. Čak i za koga radiš i ko je čovek za koga radiš!

Pit oseti kako mu hladna jeza prolazi telom, ali njegovo grubo lice ne pokaza ni tračak tog osećanja.

— O čemu to govoriš, do đavola? Neko ti je napričao gomilu laži o meni, a?

— Izadi! — reče Manoleto devojci. — Ti, malo se pomeri

sa vrata i ne pokušavaj ništa, inače...

Pokoravajući se pritisku vrha noža na pleća, Tabasko se pomeri korak u stranu, otvarajući prolaz ridokosoj. Ona gotovo protrča pored njih i zalupi za sobom vrata kupatila.

— Ne želiš svedoke, a? — tiho upita Pit.

— Tačno. Tajna o kojoj ćemo ti i ja govoriti bila je davol-ski skupa. Preskupa da bi jedna obična drolja tako lako došla do nje.

Uzdahnuvši, Tabasko Pit se spusti na ivicu kađe, tamo gde je do maločas sedela ridokosa.

— Nemam — reče — drugog izbora nego da te saslušam, Manoleto!

— Imaš šta i da saslušaš, amigo. Priča je veoma zabavna, bar sa moje tačke gledišta. Recimo, kako si došao na ideju da tražiš upravo mene?

— Uh... to je duga priča...

— Zato što ti je neko došapnuo da preko mene možeš doći do ljudi koji trguju oružjem, zar ne?

— Hmmm... vidim da si dobro obavешten, do đavola!

— Tačno. Zbog toga su informacije još uvek najskuplja roba na svetu, amigo. Vidiš, ti si tražio mene da bi došao do ne-

kog drugog, a i ja sam tražio tebe iz istog razloga...

— Šta to, do đavola, treba da znači?

Meksikanac se zadovoljno cerio, igrajući se nožem. Razdvajalo ih je svega dva koraka, ali je Tabasko Pit dobro znao da će oštrica noža biti brža ako pokuša kakvu glupost...

— Znači da smo uspjeli da provalimo vašu malu trojku, senjor Tabasko! Tebe, onu zgodnu Japanku i naročito senjera koji je sebi dao ime Leslie Eldridž!

Pit pređe rukom preko čela. Prokletstvo, kako se to moglo dogoditi! Kako?!

Njihov trio već godinama je delovao protiv organizovanog zločina na Zapadnoj obali, te hidre sa mnogo hiljada glava kojoj su, kao u staroj legendi, uvek nicala dve nove glave umesto jedne odsećene. Za sve to vreme svega nekolikoina njih uspela je da otkrije da je Leslie Eldridž, u stvari, jedini Amerikanac, jedini ne-Japanac koji je u Japanu postao punokrvni ninda...

Svi koji su tu tajnu doznali umrli su pre nego što su imali vremena da je objave. Ovoga puta, međutim...

Leslijevo neobjašnjivo dugo odsustvovanje i činjenica da se odavno ne javlja, prema tome, posledica je ovoga o čemu govori Manoleto!

Sumiko je tragala na jednoj strani, on na drugoj. Ovoga puta, međutim, protivnik je bio lukaviji...

— Shvataš da smo bili lukaviji? — cerio se Manoleto, kao da mu čita misli. — Rekao sam onima kod kojih si se raspitivao da ti kažu moje ime i ti si kao budala uleteo u zamku.

— U redu, u redu! — odmahnu Tabasko glavom. — Priznajem, ispao sam glup. Ali, amigo, ne zaboravi da ova igra još nije završena!

— U pravu si. Ti treba još da nas odvedeš do svog gazde! Do Eldridža!

— Ha! Tvoje informacije ipak nisu potpuno tačne, jer bi inače znao da ja pojma nemam gde je on!

— Ništa zato, amigo! Zato će on doznati gde si ti i doći po tebe... a mi ćemo ga čekati! Tamo gde mi budemo želeli i u vreme kada mi budemo želeli!

»Proklet bio«? pomisli Tabasko, »ima odgovor na sve! Do đavola, šta bi Leslie učinio u ovakvoj situaciji?«

Bio je to trik koji mu je često pomagao u neugodnim okolnostima. Godine druženja sa ninđom morale su ostaviti traga i Tabasko Pit postao je jedan od najboljih i najopasnijih boraca na svetu. Ne samo zbog svoje ogromne snage i ništa manje veštine, već i stoga što je, gotovo nesvesno, savladao i mnoge tajne strategija ninđucua...

U ovakvoj situaciji, naravno, Leslie bi napao. Tabasko Pit, međutim, ipak nije japanski ninđa!

»Strah!« često je govorio Leslie. »Pusti neka strah deluje na tvog protivnika i dobićeš saveznika koji će ti pomoći da lakše dobiješ svaku borbu!«

Da li se može zaplašiti ovaj Meksikanac, ubeden da su svi aduti u njegovim priljavim šapama?

— Na vašem mestu — počeo oprezno Tabasko — ja ne bih previše žurio da uđem Eldridžu u trag. Ako ste doista nešto naučili o njemu, onda verovatno znate da su umrli svi koji su pokušali da mu se približe!

— I to znamo! — nemarno odvrati Manoleto. — On je ninđa, je li tako? Japanski ninđa?

— Šta?! — zinu Tabasko Pit. — Šta si to rekao?

— Ne pokušavaj da me prevariš, amigo! — nasmeja se Manoleto. — Imam običaj da kažem da me je majka rodila sa ugrađenim detektorom laži!

— Gledao si previše loših filmova, amigo! Ninđe ne postoje! Možda su nekada postojale, ali danas...

Manoleto zavrte glavom, sažaljivo se smeškajući.

— Moj detektor kaže da lažeš, amigo. A ja ti kažem da gubiš vreme, jer mi sve znamo.

Tabasko se lagano uspravljao. Njegove kosti zakrekaše kada se protekao, napinjući snažne mišiće.

Prokletstvo, bio je ovo dobar život... dok je trajao...

— Načinili ste samo jednu grešku — reče tiho. — Varate se ako mislite da ću vas ja odvesti do Eldridža!

Manoleto ga je gledao suženim očima. Sa lica mu nestade onog trajumfalnog osmeha.

— Hrabar si. Spreman si da umreš da ne bi izdao prijatelja...

— Tačno! — reče Tabasko Pit i skoči...

U deliću sekunde potrebnom da njegovo ogromno telo prevali rastojanje do cilja, nekoliko misli mu prolete kroz glavu.

Najpre, da nikada nije uspeo da skoči ovako brzo i sa tako snažnim odrazom. A zatim, da sva ta snaga i brzina neće biti od pomoći, jer oštri vrh Manoletovog noža već gleda tačno u njegovo srce!

Ispružio je moćne šake napred u želji da i mrtav, u času kada mu oštrica probije srce, iskoristi poslednje ostatke snage i smrvi ubicu pod svojim mrtvim telom...

Nije uspeo, jer je Manoleto kao zmija skliznuo van njegovog domaašja!

Tabasko oseti kako mu se nož zariva pod kožu, ostavljajući du gu brazgotinu duž grudi. Imao je toliko vremena da rukama dohvati zid pred sobom i osloni se, začudeno se pitajući da li to Manoleto ima nameru da ga muči pre nego što zada poslednji udarac...

Oči mu se, međutim, sklopiše same od sebe, a kolena i ruke popustiše pod težinom tela. Skliznuo je naniže, licem prema podu i Manoleto hitro poturi stopalo u mekim mokasinama kako Pit ne bi smrskao lice o pločice kupatila.

— Stvarno si hrabar, amigo! — promrmlja. — Ako ništa drugo, bar si zaslužio da umreš čitavog lica!

Odgurnuo je malo Pitovo telo u stranu, a zatim naglo otvorio vrata kupatila. Ridokosa je odskočila kao oparena.

— Ja — reče, iznenada bledog lica. — Ja nisam...

— Izadi — reče Manoleto — na prozor, pogledaj levo i desno, a onda opet zatvori prozor. Ništa drugo nemoj činiti, razumeš? Samo pogledaj levo i desno niz ulicu!

Devojka klimnu glavom, gutajući pljuvačku. Učinila je kako joj je bilo rečeno, sve vreme svesna kako Manoletov zmijski pogled prati svaki njen pokret.

— Vrlo dobro — reče Meksikanac kada je završila. — A sada dođi ovamo...

Ona zastade, primoseći ruke ustima.

— Ti nećeš — zausati. — Ti mene ne bi...?

— Oh, do đavola! — zasmeha se Manoleto. — Misliš da ću da te ubijem zato što si prisluški-valla, a?

— Nisam kunem se! Nisam ništa čula!

— U redu, u redu! Dođi, pomoz mi da ovog gmalja prenesemo do predsoblja. Momci će odmah doći po njega, a meni se žuri.

Mallo umirena, devojka uđe u kupatilo i upitno pogleda Meksičanca.

— Uхвати ga za noge — reče ovaj. — Biće ti lakše.

Ona se saže, na trenutak gubeći Manoleta iz vida.

Nož polete kroz vazduh sa oštrim zviždukom i ona uspe da podigne pogled, taman u trenutku kada joj se oštrica zari u vrat ispod same brade.

— Radoznalost! — promrmlja Manoleto perući nož pod mlazevima hladne vode. — Te žene uvek zaборave kako je radoznalost ubila mačku!

Nije se ni osvrnuo kada je začuo korake iza sebe. Njegov prefinjeni sluh lovca na ljude već mu je rekao da dolaze samo oni koje poznaje.

— Spakujte ga — dobaci preko ramena — i ponesite u kola. Senjor Krozbi bez sumnje već očekuje da mu javimo kako je prvi deo plana potpuno uspeo..

*
* *
*

— Ti si luda! — uzdahnu Rita Kristensen, protežući se kao mačka. — Treba da probaš tog malog Emilijana.

— Mali? — Sumiko podiže obrve. — Malloas si pominjala da ti je ponekad preveliki?

— To pokazuje koliko me loše slušaš! — nasmeja se Rita. — Tada uopšte nisam govorila o njemu, već o onoj životinji Miguelu, ili kako se već zove. Taj je pravi slon, dok Emilijano ima neke prefinjenosti, razumeš. I đavolski dobru kondiciju, moram dodati!

— Ništa čudno za dečaka od dvadeset godina — sleže Sumiko ramenima. — Bolje mi reci da li si uspeła da doznaš nešto konkretnije od dvojice svojih partnera.

— Trojice.

— Trojice? Zaista, Rita...

— Ja sam nimfomanka — žena se ponovo proteže. — Postala sam kompletna ličnost tek kada me je moj psihoanalitičar ubedio da toga ne treba da se stidim. I ne samo kompletna ličnost, Sumiko... već i nešto više od toga!

— Ako si zaista nimfomanka, onda ne postoji muškarac koji može zadovoljiti tvoju seksualnu glad. To ni Lesliju neće uspeti, Rita.

— Znam, ali će učiniti sve da to pokuša... a i to je nešto! Pričaj mi o njemu...

Sumiko sklopi oči.

Počela je da govori sporo, oklevajući i tražeći reči. Ne zato što tih reči ne bi bilo, već što joj je bivalo sve odvratnije da plaća cenu Ritine pomoći u tražanju za Lesliejem.

Ponekad joj se činilo da je Rita od početka bila sa njima, nemi i nevidljivi svedok najintimnijih trenutaka dvoje ljudi koji se vole. To osećanje bilo je toliko intenzivno da se zapitala da li će ikada više uspeti da sa Lesliejem postigne onaj međusobni sklad osećanja i pokreta ili će i u vremenu koje dolazi nad njima lebdeći Ritina senka...

Ne, ne sme misliti o tome. Sada je najvažnije da Leslieja nađe!

— Ti misliš o nečemu drugom — tiho reče Rita.

Sumiko otvori oči i osmehnu se.

— Zao mi je, Rita — reče. — Ponekad ne uspevam da savladam strah.

— On je bio ovde, Sumiko, to sada znamo sasvim sigurno. Pre ili kasnije pojaviće se neko od koga ćemo doznati i na koju stranu je krenuo... Slušaj!

Sumiko je korake u hodniku čula pre nje i pohitala je da na vuče svoj kimono. Rita takode zakopča kućnu haljinu, iako se

na njenom licu videlo da bi radije nastavila sa svojom igrom.

Koraci se zaustaviše pred Ritinim vratima i dve žene se zgledaše.

Posetilac tiho zakuca.

— Da izađem? — šapnu Rita.

— Ne. Neka misli da ga nismo čule.

Kucanje se začu još jednom, a potom se koraci približiše vratima sobe u kojoj su se nalazile.

— Ko je? — doviknu Sumiko kada nepoznati ponovo zakuca.

— Senjorita Sumiko? Imam poruku za vas. Iz Amerike!

— Samo trenutak...

Otključala je vrata i otvorila ih, izmičući se u stranu.

Bio je izrazito visok, širokih ramena i uskih kukova. Sumiko odmah zapazi lakoću kojom se kreće, pokrete velike mačke i vučeje oči na uskom licu preplanulom od sunca.

»Zgodan muškarac«, prolete joj kroz glavu. »Rita će, bez sumnje, biti oduševljena!«

— Moje ime je Kristobal — reče posetilac dubokim, muževnim glasom, na dobrom engleskom jeziku. — Drago mi je što sam vas zatekao zajedno, moja poruka ionako se odnosi na obe.

— Kakva je to poruka?

— Sedite, senjorita — nasmeja se Kristobal. — Imam utisak da će naš razgovor potrajati malo duže.

Dve žene se pogledaše, baš kako je njihova uloga i zahtevala, a Sumiko se spusti na sto licu, pokazujući rukom Kristobalu da i on može sesti.

Muškarac se napravi da nije video taj poziv. Uostalom, shvati Sumiko, on je došao da ih za plaši i otera odavde i to će lakše izvesti ako ostane na nogama, preteći samom svojom pojavom.

Bez obzira na blesak koji je u njegovim crnim očima izazvao pogled na dve lako odevene lepe žene...

— Kakvu poruku imate za nas, senjor Kristobal? — upita Rita promuklim, maznim glasom.

— Poruka je od vaših prijatelja iz Amerike, senjorita.

— Prijatelja? Kojih prijatelja?

— Svejedno kojih — Kristobal pokaza dva reda pravilnih belih zuba. — Vaši prijatelji žele da im se što pre vratite, senjorita. Premda priznajem da će to biti veliki gubitak za San Kventin.

— Ako sam vas dobro razumela — umeša se Sumiko —

nas dve smo ovde... nepoželjne?

— Malo gruba reč — klimnu posetilac glavom — ali se stvar svodi na nešto slično.

— Zašto? Ništa vam nismo učinile?

— Tačno. Ni mi vama. I najbolje je da tako i ostane, senjorita.

— Ne razumem! — gnevno reče Rita. — Zaista ne razumem! Ko ste vi? S kakvim pravom nas terate odavde?

— Senjorita — strpljivo odgovori muškarac — ne tražite objašnjenja od mene. Jednostavno, spakujte se i idite iz San Kventina. Najbolje natrag, tamo odakle ste i došle!

— Pretpostavljam — reče Sumiko — da vi već znate zbog čega se nalazimo ovde?

— Da, znamo.

— I to vam se ne dopada?

— Ne dopada nam se, senjorita. Ljudi sa strane uvek nam donose probleme, verujte.

— Možemo li da porazgovaramo o tome? — upita Rita. — Recimo, u mojoj sobi...?

Kristobal još jednom pokaza svoje divne zube.

— Možemo, ali će to samo malo odložiti vaš odlazak i ništa drugo.

Rita se uspravi, pritežući kućnu haljinu uz telo tako da ono još više dođe do izražaja.

Kristobal joj učtivo otvori vrata i propusti je u hodnik. Na trenutak je zastao pre nego što je izašao i sam.

— Šteta — reče — što ste vi tako uzdržani, senjorita Sumiko... Nasuprot vašoj prijateljici...

Devojka ne odgovori ništa. Ovo što Rita pokušava neće dati mnogo rezultata, jer Kristobal jednostavno nije čovek koji odlučuje o njihovom odlasku.

Pokušala je da se koncentriše na plan koji bi im omogućio da ipak ostanu u ovom kraju, ali nije uspeła. Konačno, prišla je prozoru i zagledala se u prašnjavu ulicu, gotovo praznu u ovo doba dana.

Jedan dečak, u šarenom ponču i sa sombrerom zavidnog prečnika na glavi, besciljno je šetkao, podižući golim tabanima oblačice prašine sa tla.

Besciljno?

Čudno, ali čini joj se da ima nekog pravila u dečakovim pokretima. Možda putanja koju opisuje dok hoda unaokolo?

Dečak zastade i podiže pogled naviše, pridržavajući jednom rukom sombrero. Ona otvo-

ri prozor i naže se prema njemu.

Kao da to nije primetio, dečak ponovo obori glavu i počne da šeta. Ovoga puta, međutim, Sumiko je pažljivo sledila puta nju po kojoj se kreće.

Pa naravno!

Nimalo slučajno, trag bosih nogu u prašini davao je oblik japanskog hijeroglifa koji je označavao poziv, dozivanje!

Sumiko sačeka da dečak dovrši svoj hijeroglif, a onda bučno zatvori prozor, nadajući se da će njen »sagovornik« shvatiti da je poruka primljena.

Žurno je navukla na sebe farmerke i tuniku i obula patike. Nije prošao ni pun minut, a ona je već bila na stepeništu.

Čovek iza pulta recepcije ništa ne reče, ali joj dobaci iznenađen pogled.

Izašla je lagano, bez žurbe, zastavši samo na trenutak da krajičkom oka proveri ponašanje recepcionara.

Ruka mu je ponovo na slušalici telefona, pogled prikovao za njena leđa. Naravno, mora nekoga obavestiti da jedna od Amerikanki napušta hotel...

To bi moglo biti opasno, ali ona nema izbora. Što pre obavi razgovor sa dečakom, utoliko

bolje. I za nju, a za malog Meksikanca posebno...

Dečak je lagano odmicao prašnjavom ulicom, pognute glave. Ona najpre tobože neodlučno zastade na stepenicama hotela, a onda se uputi u istom smeru kao i on.

Malj Meksikanac skrete u po prečnu ulicu pedesetak jardi dalje. Zastavši najpre pred izlogom prodavnice u kojem je bilo više prašine nego robe, Sumiko takođe skrete za njim.

— Senjorita Sumiko?

Sapat je dopro iza žive ograde od prašnjavog zelenila. Sumiko zastade, praveći se da mora da izuje patiku i istrese neki kamenčić iz nje.

— To sam ja — sapnu. — Imaš neku poruku?

— Da. Od jednog starog, sedog gospodina... Rekao mi je da će doći devojka koja izgleda kao vi.

— Kakva je poruka?

— Stari gospodin rekao je da žali što nije mogao drugačije da se javi. Načrtao mi je koliko treba da šetam ispod prozora hotela i upozorio da nikome, baš nikome ne govorim o tome.

— I šta je još rekao?

— Da ga tražite u Korientesu. To je sve.

— Korientos? Gde je to?

Dečak ne odgovori, i Sumiko se okrete, dovršavajući vezivanje patika.

Čovek u prljavoj beloj odeći stajao je na početku poprečne ulice sa rukama u džepovima i gledao pravo u nju. Sumiko shvatali da ga je i dečak primetio; zato ne odgovara.

Uspravljajući se, ona bez žurbe pođe prema glavnoj ulici. Proučavala je ispod oka lice Meksikanca i ono joj se nije dopalo.

Vrlo tanki crni brkovi nad gornjom usnom, sitne oči koje blistaju kao ugljevlje, nečista koža lica...

Isprečio se pred njom i iscerio, pokazujući zube žute od duvana.

— Šetate, sinjorita?

— Da.

Stajala je mirno, ali bi neko oprezniji od Meksikanca u njenom stavu mogao uočiti spremnost na borbu majstora borilačkih veština. Ovaj se, međutim, bezbrižno cerio, uveren kako lako može izaći na kraj sa krhkom devojkom.

— Sami.

— Da. I želim da i dalje ostanem sama.

— Šteta... tako lepa devojka, a sama...

Zakoračio je napred, dižući ruke s namerom da ih položi devojci na ramena i privuče je sebi. Ona je strpljivo sačekala trenutak da prsti prljavih noktiju dotaknu tkaninu njene tunike, a onda zadala kratak i oštar udarac Meksikancu među noge vrhovima svojih nožnih prstiju.

Vrisnuo je i sručio se u prašinu, sležući obema rukama povredeno mesto.

Sumiko ga mirno zaobide i vrati se u glavnu ulicu. Bacila je pogled prema hotelu, ali je produžila u suprotnom pravcu.

Korientes?

To bi moglo da bude ime nekog mesta, ali je suviše opasno raspitivati se u San Kventinu...

Kada je krenuo ovamo, Lesli je najpre danima proučavao vojne sekcije poluostrva Kalifornija i sve fotografije snimljene iz aviona i satelita do kojih se moglo doći. Trebalo je da i ona to učini, ali je sada prekasno.

Hmmm... možda San Kventin ima nešto što liči na turistički vodič?

Opasno je, naravno, kupiti ga. Kao i u Venecueli ili Kolumbiji, gde gotovo svako ima neke veze sa narko-mafijom, ljudi iz ovog dela poluostrva Kalifornija bez sumnje su pove-

zani sa velikim krijumčarima oružja, jer je to glavni prihod ogromnog broja stanovnika.

Ali, ono što se ne može kupiti, može se ukrasti, zar ne?

Prešla je na drugu stranu prašnjave i puste ulice, potpuno svesna brojnih pogleda iza navučenih zavesa i žaluzina.

Devojka u turističkoj agenciji bila je zauzeta detaljnim razgledanjem svog lica u ogledalu, upola uspavana vrućinom i monotonim zujanjem ventilatora pod tavanicom.

Trgla se kad je Sumiko ušla i na trenutak buljila u nju kao u duha.

Sumiko prede pogledom po nevelikoj prostoriji i pažnju joj privuče veliki zidni kalendar TWA.

— Mogu li — upita — ovde da dobijem karte za let do San Franciska?

Prišla je samom pultu i oslonila se na njega. Tamo, nešto dalje je čitava gomila prašnjavih prospekata. Možda bi se među njima moglo naći ono što je zanimala?

Pogled devojlke iza pulta bio je sumnjiv, gotovo neprijateljski.

— Nema leta za San Francisco odavde — reče strogo. — A karte za Tihuanu mogli ste do-

biti i u hotelu. Zašto niste tamo pitali?

— Šetala sam — sleže Sumiko ramenima — i videla vašu agenciju. Onda sam se setila da mi je potrebna karta za let.

— Samo jedna?

— Dve — zaista, građanin San Kventina izvanredno su obavješteni o posetiocima svog grada!

— Onda u hotelu. Tamo ćete dobiti karte!

— A zašto ne mogu da ih dobijem ovde?

— Uopšte nemamo avionskih karata. Samo ih hotel prodaje.

Sumiko prede rukom preko čela. Drugom se pridržava za ivicu pulta. Nije ništa rekla.

— Ohhh — uzdahnu. — Ovo sunce...

— Nije trebalo — reče devojka iza pulta ledenim tonom — ni da dolazite ako ne podnosite sunce!

— Znam, ali... mogu li da dobijem čašu vode? Bojim se da ću se onesvestiti!

Devojka je već otvorila usta da odbije molbu, ali joj je verovatno palo na pamet kako će imati mnogo više problema ako se strankinja onesvesti u njevoj agenciji. Ustala je čvrsto stisnutih usana i odmarširala u sporednu prostoriju.

Sumiko munjevitim pokretom, sasvim bešumno, izvuče prospekt čija je naslovna strana tvrdila da govori sve o San Kventinu i njegovoj okolini. Brošura je već bila u tašni kada se devojka vratila sa čašom vode u ruci.

— Mnogo vam hvala — uzdahnu Sumiko pošto je otpila nekoliko gutljaja. — I ne znate koliko ste mi pomogli!

— A avionske karte dobićete u hotelu!

Osmehnuvši se, Sumiko izađe iz agencije i lagano pođe putem kojim je i došla.

Ako uspe da pronade taj Korientes u prospektu, ostaje još uvek onaj drugi problem, daleko teži...

Kako izbeći pažljivim pogledima članova bande i ostati u ovom kraju?

Kristobal je sedeo u hotelskom predvorju kada je odgurнула vrata i ušla. Dočekaao je ši rekim osmehom, iako mu je lice bilo mokro od znoja, a košulja razdrljena.

— Senjorita Sumiko, izgleda da sam imao sreće — reče.

— Molim?

— Vaša prijateljica me je ubedila... možete ostati ovde još neko vreme!

Popela se bez reči uz stepenice, svesna pogleda muškarca na svom telu.

Ta đavolska Rita! Kako joj je samo uspelo?

Ovoga puta vrata Ristine sobe su bila otključana i ona uđe, pošto je najpre nekoliko puta zakucala. Bez odgovora.

Šum vode dopirao je iz kupatila, zajedno sa odlomcima jedne posme koja se smatra odvratnom u finijim krugovima San Franciska.

Osmehnuvši se, Sumiko otvori vrata kupatila i nadiviri se.

— Hej! — dočeka je druga žena širokim osmehom. — Došla si da vidiš u kakvom sam stanju, a?

— Vidim da ti je susret sa senjor Kristobalom prijao — na smeja se Sumiko. — Kaži mi, kako si ga ubedila da još ostane ovde?

— Ja? Otkud ti ta ideja?

— Tvoj poslednji ljubavnik se još rashlađuje dole u holu. On mi je to rekao!

— Prokleti kućkim sin! Zato je, znači, morao da izađe baš kad je bilo najlepše!

— Šta, prekinuli su vas?

— Naravno! Neko je zakucao na vrata i dozvao ga. Kristobal je opsovao, ali vrlo tiho, da ga ovaj napolju ne bi čuo.

Navukao je pantalone i izleteo bez reči!

— Hmmm... neko ko je njegov gazda, dakle?

— Verovatno — klimnu glavom Rita, snažno trljajući telo sapunom. — Uglavnom, nije bio loše raspoložen kad se vratio, naprotiv. Obećao mi je još nekoliko dobrih tucanja, znaš!

— Hmmm... ti i ja ipak putujemo — reče Sumiko, razgledajući ukradeni prospekt.

— Kuda, do đavola?

— Ne daleko. Do mesta po imenu Korientes...

*
* *

— Šta... šta sada? — jedva čujnim glasom upita Toni Miranda.

Uprkos buci motora, ninda ga je dobro čuo.

— Ti poznaješ ovaj kraj, Toni — reče. — Nećemo pristati tamo gde bi ti želeo, već na najbližem pogodnom mestu odakle se pešice može stići do Krozbijevog skrovišta. Poznaješ takvo mesto?

Miranda ovlaži usne i klimnu glavom.

Umro je već nekoliko puta za vreme ove vožnje duge dvadesetak milja, iako je shvatio

da ga čovek u crnom kostimu ninde neće ubiti dok ga ne dovede tamo kuda želi da stigne.

Krozbi, naravno. On želi da se dočepa Krozbija...

Što znači da bi njega, Toniya Mirandu, mogao i poštediti u zamenu za informacije koje će mu bez sumnje biti potrebne!

— Ti... ti želiš da te ja odvedem do Krozbija?

— Bravo, Toni! — ironično reče ninda. — Tvoj bedni mozak konačno je počeo da radi!

— Nećeš uspeti — Miranda proguta pljuvačku. — Coveće, on je tako dobro čuvan da...

— Moj problem. Tvoj posao je samo da me dovedeš do blizine Krozbijevog skrovišta, ništa više.

— Onda... onda ćeš me ubiti?

— Možda, Toni.

Miranda je čutao nekoliko trenutaka, pokušavajući da se orijentise u tami.

— Inamo-reče-dve mogućnosti. Da se iskrcamo u blizini Korientosa, ili da vilj pridemo sa severa...

— Šta je manje opasno?

— Sever, verovatno. Jedini put do vile vodi iz pravca Korientosa. Problem je što ja ne znam kako je sa severne strane

Krozbi obezbeđen; nikada još nisam išao tamo.

— Koliko često si bio u vili?

— Svega dva puta do sada. Ja... ja nisam neki jako važan čovek u organizaciji...

— I meni se čini — reče ninda sa prezirom u glasu. — Suviše si velika kukavica da bi dospeo tako visoko, Toni...

— Čega, do đavola, ima lošeg u tome što čovek želi da sačuva svoju kožu?

— Ničeg. Sem kad je to po cenu kože svojih prijatelja — smejao se ninda. — Uspori, Toni... ovaj prokleti čamac toliko je bučan da će nas čuti sa deset milja rastojanja!

— Noć je tiha. Čuće nas u svakom slučaju.

— Neka čuju. Ti moraš ići da podneseš izveštaj Krozbiju, zar ne? Gazdu će sigurno zanimati kako to nisi uspeo da sačuvaš tovar vredan pedesetak hiljada dolara!

Miranda odmahnu glavom.

— Mogu li da zapalim cigaretu? — upita promuklo.

— Naravno da možeš, Toni.

Pridržavajući upravljač čamca jednom rukom, Miranda pri-nese plamičak upaljača cigareti.

— Taj tovar — reče ne vadeći cigaretu iz usta — taj tovar je dosta neobičan...

— Je li? Skuplji nego obično?

— Jeftiniji nego obično. U najvećem broju sanduka bilo je samo staro gvožđe, do đavola!

— Staro gvožđe? Ne verujem. Eksplozija je bila sasvim ubedljiva, alko se sećaš, Toni!

— Sanduci sa eksplozivom su bili pravi — ključnu Miranda glavom. — Sve ostalo, oružje, municija, oprema, verovatno je zakutalo negde na putu. Neko je zamenio originalne sanduke i zamenio ih za druge, pune bezvrednog starog gvožđa...

Vrh bodeža, oštar kao igla, dočao Tonijev vrat iza samog uha.

— Ne pokušavaj da me slažeš, Toni! — reče ninda tiho, preteći. — Istina je to što si sad rekao?

— Dao sam da se otvore dva sanduka na poslednjem kamionu. U jednom je zaista bio eksploziv, u drugom staro gvožđe, zapaljeno u stiropor... Video sam ga svojim očima.

Ninda ne reče ništa, ali vrh bodeža više nije dodirivao Mirandin vrat.

— Da li je to mogla biti Krozbijeva ideja? — iznenada upita ninda.

— Mogla je biti... ali ne vidim svrhu takvog poteza. Kupci sigurno neće dati ni dolara za takav tovar!

Ispod svoje maske od crne svile ninda se tiho nasmija.

— Stvarno nikada ne bi ni dospeo do samog vrha ekipa, Toni. Suviše si glup.

Miranda ne odgovori. U poslednjih sat i nešto minuta i sam je sebi u mislima govorio nešto vrlo slično...

— Zamka, je li?

— Zamka. Za mene. A u toj igri i ti imaš svoju epizodnu ulogu, Toni.

— Ja! Kupem se onim što mi je najsvetije da...

— To što si sasvim nesvesno oruđe ne menja stvar, Toni. Tvoj gazda je spreman da te hladnokrvno žrtvuje da bi mene skinuo sa vrata!

Miranda je ćutao. Uostalom, nije bio baš toliko glup da mu i samom to isto ne bi palo na pamet, onoga časa kada je umesto pušaka u sanducima pronašao staro gvožđe.

— Toni...

Miranda uzdrhta. Gospode bože, kako ljudski glas može da bude tako hladan i svirep?

— Toni — ponovi ninda — možda ipak imaš neke male izglede da se izvučeš živ...

— K-kako?

— Ako mi pomogneš da sada ja prevarim Krozbiija. Pazi, moraš biti veoma spretan, jer se kladim da Krozbi računa i sa mogućnošću da ćeš ga izdati. On te dobro poznaje, Toni, nemoj sumnjati u to!

— Šta... šta treba da učinim?

Nekoliko puta zaustio je da progovori dok je čovek u crnom ćutao, očevidno razmišljajući. Nije se usudio, svestan da u sledećih sat ili dva čak i najmanja greška može zauvek da mu zapečati sudbinu...

Konačno, ninda se prenu iz onoga što je Mirandu na momente podsećalo na trans.

— Evo šta ćeš učiniti, Toni...

Polu sata docnije, Toni Miranda je kao bez duše trčao kroz retko šiblje, vrludajući da bi zaobišao drveće koje bi mu se povremeno isprečilo na putu. Ne uvek sa dovoljno uspeha, o čemu su svedočile sveže ogrebotine i modrice po njegovom licu i telu.

Još malo... još samo stotinak koraka...

Svetlosti vile na obali iznenada izroniše kada je zaobišao poslednji šiprag na svom putu. Ovde je okolina već uredena i napredovaće lakše i brže, iako

izvlači poslednje atome snage iz svog tela.

— E-hej! — povika promuklo i nedovoljno glasno. — Upomoć, ljudi! Upomoć!

Nekoliko puta se spotakao, sa da već na ravnom travnjaku ne posredne okoline vile. Ovde ne gde bi morao da bude stražar...

Zastao je, gutajući vazduh široko otvorenim ustima. Mora malo povratiti dah i dozvati stražara, inače...

— Hej! Toni Miranda... ovde Toni Miranda! Pomozite mi!

— Šta se dereš, Toni? Nisam gluv!

Čovek iza Mirande progovorio je normalnim glasom, ali je to u Tonijevim ušima odjeknulo kao eksplozija. Zajecao je od straha i pao na kolena dižući obe ruke nad glavu.

— Brendon! Oh, Bože, hvala ti...

— Šta se, do đavola, dogodilo, Toni? Koliko znam, morao bi sad biti bar pedeset milja od ovog mesta? Kako si stigao, do plivao?

Miranda ne uspe da odgovori. Sa lica mu se slivao znoj na odeću već potpuno mokru od onog kratkog plivanja do obale pre desetak minuta.

— Vodi me — prostenja. — Vodi me Krozbiju... On mi je za petama!?

Brendonovo lice bilo je mirno, ali je pušku držao spremnu i okrenutu u smeru iz kojeg je Miranda došao.

— Bez brige, Toni — reče. — Već sam javio da stižeš... neko će doći po tebe... Čekaj malo, ko ti je za petama?

— On! Ninda!

Brendon tiho zviznu i povuče se jedan korak, ponovo u zaklon drveta iza kojeg je malčas izašao da zaustavi Mirandu.

— Zašto si ga doveo ovamo, proklet bio?! — prosikta.

— Ti si lud! — dahtao je Toni. — Držao mi je nož pod grlom sve vreme! Da nisam bio lukav i čamcem naleteo na jednu podvodnu stenu, zaklao bi me čim bismo pristali!

— Ah, zato si mokar! Prokletstvo, šta je sa tim džipom?

Motor vozila javi se iz pravca vile kao da odgovara na njegovo pitanje. Bilo je dovoljno samo nekoliko minuta da džip, prepun naoružanih ljudi, stigne do njih...

Jedan izrazito krupan čovek u odeći vojničkog kroja hitro je rasporedio ljude po zaklonima, a onda se okrenuo Toniju.

— Miranda? Moje ime je Dže

fords. Mister Krozbi me je poslao po tebe...

Nije se potrudio da pomogne Toniju da se popne u džip, ali je zato seo pored njega, neprestano ga držeći na oku.

— Vozi natrag, Luk — reče vozaču. — Ide li ninda za tobom, Miranda?

— Ne... ne znam... — Toni još uvek nije uspevao da povрати dah. — Primudio me je da ga motornim čamcem dovedem ovamo... Iskoristio sam priliku i naleteo čamcem na stenu koju on nije primetio. Skočio sam odmah u vodu i doplivao... Do davola, možda on nije uspeo da se izvuče?

Krozbi odmahnu glavom.

— Bilo bi to suviše lepo da bi moglo biti istinito — nasmeja se. — Poznaje li okolinu vile?

— N-ne... Trebalo je da ga ja dovedem...

— Utoliko bolje. Važno je da ne napadne pre nego što shvati da su, u stvari, svi aduti u našim rukama. Hajde, iskači, stigli smo!

Miranda se izvuče iz džipa zaustavljenog kraj zadnjeg ulaza u vilu. Sa ove strane vila je mračna i tiha, ali su kroz vrata virile dve cevi od automatskih pušaka.

— Idemo, Toni! — reče Džefords. — Imaćemo jedan mali, zanimljiv razgovor...

Posrćući, Miranda prođe pored dvojice stražara i skrete u bočni hodnik, osvetljen samo prigušenom svetlošću sa tavani ce. I ovde su stajala dva naružana čoveka, očevidno kao po drška prvoj dvojici ako budu na padnuti.

Umesto da iz prostranog hola pođu prema Krozbijevom kabinetu koji je Miranda već poznao, Džefords mu dade znak da krene uz stepenice.

— Krozbi je gore?

— Nije. Mister Krozbi uopšte nije ovde, Miranda.

Toni zastade, sa jednom nogom na stepenici.

— Čekaj malo, do đavola! Ja moram da govorim sa Krozbijem, razumeš?

— Suviše brbljaš, Toni — uzdahnu Džefords. — Hajde, penji se već jednom!

Miranda više nije imao snage da se opire, a i Džefordsov pogled odavao je da ne voli da mu se protivureči. Zato Toni lagano počeo da se uspinje, pridržavajući se sa obe ruke za ogradu.

— Ovamo — reče Džefords pokazujući glavom prema jednim vratima u hodniku. — Sačekaj malo...

Opipao mu je mokru odeću veštim rukama, zadovoljno klimnuo glavom i zakucao na vrata.

— Imaš li zdravo srce, Toni? — upita, cereći se.

— Srce? Ne razumem...

— Razumećeš — Džefords otvori vrata.

Sa njegovog iscerenog lica Miranda prenese pogled na unutrašnjost skoro potpuno zamračene prostorije.

Bila je prazna, sem figure u crnom koja je sedela uz suprotni zid...

Vazduh bučno izlete iz Toni-jevih pluća.

— Ninda! — zaevice. — Ninda!

— Korientes? — začudeno upita Rita. — Gde je to, do đavola?

— Dvadesetak milja odavde. Rupa u podnožju planine iza koje je pustinja. Ovaj turistički vodič preporučuje Korientes kao mesto koje je još uvek u devetnaestom veku... — objasni Sumiko.

Rita je trljala kosu mokim peškirom.

— Neee — oteže. — Losli nije tamo...

— Kako, do đavola, možeš biti sigurna?

— Ne znam — nasmeši se druga žena. — Rekla sam ti, moje moći nisu uvek potpuno pouzdane, ali sam zbog nečega sigurna da tvoj dragi nije tamo i ne može biti tamo. Uostalom, odakle ti ta ideja?

— Recimo da sam dobila ponuku od njega, Rita.

— Recimo? — Rita se mislila. — Stvarno si dobila ponuku? Kako, prokletstvo?

Sumiko se nije dopadao izraz lica druge žene, još manje ona neprijatna pruga na nabranom čelu.

— Nije važno kako. Dobila sam je i to je sve!

— Gluposti! To mora da je neki trik!

Sumiko slože ramenima.

— Misli šta hoćeš — reče. — Ja idem u Koriontes.

— Ne budi šašava, devojko! On nije tamo!

— Tebe niko ne goni da ideš, Rita. Ostani ovde... ili se vrati u San Francisko, ako želiš.

Rita je još nekoliko trenutaka napeto posmatrala, a onda se osmehnu. Mišići lica počеше da joj se opuštaju.

— Ti si stvarno potpuno šašava! — reče mienije, odbacu-

jući peškir. — Kako, do đavola, misliš da stigneš tamo?

— Postoji put odavde, dosta loš. Radije bih se dočepala nekog motornog čamca; njega je mnogo teže presresti i zaustaviti nego vozilo koje ne može da skrene sa puta.

— Hmmm. Volela bih da malo razmisliš o tome, Sumiko...

— Razmislila sam. Sići ću do obale da pogledam ima li kakav zgodan čamac koji bi se ove noći mogao ukrasti.

— Znaš da upravljaš motor-nim čamcem?

Sumiko zastade na vratima sobe i osmehnu se.

— Zamisli, znam. Plašiš se da kreneš sa mnom? Rekla sam, ti ne moraš da ideš!

Zatvorila je vrata i prešla hitro do svoje sobe. Bilo je krajnje vreme da raščisti odnose sa Ritom Kristensen, zaista!

Ovoga puta se zaključala pre nego što je otvorila svoju putnu torbu. Biće joj potrebno dosta koncentracije u narednih nekoliko minuta i ne želi da osluškuje da li se neko šunja po hodniku.

Minijaturni uređaj za prisluškivanje, delo njenih rukau, radio je izvanredno, iako je mikrofoni u Ritinoj sobi bio sakriven na dosta nezgodnom mestu,

ispod ploče stola. Jasno je čula čak i disanje druge žene dok se žurno oblačila.

Neće valjda nigde izaći, prokleta bila! Kad je ostavila mikrofona, Sumiko se nadala da će Rita uskoro imati novog posetioca u sobi...

Ah! Dignuta slušalica telefonskog aparata!

— Rita! — reče žena tihim glasom. — Neka Kristobal dođe kod mene. Odmah!

Sumiko podiže obrve. Gle, gle! Naša prijateljica zapoveda Kristobalu!

Nekoliko narednih minuta tišine Sumiko je iskoristila da iz putne torbe izvadi još nekoliko sitnica koje bi joj mogle dobro doći u Korientesu. Malo je razmišljala, a onda je ipak u svoju ovcu tašnu gurnula i komplet hiruških instrumenata zapakovan u kožnu futrolu.

Nikad se ne zna kad te stvarčice mogu zatrebati...

Prenulo je kucanje na vratima susedne sobe i ona se vrati prislušivanju.

— Šta se dogodilo, Rita? — pitao je Kristobal. Na španskom.

— Eldridž je nekako uspeo da joj prenese poruku — odgovori Rita na istom jeziku. Sve

do sada Sumiko je bila ubeđena da ona ne govori španski!

— Kakvu poruku?

— Da treba da dođe u Korientes. Kako mu je to uspeo, Kristobal? Tvoji ljudi postali su neoprezni!

— Matijas je pratio u stopu — odgovori muškarac — ali ga je ona nokautirala u jednoj poprečnoj ulici. Nije se, međutim, ni s kim sastala, odmah posle toga je prešla u turističku agenciju, a odatle se vratila u hotel!

— A agencija, Kristobal?

— Končita je naša. Sem toga, ona ne zna za Korientes.

— Davola ne zna! Sumiko je donela turistički vodič; samo kod nje ga je mogla dobiti!

— Ukrula ga je. Končita kaže da je izašla na trenutak da joj donese čašu vode.

— Vešta je, prokleta bila! — govorila je Rita. — Srećom, još uvek ne sumnja u mene...

— Kako namerava da ode u Korientes?

— Ukrašće motorni čamac na obali. Može li to da izvede?

— Može... ako joj pomognemo — nasmeja se Kristobal. — Inače, ne.

— Da joj pomognemo? Šta je tebi, **hombre**?

— Nešto sam razmišljao...

Možda joj to i nije tako loša ideja... Pozovi Džefordsa, Rita.

— Da mu kažem da ona zna za Korientes? — po zvuku njenog glasa Sumiko zaključuje da ona već prilazi telefonu.

— Reci mu sve. Zašto bismo ti i ja lupali glavu oko problema koji treba da rešavaju šefovi?

— U pravu si — nasmeja se žena. — Halo? Horhe, daćeš mi vezu sa Korientesom...

Sumiko pritisnu prstima slušalicu uređaja za prisluškivanje. Ovo što će sada čuti moglo bi biti veoma važno...

— Rita Kristensen iz San Kventina — reče žena. — Moram hitno da govorim sa Džefordsom... Da, znam. Požuri samo.

Još nekoliko trenutaka tišine, a onda Rita ponovo progovori. Kratko i sažeto, preciznim rečenicama, opisala je svom sagovorniku šta se događalo u San Kventinu.

— Nema načina da je zadržimo ovde — dovršila je Rita. — Sem silom, naravno... Da, mister Džefords? Da... Zaista? Pa, onda je sve u redu, zar ne? Da... hvala, mister Džefords... Vidimo se uskoro!

— Šta je rekao? — nestrpljivi-

vo upita Kristobal kada je žena spustila slušalicu.

— Da joj dopustimo da dođe u Korientes, a on će se pobrinuti za ostalo. Hmmm... ne razumem...

— Džefordsovi planovi su vrlo komplikovani — reče muškarac. — Otkad je on ovde, polovinu vremena obavljam zagonetne poslove kojima niko ne vidi svrhu i cilj...

— Hmmm... ne sviđa mi se to.

— Ni meni, ali pokušaj da nađeš neki bolji posao, Rita...

— Ne znam... brine me ta poruka koju je Eldridž preneo. Šta ako uspe ponovo da dođe u vezu sa njom?

— Tebi se jednostavno ne sviđa da mu budeš blizu. Suviše je opasan, a?

— Ne, nije to... ako sve prođe u redu, do samog kraja neće doznati da sam radila za Džefordsa...

— Ili nekog drugog?

— Nekog drugog?

— Da. Moji ljudi koji su bili u Korientesu kažu da i on traži savet od nekoga koga još niko nije uspeo da vidi...

— Krozbi? Mora da su videli Krozbiu, do đavola!

— Ne, to nije Krozbi. Moji ljudi tvrde da Krozbi samo nad-

gleda kako se ova operacija odvija, a da Džefords vodi igru po nalogima tog tajanstvenog čoveka...

— Komplikovano, davoliski komplikovano! — uzdahnu Rita. — Dakle, idem u Korientes sa Sumiko... Ona još nije sišla na obalu?

— Ne, u svojoj je sobi. Zašto?

— Rekla je da će potražiti neki motorni čamac. Treba joj pomoći u tome.

— Ne, neka se snade sama. Sposobna je to dama, Rita. Zaboravila si pravila koja nam je Džefords nametnuo: neka stvari što više idu prirodnim tokom!

— Drugim rečima, treba sve prepustiti njoj...

— Tačno. A do mraka ima još dosta vremena koje bismo ti i ja mogli depo iskoristiti, **querida**...

— Ha-ha! — promuklo se nasmeja Rita. — Baš sam se pitala koliko će vremena proći pre nego što me ponovo ščepaš tim tvojim šapama!

Sumiko je još nekoliko trenutaka osluškivala šta se događa u susednoj sobi, a onda sleže ramenima i isključujući uređaj.

U redu, sada zna da je Rita Kristensen na suprotnoj strani i da igru vodi neko ko se zove Džefords. Ako je ono što je Kri

stobal rekao tačno, tu je još jedan činilac — čovek koji kuje paklene planove...

Šta učiniti?

»Pravo je čudo«, rekao joj je jednom Leslie, »kako je ninducu još pre nekoliko stotina godina definisao osnovna pravila moderne teorije igara. I ne samo to: ninde ih već vekovima koriste da bi se izvukle iz neugodnih situacija...«

Da, svaka igra odvija se po utvrđenim pravilima kada svaka strana predviđa da će protivnik povući svoj najjači potez...

Ponekad, a to je ono što ninde rado čine, jedan od učesnika u igri povlači iznenađujući potez koji direktno krši do tada utvrđena pravila. Veoma često, takav potez donosi i rezultate.

Najpre, hotel mora neopaženo napustiti, a zatim otići tamo gde je ne očekuju...

Umesto glavnim, devojka se odšunja naniže pomoćnim stepeništem. Bio je samo jedan kritičan trenutak, onaj dok je otvarala škripava vrata praonice rublja.

Leslie je naučio da pažljivo uočava sve detalje svoje okoline i ona je tu lekciju dobro savladala. Da ne bi oprano rublje nosili oko zgrade, poslugi ho-

tela pronašla je način da ne baš lake korpe izbacuje kroz jedan od niskih prozora suterena.

Skočila je na drvenu klupicu i provirila napolje. Kao što je i očekivala, na ovoj strani zgrade nema nikoga.

Red prašnjavih automobila, svakako ljudi koji rade u hotelu. Među njima je i jedan »ševrolet« ne stariji od pet godina...

Duž zida hotela odšunjala se do žive ograde i njen zaklon iskoristila da se neopaženo približi parkingu. Odavde neće biti teško da stigne do »ševroleta«.

Vrata su bila zaključana, ali je ona imala nekoliko komadića žice u tašni. Ne bi njima mogla otvoriti, recimo, čelični sef što je Leslieju polazilo za rukom, ali brava starog »ševrolet« neće predstavljati nikakav problem.

Nasmejala se kada se uvukla na prednje sedište i pretražila unutrašnjost automobila. Sreća obično prati hrabre i preduzimljive; neko je u zadnjem delu ostavio široki sombrero, pravu stvar koja će joj omogućiti da nezapaženo prođe kroz grad.

Komad žice poslužio je i kao kontakt-ključ. Natukavši sombrero nisko na čelo i sakrivši

svoju dugu kosu pod šešir, Sumiko pokrete motor.

Pravi kradljivac verovatno bi nastojao da što brže napusti parking, ali je ona znala da bi veliki gas i škripa guma po asfaltu neizostavno privukla nečiju pažnju. Umesto toga, ona je krenula onako kako bi i krenuo sredovečni, oprezni vlasnik ovog »ševrolet«.

Istom takvom brzinom prošla je glavnom ulicom San Kventina, nastojeći da ne privuče pažnju retkih prolaznika. Još samo nekoliko stotina jardi i naći će se na makadamskom putu prema Korientesu.

Odahnula je tek kada se grad izgubio iza nje i malo povećala brzinu.

Sve je prošlo bez problema, ali...

Tajanstveni Krozbičev i Džefordsov savetodavac želeo je da ona dođe u Korientes. Da li ovo što sada čini ipak tera vodu na njegov mlin?

*
* *

Pod svojom crnom maskom ninda razvuče usne u hladan osmeh.

Njegov i Mirandin plan do sada je delovao i Toni je uspeo

da uđe u villu, darujući mu tako nekoliko dragocenih trenutaka potrebnih da se i sam približi zgradi.

Čudno, haragei, čulo za opasnost koje svaki ninda razvija upornim i dugim vežbanjem, sa da upozorava da to što smeru da učini nije bez rizika...

Straže oko vile sigurno nisu problem. Već je s lakoćom zaobišao lanac stražara koji su maločas stigli džipom. Štaviše, prošao je na samo stopu ili dve od čoveka koji je zurio u mrak preko nišana svoje puške, a da ga ovaj nije primetio.

Ulaz u villu je svakako dobro čuvan. Prema tome, ostaju mu samo prozori ili krov.

Krov je bezbedniji, ali će utrošiti suviše vremena da bez šuma ukloni dovoljno crepova i spusti se u potkrovlje.

Ako na bočnoj strani ima prozora, onda je to put koji će odabrati...

Zaobišao je zgradu u širokom lukku, beležeći u memoriju sve važne detalje. Dve cevi koje vi- re kroz ulazna vrata, jedva primetni pokret zavese na prozoru.

Oprezni su. Biće čuvara i iza prozora prizemlja na bočnoj strani vile!

I ne samo tu...

Tačno preko puta ulaznih vrata neko je ležao u travu i motrio prilaz vili. Odalo ga je disanje i nekoliko nervoznih pokreta kojima je terao komarce od sebe.

Po logici, isti takav stražar nalaziće se i na bočnoj strani, kako bi iznenadio neoprezne uljeze. Njega mora prvog eliminisati pre nego što uopšte pokuša da uđe.

Produžio je da se šunja, onim istim nečujnim i hitrim korakom koji neće uznemiriti čak ni najplašljivije stanovnike šume.

Stražar koji je kontrolisao bočnu stranu vile ležao je iza žbuna, ubeđen da je dobro skriven. Kao senka, ninda mu se privuče sa leđa i stade nad ispruženim telom, šireći noge.

U rukama je već imao tanko uže od svilenih niti kojim će se poslužiti za ulazak u villu. Prema tome...

Držeći nešto više od stope užeta u rukama, on munjevito pre baci užu oko vrata čoveka i snažno povuče naviše.

Kičmeni pršljenovi zapucketaše, ličilo je to na zvuk suve grančice koju je neko neoprezno nagazio. Čitavo telo stražara odskoči od zemlje u grču

iznenadne smrti i odmah potom se umiri.

Dva prozora u prizemlju, dva na spratu. Da li nekoga ima u prizemlju?

Svakako da ima. Samo ih najpre treba otkriti...

Prostorija iza prozora je mračna, ali oči ninde u mraku vide bolje čak i od mačjih. Bilo je potrebno svega tridesetak sekundi da otkrije dve nepokretne prilike iza okana.

Kada bi mogao da im vidi oči, pokušao bi da se u tri skoka dočepa mrtvog ugla između dva prozora. Bio je potpuno siguran da to može izvesti sledeći pokrete njihovih zenica.

Ovakko, previše je opasno...

Sa dva šurikena mogao je lako obojicu izbaciti iz igre, ali je problem što ti šurikeni najpre moraju da prođu kroz staklo prozora a to se ne može izvesti bez šuma.

Preostaje mu, dakle, samo jedno rešenje: učiniti stražare na nekoliko trenutaka slepim...

Slična kuglica nađe mu se među prstima desne ruke. Uspravljajući se na kolena pored mrtvog tela, ninda zavrtla kuglicu pravo uvis.

Putovaće tačno tri sekunde do najviše tačke svoje putanje. To vreme sasvim mu je dovoljno

no da pogledom istraži svaki palac prostora između sebe i zida vile.

Još jedna sekunda. Prsti ninde zauzeti su pričvršćivanjem trokrake čelične kuke na slobodni kraj užeta od crne svile.

SADA!

Na najvišoj tački putanje kuglica se rasprsnu bez šuma. Uместo eksplozije, na nebu nad vilom zablista tačka prodorne bele svetlosti, nalik onoj koja se događa kod miniaturne atomske eksplozije!

Oči ninde već su bile sklopljene, ali je čak i kroz kapke osetio bljesak svetlosti. Svi drugi koji su se u ovom trenutku našli u blizini biće poluslepi najmanje nekoliko minuta, a i posle toga moraće da se bore sa jakim smetnjama vida.

U tri duga skoka ninda se dočepa zida vile i zavrtla kuku na više. Ako neko i čuje udar čelika o crepove, neće u ovom času biti u prilici da proverava šta se to dogodilo.

Uspuzao se uz užu do visine prozora na spratu pre nego što je bleštava tačka na nebu prestala da rasipa unaokolo svoju belu hladnu svetlost.

Sa uhom oslonjenim o zid pažljivo je osluškivao. Ako se neko nalazi u prostoriji sa dru-

ge strane, on će ga svakako čuti...

Ne, prostorija je prazna. Utoliko bolje.

Gurnuo je vrh svog šiljatog bodeža pod kapak i podigao ga. Uskočio je unutra meko, bez šuma, a zatim se još jednom nagnuo kroz prozor da hitrim pokretom noža odseče užu nad svojom glavom.

Kada stražari dođu sebi, najpre će obići okolinu vile. Naći će jednog mrtvog čoveka, ali ne bi bilo dobro da nađu i užu koje visi sa krova. Ono bi im reklo mnogo više od ćutljivog mrtvacu.

Na polovini puta do vrata sobe, ninda zastade.

Haragei ga je još maločas upozorio da mu u ovoj kući pretila velika opasnost, a to osećanje sada se intenziviralo.

Naravno, to ga neće sprečiti da produži. Oni koji se plaše opasnosti nikada neće ni pokušati da postanu ninde...

Oslušnuo je i na vratima hodnika, a onda tiho, palac po palac, otvorio vrata.

Dva reda vrata sa obe strane hodnika.

Haragei će ga sada odvesti pravo na mesto gde pretila najveća opasnost. Kada tamo stig-

ne, već će videti šta treba da učini.

Glasovi i koraci. Neko se sprema da izađe u hodnik!

Dugim skokom ninda se vrati u prostoriju iz koje je maločas izašao, vireći kroz uski otvor odškrinutih vrata.

Visok, jako krupan čovek u odeći vojničkog kroja. Puška u njegovim rukama leži lako i prirodno, nalik produžetku sopstvenog tela.

Dobar, iskusan i tvrd borac, odmah se vidi.

Toni Miranda trčkara pokušavajući da sledi dugi korak prvog čoveka. Lice mu je bleđa maska straha, uplašenije nego onda, na motornom čamcu, kada je mislio da može umreti svakog trenutika...

Gotovo su strčali niz stepenice. Odozdo dopreše komande iz date prigušenim glasom.

Naravno, svetleća raketa izazvala je mnogo uzbuđenja i zato je visolki odmah sišao.

Utoliko bolje. Sada može ući u prostoriju iz koje dopiru sve snažniji signali harageija.

Pred vratima je nekoliko puta duboko udahnuo vazduh i izbacio ga iz pluća. Ako dođe do borbe, biće mu potrebna sva njegova energija i zato je neophodno da krv bude obogaćena

kiseonikom kako bi olakšala sagorevanje energenata u telu ninde...

Otvorio je vrata, ušao i tiho ih zatvorio za sobom.

Nije ga iznenadio prizor na koji je naišao. Signali harageia samim svojim intenzitetom najavljujivali su upravo ovakvu mogućnost!

Naklonio se na japanski način, onako kako se pozdravljaju ljudi istog društvenog položaja, uz dodatnu nijansu obraćanja mlađeg starijem.

— Moje ime je — reče na japanskom — Leslie Eldridž.

Drugi ninda nije odgovorio odmah. Činilo se da prodornim pogledom iz uskih proreza svoje maske pokušava da zbaci masku sa lica Amerikanca i prodre mu pod kožu.

— Moje ime je — progovori konačno šuštavim, staračkim glasom Hiruno Vatanabe i došao sam ovamo sa željom da umrem...

— Tvoja želja biće ispunjena, poštovani Vatanabe.

— Znam. Čuo sam dosta o tebi, Leslie Eldridže. Biće mi čast da umrem od tvoje ruke.

— Kako se dogodilo da tražiš smrt upravo na ovaj način, Hiruno Vatanabe?

— To je duga priča, Leslie El-

dridže, ali ćeš imati vremena da je saslušaš do kraja. Čuješ li?

Ninda podiže glavu. Spolja se čuo zvuk motora nekoliko džipova koji su proradili gotovo istovremeno.

— Oni odlaze? Zašto?

— Moj plan tako zahteva, Leslie Eldridže. Moje remek-delo.

— Ti si pristao da radiš za Krozbijsa. Zašto?

Šuštav, prigušen smeh koji se gotovo odmah pretvorio u suv, starački kašalj. Leslie je strpljivo čekao da japanski ninda povрати dah.

— Najbolje — reče ovaj konačno — najbolje da čuješ moju priču od samog početka. Rodio sam se pre skoro stotinu i deset godina u Šansiju, prefektura Ino...

— Nadam se samo da priča neće biti duga koliko i tvoj dugi život, poštovani Vatanabe.

— Ne, neće. Uostalom, šta je vreme? Nešto što se ne može utrošiti, niti zadržati, kaže stara mudrost. Dakle, postao sam ninda pre nego što je počeo ovaj vek koji tvoji sunarodnici nazivaju dvadesetim.

— Tvoja dela su poznata, Hiruno Vatanabe. Moj učitelj pričao mi je o njima.

— A ko je bio tvoj učitelj?

— Sensi Tanaka iz Košija. Mora da si čuo za njega.

— Tanaka iz Košija. Hmmm ... Međutim, on mora da je bio još jako mlad kada sam ja napustio Japan.

— To je verovatno razlog zbog kojeg ga ne poznaješ, poštovani. Umro je pre skoro deset godina.

— Sreća koja meni nije bila darovana — klimnu glavom Japanac. — Kako rekoh, napustio sam Japan u kojem više nije bilo meni ravnog protivnika. Otišao sam na Tibet, u potrazi za mudrošću naših predaka i tamo proveo mnogo godina. Jako mnogo: vratio sam se tek kada je mojoj zemlji zapretila užasna opasnost ...

— Poslednji veliki rat?

— Da, poslednji veliki rat. Otišao sam dobrovoljno u vojsku i brzo shvatio da ona ne može pobediti sa oficirima koji više nisu samuraji.

— To nije bio jedini razlog ... Ali, pričaj dalje Hiruno Vatanabe.

— Tražio sam smrt, ali me ona nije htela. Uostalom, samo ninda može ubiti nindū, kaže legenda, i ja sam sve više sklon da joj verujem.

— Šta se potom dogodilo?

— Našao sam se na ostrvu koje vi, Amerikanci, nazivate Gvadalkanal kada su počele borbe. Bio sam među onom šaćicom preživelih japanskih vojnika, ali nisam želeo da se predam. Ostao sam u džungli, sa domorocima.

— Koliko dugo?

— Do pre godinu dana.

— Do pre godinu dana? Ali ...

— Znam. Veliki rat je odavno završen. Na užasan način, što se mog naroda tiče. Nisam želeo da se vratim sve dok Japan ne bude ponovo spreman da potraži osvetu za Hirošimu i Nagasaki, ali sam onda konačno shvatio da taj dan nikada neće doći.

— Koliko vidim, ti nisi bio potpuno odsečen od sveta, Vatanabe?

— Ne, nisam. Uz pomoć urođenika uspevao sam da pratim sve što se događa na ovoj planeti. Nijedan narod nije bio pokoren tako konačno i neopozivo kao moj narod, a to je učinjeno na lukav način, tako što je u njega ubačeno zlo seme američkog načina života ...

— Shvatam šta hoćeš da kažeš, Vatanabe. Jedino pitanje je da li je to veće zlo od onoga

koje bi doneo pokušaj da se izgubljeni rat osveti?

— Ne znam. Više ne poznajem taj narod, iako sam sa Gvadalkanala otišao najpre u Tokio. Posle toga, ponadao sam se da još uvek postoji neko ko je spreman da se bori protiv Amerike.

— Južnoamerička gerila? Islamski fundamentalisti? Kubanci?

— Svi oni. Pomogao sam im da dođu do oružja i tako se povezao sa Krozbiijem.

— Sa Krozbiijem? Nisam siguran da je on dobar saveznik za ono što ti želiš.

— I sam sam to brzo shvatio — klinnu starac glavom. — Svi oni bore se samo za novac ili za golu vlast...

Zvuk motora gubio se u daljini, prema naselju Korientes. Američki ninda strpljivo je čekao da starac još jednom povraća dah posle napada kašlja.

— I tako — produži Vatanabe — pokušao sam da pomognem Krozbiiju kada si ti počeo da ometaš njegove akcije. Veoma brzo sam posumnjao da je jedan ninda umešan u taj posao, a bio sam siguran da je tako pošto sam video tela ljudi koje si pobio kod Ensenade.

— Da, to sam bio ja. I onda si, kako kažeš, smislio svoje remek-delo od plana?

— Da, tako je bilo. Najpre sam dugo proučavao tebe, tvoje navike i način borbe, a onda odlučio da iskoristim tvoju najveću slabost.

— Znam šta ćeš sada reći — izgovori Leslie ledenim glasom. — I to mi se ne dopada, Hiruno Vatanabe!

— Tvoja greška, Leslie Eldridge. Rečeno ti je mnogo puta da ninda ne sme poznavati ni ljubav, ni prijateljstvo!

— U redu — američki ninda nije pokazao nijednim gestom koliko je zabrinut za Sumiko i Tabasko Pita. — Kakav je tvoj plan Hiruno Vatanabe?

— Plan koji je tekao gotovo sam od sebe — kikotao se Japanac. — Držao sam se pravila da direktno ne intervenišem gotovo nigde, prepuštajući stvarima da teku prirodnim tokom. Najveći deo vremena vas troje postupali ste po svojoj slobodnoj volji, a opet, moja mreža se sa svakom vašom akcijom sve više šezala!

— Gde su sada moji prijatelji?

— Sada? Strepljenja, Leslie Eldridge. Zar ne želiš da čuješ detalje mog velikog plana?

Da, Hiruno Vatanabe je u pravu: mora biti strpljiv i saslušati ga do kraja; možda će ga japanski ninda negde prevariti i odati mu ponešto što nije imao nameru da oda.

Nindama se to ne događa, ali je Vatanabe star, đavolski star!

— Govori, Vatanabe. Sve više verujem da tvoj plan zaslu-
žuje moje vreme.

— Tebe smo privukli u San Kventin pričama o velikom tovaru oružja. Sve je bilo istina. Eldridž; kupec oružja sada nestrpljivo čekaju onaj teret koji si želeo da pošalješ na dno mora. Dobiće ga, ali sa nekoliko dana zakašnjenja, dok pravi sanduci ne stignu na drugi brod.

— Da, lukavo. Čak ni Toni Miranda nije znao da ima staro gvožđe u sanducima.

— Krozbi nije pristao — uzdahnu Japanac. — Inače, u sanducima bi zaista bile i puške i municija. To sa starim gvožđem je njegova greška, a ne moja!

— A šta se dogodilo sa Sumiko i Tabasko Pitom?

— Ah, to je jedan od najlep-
ših delova mog plana. Oteli smo onog dečaka i napravili izvr-
snu reklamu ženi koja se pre-
stavljala kao madam Levinska. Nimalo slučajno, Sumiko je ot-

šla njoj kada tebi nismo dopu-
stili da se javiš iz San Kventi-
na.

— Ta žena takode radi za
vas?

— O da, već godinama, kaže
mi Krozbi. Veoma je sposobna. Uglavnom, njih dve su stigle u
San Kventin, a Sumiko je, ako
ne grešim, sada na putu ova-
mo...

— Zašto je dovlačite ovamo
kada su Krozbijevi ljudi već
otišli?

— Ne brini, Eldridž — sme-
jao se starac — ona neće stići
do vile. Na svom putu doznaće
da može pomoći Tabasko Pitu
i njih dvoje će neko vreme biti
zajedno. Kako i treba da bude,
zar ne? Jer, ti nećeš oklevati da
im priskočiš u pomoć kada do-
znaš gde su!

— Tačno. Gde će biti?

— To ni oni još ne znaju —
sleže starac ramenima. — Re-
koh ti, svi u ovoj igri misle da
rade po slobodnoj volji, ali je
splet okolnosti takav da će se
naći na istom mestu. U pribli-
žno isto vreme, naravno.

— Lažeš, starče — ninda je
sada govorio kroz zube, kao da
savladauje bes koji zapravo ni-
je osećao. — Gde je Krozbi?

— Ni to ne znam, ali će ga
Džefords već dovesti gde bude

trebalo. Džefords je onaj krupni čovek koga si verovatno video da izlazi odavde sa Mirandom. Doveo je stotinak plaćenih profesionalaca da bi te konačno skinuo Krozbiju sa vrata!

— Što neće uspeti...

— Što, naravno, neće uspeti — složi se Japanac. — Krozbi mi, međutim, ne veruje kada mu kažem da samo ninda može ubiti nindu!

— Kako to, Hiruno Vatanabe, da do sada nisi umro?

— Nisam imao sreće da sret-nem drugog nindu voljnog da me ubije. Svaki od njih je odmah video da sam suviše star, a ja nisam mogao da im učinim ništa što bi zasluživalo kaznu smrti...

— A sada misliš da ću to učiniti ja?

— Da, Lesli Eldridže. Što ti drugo preostaje?

— Možda — počeo američki ninda lagano — možda postoji i gora kazna od smrti...

— Gora? Kako to misliš?

Lesli se sada smejao, glasno i iskreno.

— Da — reče — takva kazna postoji! Živećeš, Hiruno Vatanabe... živećeš bar još toliko dugo da vidiš kako se tvoj ve-

ličanstveni plan pretvara u prah i pepeo!

* *

*

Tabasko Pit otvori oči i za-stenja.

Glumio je, naravno. Vratio se svesti desetak minuta ranije, ali se odmah setio Lesliejevog sa veta da u takvim situacijama nije mudro odmah pokazati da si pri sebi. Retko ko je dovoljno oprezan da pazi šta govori pred čovekom za koga misli da je u besvesnom stanju.

Ovoga puta, međutim, nije bilo previše koristi od tog lukavstva. Jedino što je Tabasko Pit otkrio bilo je da se nalazi na grubom ležaju i da su pored njega dva čoveka koji mnogo puše i još više ćute.

Vazduh je topao i vlažan, što ga je podsetilo na tropske predelle. Nije, međutim, bilo kreštanja tropskih ptica, ali ni buke saobraćaja, što bi moglo da znači da se nalazi u nekom manjem naselju.

To je ono što je uspeo da dozna o okolini. Mnogo više, na žalost, otkrio je za to vreme o svom telu...

O glavi, naročito, koja ga je bolela kao da ga je neko lupio

kovačkim maljem. Usta su mu suva kao barut, mišići ukočeni, a u grudnim mišićima sa desne strane neprestano oseća neko ne prijatno peckanje za koje već unapred zna da se neće moći ukloniti trljanjem.

Izgubivši, dakle, nadu da će njegovi čuvari progovoriti, Tabasko je otvorio oči i dao im do znanjada je došao sebi.

Odmah su uperili puške u njega. Dva Meksikanca srednjih godina, slični kao blizanci. Slični, što je najgore, i po onom ledenom blesku u očima koji iskusnom čoveku odaje da su već ubijali i da neće oklevati da ubijaju ponovo...

Nevelika prostorija, sa njegovim ležajem, sa tri grube stolice i ormarom pored zida ukrašenog indijanskom tapiserijom. To je skoro sve, jer sa mesta gde leži ne može da vidi prozor kroz koji dopiru zraci zalazećeg sunca.

— Prokletstvo, ljudi! — zastenja Tabasko. — Šta ste ovo učinili sa mnom, do đavola?

— Ti leži! — zapovedi jedan od blizanaca lošim engleskim.

— Razumeo! Leži i ne mrdaj, inače...

— Oh, do đavola! **Hombre**, ne moraš da vičeš toliko, ja sasvim

dobro čujem. Gde ste me dovukli, prokleti bili?

U onih desetak minuta dok je ležao sklopljenih očiju imao je vremena da se seti susreta sa Manolitom, njegovih blistavih crnih očiju i oštrice koja mu je dokačila grudi.

Baš onde gde sada oseća ono neprijatno peckanje, do đavola!

Opipao je prstima i dotakao komad gaze pričvršćen sa dva ukrštena flastera. Da, tu ga je Manolito zarezao vrhom noža.

Zašto? Mogao ga je isto tako lako ubiti! I lakše, čak, jer ne bi morao voditi računa koliko će duboko oštrica noža ući u Pito-vo telo...

Uspavljujuće sredstvo, naravno. Manolito je premazao vrh noža nekim sredstvom koje deluje kao grom.

Koliko je vremena prošlo od tada?

Nije mogao da odredi, iako je sumnjiva praznina u njegovom želucu svedočila da to i nije bilo tako skoro.

— Lezi i ćuti! — posavetovala ga drugi Meksikanac. — Gazda uskoro doći da ti sve kaže!

— Mogu li bar da dobijem malo piva? — Tabasko Pit pređe jezikom po ispucalim usnama.

— Piva?! Nema piva!

— Onda vode! — tužno pristade Tabasko Pit. — Ljudi, umirem od žeđi!

Zgledali su se, a onda jedan od blizanaca priđe ormanu i uze sa njega glineni bokal ukrašen indijanskim šarama. Tabasko Pit se podiže na lakat i pruži ruku.

Bili su oprezni, nema šta. Dok ga je jedan držao na nišan puške, drugi mu je oprezno, sa distance, dodao bokal.

Pijući sa uživanjem, Tabasko odmeri težinu posude u ruci. Hmmm... možda bi i vredelo pokušati?

— **Muchas gracias!** — reče, odvajajući bokal od usta. — Ovo ti nikada neću zaboraviti, hombre!

Obojica su se nasmejala njegovom nakaradnom španskom izgovoru, i to je bilo ono što je i želeo...

Zamahnuo je rukom i ne gledajući u metu, potpuno siguran u pogodak. Padajući opet na ležaj, on obrte donji deo tela i sa dve sastavljene noge pogodi u trbuh onoga koji mu je dodao bokal.

Bacio se na pod pre nego što je projektil i stigao do cilja, plašeći se refleksnog trzaja prsta na obaraču.

Nije, međutim, bilo potrebno

da se toga plaši. Zavritlan užasno snažnom rukom Tabasko Pita, teški bokal smrskao je glavu Meksikanca kao ljusku od jajeta!

Čovek pade nauznak sa stolice, rasipajući oko sebe komadiće lobanje i krupnu parčad mozga obojenu krvlju. Tabasko Pit bio je ponovo na nogama pre nego što je odvratni pljusak stigao do poda.

Drugi Meksikanac odleteo je do ormara, ispuštajući pušku. Dočekao se, međutim, kao mačka na noge i šcepao nož iz čizme, iako je još uvek zevao kao riba u pokušaju da povрати dah.

Tabasko Pit se isceri, šireći moćne ruke.

— Dođi, amigo! — procedi kroz zube. — Dođi da ti zahvalim što si mi dao vode!

Meksikanac otvori usta da krikne ili pozove u pomoć. To je jedino što mu ne sme dozvoliti!

Uprkos svojoj ogromnoj masi, Tabasko Pit kretao se kao munja. Vrh njegove cipele pogodi ruku sa nožem, odbacujući oružje prema tavanici; jednim skokom Tabasko se približi i ščepa Meksikanca sa obe ruke za vrat.

Odvojio mu je stopala od poda i lagano ga odizao, ne ma-

reći što mu ovaj zariiva nokte u podlaktice.

Izbliza se iscerio Meksikanacu u lice, uživajući u njegovim iskolačenim očima i koži koja je dobijala sve modriju boju.

Popustio je stisak i spustio Meksikanca na pod. Ovaj žedno uvuče vazduh kroz bolno grlo.

— Mogu da ti slomim vrat kad hoću! — preteći je govorio Tabasko Pit. — Ali bi to bila suviše dobra smrt za tebe, **maricon!** Znaš šta ću da ti uradim? Daviću te postepeno, svaki put sve jače i jače, tako da ćeš se i usрати i upišati pre nego što crkneš! **Comprende?**

— Ne... milost, senjor. **por todos santos!**

Tabasko Pit još jednom steže prste oko Meksikančevog vrata, tek koliko da mu pokaže da se ne šali, a onda mu dopusti da nekoliko puta udahne.

— Fino! — reče. — A sad pevaj: kakvo je ovo mesto i gde se nalazi?

— Ko... Korientes, senjor... Blizu San Kventina...

— Meksiko, a? Kako sam se ja, do davolla, našao ovde?

— Ne znam, senjor. Doneli su vas uspavanog i naredili da vas čuvamo...

— Kada? I ko ovde naređuje?

— Sinoć, senjor. Rekli su da ćete spavati celu noć i ceo dan, ali da se ne smemo ni trenutka odvojiti od vas!

— Nisi mi rekao ko je to naredio, hombre!

— Don Alehandro, senjor. On je naš gazda...

— I? Šta ste hteli da učinite sa mnom?

— To ne znam, senjor! Kunem se svim što mi je najsvetije! Don Alehandro nam ništa ni je rekao!

Pridržavajući ga jednom rukom za vrat, Pit drugom spretno pretrese Meksikanca. Nije našao ništa sem tankog svežnja novčanica prljavih od upotrebe.

— Don Alehandro te ne plaća baš najbolje — primeti, premeštajući novac u svoj džep. — Čime se bavi taj gospodin?

— On... ima velike plantaže senjor...

— I, šta još?

Morao je pojačati stisak pre nego što se Meksikanac odlučio da nastavi da govori.

— Don Alehandro... čuva robu u svojim skladištima... dok brodovi ne dođu po nju u San Kventin...

— Robu? Kakvu robu? Droga?

— Ne, senjor. Oružje...

Tabasko tiho zviznu. Stvari su postepeno dolazile na svoje mesto. Uostalom, morao je i pretpostaviti da će imati posla sa trgovcima smrću; u San Francisku je i tragao za Manolitom zato što je dobio obaveštenje da ima veze sa trgovcima onućja.

— Ima li u ovom važem Korientesu telefon? — upita Tabasko. — Aerodrom?

— Telefon ima... samo u policijskoj stanici, senjor. A aerodrom, nema. Najbliži je u San Kventinu, dvadesetak milja južno...

— Znao sam — progundā Tabasko. — Znao sam da će me dovući u neku rupu, bogu iza leđa, odakle neću moći danima da se iskopam... Kaži mi, hombre, koga još ima u ovoj kući?

— Samo Adelita, senjor. Žena koja nam kuva.

— Je li? A kako kuva ta dama? — zainteresovano upita Tabasko. Veda mu je pošla na usta na samu pomen reči hrana...

— Adelita? Izvanredno, ali...

— Nije važno. Sreća tvoja što si bio iskren, hombre...

— Poštedećete mi život, senjor?

— Hoću... iako nisi to baš zaslužio. Dodj ovamo...

Uvezao je Meksikanca kao paket njegovim opasačem i opasačem mrtvaca, a zatim mu maramicom sumnjive čistoće zapuštao usta.

Sišao je što je tiše mogao škripavim stepenicama u prizemlje i nepogrešivo krenuo prema kuhinji, vođen mirisom koji je dražio njegov prazni želudac.

Tiho je otvorio vrata i provirio.

Žena crne kose, u suknji sa cvetnim desenom i širokoj bluzi od belog platna stajala je uz sto, okrenuta leđima.

— Ogladneo si, Pablito? — upita ne okrećući se. Evo, večera je gotova...

Tabasko Pit načini korak napred i pod zaškripa pod njegovom težinom.

Žena se okrete, očigledno shvativši da iza nje nije onaj koga je očekivala. Nije uspeła da vrisne, jer joj Pitova ogromna šaka pade preko usta.

Drugom rukom, međutim, odmah je morao da odbije udarac kuhinjskim nožem koji je žena zgrabila munjevitom brzinom. I ne samo to; pogodila ga je vrhom cipele u koleno tako da je zastenjao od bola.

Izbio joj je nož iz ruke, ali se ona borila kao divlja mačka;

zrela žena, prilično privlačnog lica i krupnih crnih očiju. U pokušaju da je zadrži, Tabasko se šcepao za bluzu, ali laka tkanina se pokida, ostavljajući ženu nugu do pojasa.

Odskočivši, ona pokri rukama grudi i otvori usta da vrisne. Sa uzdahom, Tabasko Pit je pogodi pesnicom u vrh brade, dobro pazeći da ne pretera sa jačinom udarca.

Prihvatio je u padu, da ne bi lupila o pod, a onda blago položio sebi pred noge.

— Imaš jako lepe grudi — promrmlja — i šteta bi bilo da ti se nešto desi, mala. Međutim, ako nastaviš, tako temperamentna, da se družiš sa propalicama, jednog dana ćeš loše završiti, veruj mi na reč!

Nije bilo lako vezati ženu uz pomoć kuhinjskih krpa, ali mu je to konačno uspeo, tako da se mogao posvetiti poslužavniku sa već spremnom večerom.

Jeo je žurno, ali sa uživanjem, osećajući kako se snaga postepeno vraća u njegovo telo. Pokušao je da razmišlja o onome što će preduzeti posle večere, ali nije uspevao nikako da se koncentriše na to. Uostalom, nikada i nije bio u stanju da misli dok mu je želudac prazan.

Žena na podu otvori oči i zaštenja. On joj se srdačno nasmeši.

— Adelita — reče — moram priznati da odista odlično kuvaš.

Ona ga prostreli pogledom i promrmlja nešto kroz krpe nagurane u usta.

— Verujem da ti nije udobno — složi se Tabasko Pit trljajući komadom tortilje poslednje ostatke hrane iz tanjira. — Ali, do đavola, šta da radim sa ženom koja me napadne kuhinjskim nožem?

Napio se vode iz bokala potpuno istog kao onaj kojim je maločas smrskao glavu jednom od Meksikanaca, a onda uspravi i protekao.

— Zbogom, Adelita — reče. — Hvala na izvršnoj večeri... I ako se jednog dana sretnemo kada budeš malo manje ubilački raspoložena, potrudiću se da otkrijem da li su ti grudi tako lepe i pod rukama kao kada ih samo gledam!

Prišunjavao se ulaznim vratima kuće i provirio na usku prašnjavu ulicu.

Noć je već pala, tako da se mogao diviti nizu od četrdeset svetiljki koje su krasile glavnu ulicu Korientesa. Malo dalje svetleo je neki natpis, a

sa istog mesta dopirala je i bučna muzika.

— Noćni život u Korientesu — promrmlja Tabasko. — Hm-mm... najbolje da potražim neka kola i dočepam se San Kventina. Pokušaću da pozovem Sumiko i doznam šta se u međuvremenu dogodilo...

Jedan stari »ševrolet« stajao je u senci krošnje nadnete nad ulicu iz jednog od dvorišta. Tabasko Pit pogleda oko sebe.

— Bolja kola verovatno neću naći — mrmljao je. — Ostaje mi, dakle, samo da ubedim vozača da me odbaci u taj San Kventin...

Meksikanac za volanom je očigledno dremao, sa obodom sombrera navučenim duboko na oči.

Tabasko otvori vrata do njega i čovek se prenu, pružajući ruku prema ključu.

— Un momentito! — srdačno reče Pit, grabeći tu ruku.

Meksikanac povuče ruku nazad i zavalio se u sedištu, iznenada potpuno miran. Tabasko se saže da mu bolje vidi lice.

— Neka sam proklet! — reče. — Neka sam hiljadu puta proklet!

— A zašto? — nasmeja se Sumiko. — Zar mi ovaj šešir tako loše stoji?

Pit odmahnu glavom.

— Čekaj, boga mu — reče.

— Kako da proverim da sve ovo nije san? Kako si se ti ovde stvorila, mala?

— Isto bih mogla i ja tebe da pitam, zar ne?

— Sigurno da bi mogla. Nego, kad si već tu, hajde da se sklonimo odavde; maločas sam u onoj kući tamo sredio neke tipove, pa se bojim da ne dođu njihovi prijatelji.

— Vrlo rado, ali prokleti krš ne može dalje. Nema benzina.

— Ženama bi zakonom trebalo zabraniti da voze automobile! — zastenja Tabasko Pit. — Prokletstvo, mala, kako si mogla da zaboraviš benzin?

— Duga priča... Imaš li predlog na koju stranu da krenemo?

— Davola! Jedva da znam i gde se nalazim! Dovukli su me ovamo drogiranog, došao sam sebi pre jedva jednog sata! Možemo li naći kakav drugi prevoz?

— Sumnjam...

Sumiko izađe iz »ševroleta« noseći svoju tašnu. Pit se osvrtao, kao da je na ulici San Franciska, gde svakih nekoliko sekundi prođe po jedan taksi.

— Čekaj malo — reče iznenada. — Kao da čujem neki motor. . .

— I ja. Sa ove strane.

— Ma ne. Baš na suprotnoj strani!

Oslušnuli su još jednom, a onda se pogledali. Zvuk motora čuo se sa obe strane.

— Džipovi! — tiho reče Tabasko Pit. — Gonioci, a?

— Bez sumnje. Moramo se sakriti, Pite!

— Da, ali na koju stranu, do davoila? Obe strane ulice biće uskoro blokirane!

— Levo je more, a desno planina. I ne možemo baš mnogo da biramo, a?

— Uhhh! — Jedino što znam to je da ovde ne smemo ostati. To me podseti na ono: glava — ja dobijam, pismo — ti gubiš!

— Ovamo! — čvrsto reče Sumiko.

— U planinu?

— Da, u planinu! Sem ako nemaš nameru da plivaš do Havaja, Pite!

U njoj je ostao jedan od najstarijih živih ljudi na ovoj planeti, onaj koji ga je gotovo molio da mu podari smrt. . .

Čudan susret. Ko bi rekao da još uvek ima ljudi koji su ninde postali još u prošlom veku?

Ali, nema sada vremena da se bavi Hirunom Vatanabeom. Mnogo je važnije nekako ući u trag Sumiko i Tabasko Pitu, bez obzira što japanski ninda očekuje da će on upravo to učiniti. . .

Korientes, dakle. . . Ako bude potrebno, srušiće sve one čatrlje do temelja da bi pronašao svoje prijatelje!

Krenuo je uskim makadamskim putem, onim karakterističnim hitrim korakom koji uz minimalan utrošak energije daje maksimalnu brzinu kretanja. Naselje nije daleko, iako bi on sam mnogo više voleo da su Džeferdsovi ljudi zaboravili da odvezu bar jedan od svojih džipova.

Iznenada je zastao i oslušnuo. Taj zvuk. . .

Da! Motor džipa!

Da li se to neko od Džeferdsovih ljudi vraća do vile, ili. . .?

Postoji samo jedan način da se to proverí, zar ne?

Ubrzao je korak kako bi se našao odmah iza krivine kada

Ninda zastade da još jednom pogleda mračnu vilu iza sebe.

džip izbije iz nje. Vozač dobro poznaje ovaj put, procenio je po brzini i sigurnosti kojom je džip savlađivao krivine.

Vozila koja je video oko vile bila su otvorena; nema razloga da i ovaj ne bude takav. A to će mu olakšati posao.

Stao je na mesto gde će centrifugalna sila dovesti džip do same ivice puta. Udahnuo je nekoliko puta, iako poduhvat koji je pred njim neće zahtevati poseban utrošak energije.

Napeo je mišiće nogu. Još samo nekoliko desetina jardi i...

Parovi džipa pomilovaše zeleni zid šume. Ninda odskoči u vazduh, skokom koji bi zadivio čak i vrhunske atletske trenere.

Stoik je bio savršeno odmeren. Prednji deo džipa prođe ispod skupljenih nogu ninde i on u magnovenju jasno vidi dve figure: muškarca za volanom i plavokosu ženu pored nje.

Pao je tačno na zadnje sedište, amortizujući pokretom tela napred impuls koji je primio od kretanja vozila. Nož mu je već bio u ruci i njegov vrh dotakao je vrat vozača u trenutku kada je ovaj snažno nagazio popuču kočnice, primećivši krajičkom oka kako nešto iz visine pada prema njemu.

Džip se zanesse, ali čovek za volanom je reagovao instinktivno, manirom dobrog vozača. Ni brzina nije prevelika i zato se vozilo zaustavi već posle nekoliko desetina jardi.

Plavokosa vrisnu i obrte se u sedištu, podižući ruke pred lice. Meksikanac za volanom, visok i krupan, ne usudi se ni da se pomeri; oborivši glavu, on je škrgutao zubima, boreći se sa panikom koju je stvorio dodir gole oštrice na vratu.

— Tako! — reče ninda tiho. — Sad ćemo da razgovaramo.

Uprkos tami, video je kratki blesak odlučnosti u očima žene. Reagovao je pre nego što je ona pokušala da se još jednom okrene u sedištu i baci svom težinom na vrata.

Prebacio je nož u levu ruku, praktično ne menjajući njegov položaj u prostoru, dok je desnom šćepao ženu za vrat i pritisknuo je natrag na sedište.

— Sedite mirno, draga moja — reče. — Bilo bi loše da vam se nešto dogodi u ovoj strašnoj, mračnoj šumi, zar ne?

Ona zajeca i opusti se, uplašena više brzinom njegovog reagovanja, neshvatljivom za prosečnog čoveka, nego pretećim glasom i crnom kapuljačom na licu.

— Fino — nastavi Leshi. — Možemo li sada da razgovaramo? Za početak, zanima me ko ste i kuda ste krenuli?

— Budj mirna, Rita — pri-
gušenim glasom reče Meksikanac koji je očevidno povratio prisustvo duha. — A što se vas tiče, senjor... MI treba da pitamo šta znači ovaj prepad? Do đavola, šta ako mi ona nije žena, to nije nikakav zločin!

Ninda se samo nasmeja, kratko i suvo. Sasvim dovoljno za dvoje inteligentnih ljudi da shvate kako im tako jeftine laži ne mogu pomoći.

— Vi oboje radite za Krozbi-
ja — reče ninda — i ja to znam. Prema tome...

Gledao je u oči ženu koju je Meksikanac nazvao imenom Rita.

Rita... Vatenabe je pomenuo da je madam Levinskoj pravo ime Rita Kristensen...

Ova žena ne liči na fotografije madam Levinške koje je vi-
dao u novinama, ali to ne znači ništa. Niko bolje od ninde ne zna kako je lako prenušiti se.

Sem toga, malo je verovatno da su dve Rite u ovom delu sveta i u istom trenutku uključene u Krozbijevu ekipu...

— Dakle? — progovori. —

Ko će prvi da počne? Rita Kristensen, možda?

Trgla se kad je pomenuo njeno ime, ali je odmah na lice navukla ravnodušnu masku.

— Rita Kristensen? Ko je to?

Nije ni videla ruku koja se pomerila munjevito brzom. Šalka ninde bila je prazna, ali kada je vrisnula i prinela šalku pogodnom obrazu, na ruci joj je ostala krv.

— Sada imaš tri pruge na levom obrazu — mirno reče ninda. — Dobar plastični hirurški moći će da ti povрати nekadašnji izgled, Rita. Ali čak ni Gospod Bog neće moći ništa da učini kada ovakav udarac dobiješ i po drugom obrazu, pa onda opet po ovom, ali poprečno na prvi. Razumeš? Kada završim s tobom, tvoje lice biće samo gomila krvavog mesa bez kože!

— Ne! — jecala je. — Ne, molim vas! Govoriću! Reći ću sve!

Meksikanac prezrivo frknu. Krajičkom oka ninda vide kako podvija noge, spremajući se na skok.

Malo je pojačao pritisak noža na njegov vrat.

— Nemoj se — reče — zanositi takvim idejama, hombre. Preseći ću ti kičmu pre nego što uopšte odvojiš dupe od se-

dišta! Rita, ti govori; ne obraćaj pažnju na njega!

— Šta... šta želiš da znaš?

— Gde je Sumiko, za početak?

— N-ne znam... Kunem se da ne znam! Ukrala je kola u San Kventinu i pošla ovamo...

— Ovamo, u vilu?

— Ne... ona ne zna za vilu. Krenula je prema Korientesu, ali je tamo više nema. Našli smo samo kola, sa ispražnjenim rezervoarom.

— I?

— Nismo... nismo znali šta da radimo... Kristobal i ja... odlučili smo da odemo do vile i govorimo sa... sa Džefordsom...

— U ovom poslu... inače...

— Inače?

— Inače radimo za Krozbijsa. Zapravo, i sada radimo za njega, ali...

— To me ne zanima. Znam za koga radite, ali mi se ne sviđa **protiv** koga radite!

— Ja... ja zaista nisam učinila ništa Sumiko, kunem se!

— Direktno ne... ali o tome ćemo još razgovarati. Ti, zoveš se Kristobal, je li tako?

— Da — progovori Meksikanac kroz stisnute zube. Očevidno, još se nije mirio sa ovim ponižavajućim položajem.

— Ti si iz ovog kraja, Kristobal?

— Jesam. Iz Korientesa.

— Ah... baš lepo! Kaži mi, onda, na koju stranu je Sumiko mogla da umakne?

— Samo u planinu. Ovde na obali nema čak ni ribarskih čamaca, a mi smo došli putem od San Kventina. Prema vili svakako nije krenula...

Ninda ne reče ništa. Iz memorije je izvlačio podatke o planini nadmetoj nad Korientes. Nije visoka, a ni velika po prostiranosti. Zapravo, to je ikupa ugašenog vulkana, sada obrasla zelenilom na strani prema obali.

Na drugoj strani, međutim, tamo kuda se nekada slivala lava, postoji prava pustinja. Vetrovi su hiljadama godina pokretali pesak unaoколо, pretvarajući ga u finu prašinu, a planina je zadržavala vlagu sa okeana.

Mora poći po Sumiko. Ona je snažna i otporna, ali u takvoj okolini ne mogu opstati ni mnogo snažniji od nje...

Pre toga, međutim, mora da dozna još nešto.

— Kristobal... da li znaš nešto o mom prijatelju? Koliko znam, i on je negde ovde?

— Amerikanaac... Znam...

— Gde je?

Morao je još jednom bocnuti Kristobala nožem u vrat da bi ga naterao da odgovori...

— U Korientesu je... kod don Alehandra...

— Koliko ga ljudi čuva?

— To ne znam. Nisam radio direktno na tom poslu...

Ninda je razmišljao. Kao i uvek, njegov mozak je, poput računara, u deliću sekunde analizirao stotine mogućih opcija, odbacujući u tom procesu sve ono što ne može doneti rezultate.

Odluka je doneta brzo, za manje od trideset sekundi.

— U redu — reče ninda.

— Okroni džip, Kristobal. Ideмо u posetu don Alehandru...

Vožnja do Korientesa nije trajala dugo. Ugledavši kroz granje svetlosti naselja, ninda se spusti niže u svom sedištu.

— Sad pazi šta radiš, Kristobal — upozori tihiim glasom.

— To što me niko neće videti, ne znači da više nisam tu. Jedan pogrešan pokret... i gotovo!

Nije, međutim, bilo nikakve straže na početku ulice, i džip se zaustavi pred jednospratnom zgradom, nešto čistijom i većom od okolnih.

— Polako — reče ninda. — Ostanite na mestima, oboje.

Istraživao je okolinu svojim čulima, vrebajući svaki znak opasnosti.

Nije ga bilo i on jednim skokom preskoči do ulaznih vrata kuće, dajući rukom znak Kristobalu i Riti da ga slede.

Meksikanac pomisli da je njegov trenutak konačno došao. Levom rukom je otvorio vrata, a desnom šćepao pištolj skriven u pregradi za rukavice.

Smeškajući se pod svojom maskom, ninda saćeka da ćovek uperi pištolj u njega, otkoći ga i naćini levom rukom pokret kojim je ćeleo da ubaci metak u ćev.

Šuriken pisnu u noćnom vazduhu. Kao i uvek, ninda je bio precizan...

Oštri vrh šestokrake zvezde zari se Kristobalu u levo oko i mozak, donoseći trenutnu smrt. Rita prigušeno vrisnu pokrivajući krvavom rukom usta.

— Izvadi šuriken iz rane i donesi mi ga! — zapovedi ninda oštro.

— Šta?

— Jednostavno ga uhvati sa dva prsta i snaćno povuci. To će biti dovoljno!

— Ja... ja to ne mogu...

— Moćeš, Rita — reće ninda protećim glasom. — Ti si ćena spremna na sve...

Okrećući glavu u stranu, Rita je desnom rukom pipala po Kristobalovom licu, sve dok nije dotakla čeličnu zvezdu zarivenu u oko.

Sa izrazom gađenja na licu, ona snažno povuče i čelik zaškripa po kosti. Teturala se dok je prilazila Leslieju, držeći šuriken na otvorenom dlanu.

— Obriši ga! — reče on tiho.
— O svoju haljinu.

Poslušala ga je, stežući zube. Leslie prihvati šuriken od nje i vrati ga u skrovište pod širokim kožnim opasačem.

— Tako. A sada, podi ispred mene, Rita...

Ušli su u neveliko predvorje i ninda odmah oseti karakteristični zadah sveže ljudske krvi...

Namrštio je čelo. Ako se Tabasko Pita nešto dogodilo, on će...

Ne. Mnogo je verovatnije da se nešto dogodilo njegovim čuvarima. U Vatanabeov plan nikako se nije mogla uklapati ovako rana smrt Tabasko Pita. Najzad, da su želeli da ga ubiju, mogli su to učiniti još u San Francisku.

Zadah krvi dopire sa sprata, ali pre toga mora ispitati kakvi to neobični šumovi dopiru sa leve strane. Iz kuhinje, su-

deći bar po mirisu hrane koji dopire iz tog smera.

Prilično zgodna Meksikanka, gola do pasa, ležala je uvezana kuhinjskim krpama. Šumove koje je ninda čuo stvorila je u bezuspešnim pokušajima da se oslobodi.

— Oslobodi joj usta, Rita.

Žena se saže i razveza povez koji je pridržavao krpu naguranu u usta Meksikanke. Nije se usudila ni da krikne, buljeći u spodobu maskiranu u crno od glave do pete.

— Ko te je vezao, ženo?

— upita ninda na španskom.

— Gringo... Veliki plavi Amerikanac...

— On ti je pocepao bluzu?

— nasmeja se ninda. Nije li čilo na Tabasko Pita da žene uzima silom.

— Jeste. Borila sam se s njim, ali je bio suviše jak...

— Kako se oslobodio?

— To ne znam. Pablo i Herardo su ga čuvali, ali...

— Idemo onda na sprat, Rita. A ti, ženo, pustiš li glasa od sebe, vratiću se da dovršim ono što je moj prijatelj započeo!

Comprende?

Lagano su se uspinjali uz stepenice. Rita je hodala pred njim, drhteći čitavim telom.

— Ovde — reče ninda, zastajući pred jednim vratima. — Otvori i uđi!

Ona ga poslušala. Odškrinula je vrata i oprezno provirila u prostoriju.

Ninda je čuo šum bačenog noža, ali nije bilo vremena da upozori ženu. Čak da je to i želeo.

Od udarca u grlo Ritina glava polete naviše, a čitavo telo odskoči korak unazad. Ninda se izmače, da ga ne bi polio mlaz vrele krvi iz prerezane žile kucavice.

Naravno, onaj koji je bacio nož doći će da proveri koga je ubio. Treba samo da sačeka nekoliko trenutaka.

Meksikanac mršavog lica i velikih brkova oprezno proviri kroz poluo otvorena vrata. Nije mogao videti nindu, pripijenog uza zid sa druge strane.

Gladna španska psovka.

— Ko je ovo? — zapita se Meksikanac glasno. — Koji je davo nju doveo ovamo?

Ninda ispruži ruku i ščepa ga za vrat, izvlačeći ga iz sobe u hodnik.

— Onaj isti davo koji će sada tebe da odnese, amigo — proškta proteći. Bez potrebe, jer su se čoveku noge već bile odsekle od straha.

— Govori! — zapovedi ninda. — Gde je Gringo koga ste ovde čuvali?

— On... umakao je. Ubio je mog brata... a mene vezao...

— Uspeo si da se oslobodiš? — začudi se ninda. Tabasko Pit obično nije tako neoprezan.

— Moj brat je imao nož u čizmi. Izvukao sam ga zubima i prerezao opasače kojima sam bio vezan — objasni Meksikanac. Zubi su mu evokovali od straha, a kolulao je očima kao ludak.

— U kakvom je stanju moj prijatelj? Niste mu ništa učinili?

— Ništa, senjor, kunem se! Mi smo ga samo čuvali kad su ga doneli...

Doneli?

Hmmm... zašto je Meksikanac upotrebio upravo tu reč?

— Doneli su ga? Zbog čega?

— Bio je u nesvesti. Drogi-ran, verovatno...

Da, zvuči logično. Tabasko Pit je teško kontrolisati i neko je došao na dobru ideju.

Naravno, sve još uvek teče po Vatanabeovom planu, do davela. On je bez sumnje predviđeo da će se Tabasko Pit osloboditi i krenuti...

Kuda?

Da li se sreo sa Sumiko, ili se još šunja po Korientesu?

Najbolje da se pridržava Vatanabeovog plana i pretpostavi da su se njegovi prijatelji već sreli. Prema tome, oni su sada zajedno, negde u planini...

— Amigo... kada bi poželeo da pobegneš preko planine, koji bi put odabrao?

— Preko planine? Za mene boga, senjor, niko ne ide u planinu! Tamo nema ničega!

— Može li uopšte da se pređe?

— **Quien sabe?** Ko zna?

Šta sada? Da li je Vatanabe zamislio nešto drugo?

Ne. Ne može biti. Ljudi iz Korientesa jednostavno se nisu nikada peli jer nisu imali razloga za to... Koliko se seća snimaka načinjenih iz vazduha, a seća ih se savršeno, postoji nekoliko pravaca kojima se može popeti do vrha.

Podigao je glavu. Kakav je to zvuk?

Helikopteri? Da li je moguće?

Zašto ne bi bilo moguće... Krozbi je rešen da ovoga puta raščisti račune s njim i neće žaliti ni truda, ni vremena, ni novca...

Dva, tri, četiri... pet helikoptera doleće iz pravca San Kventina!

Prišao je prozoru hitrim korakom i nagnuo se napolje. Rešava odjednom dva problema: videće kuda će odleteti helikopteri i osloboditi se Meksikancea...

Ovaj je, naravno, pomislio da sada može pokušati da ubije neopreznog čoveka u crnom. Sledeći pogledom poziciona svetla letelica, ninda sasvim jasno ču kako se čovek šunja prema jednoj od pušaka bačenih na pod.

Formacija helikoptera na trenutak je zastala nad naseljem, a onda su, svi odjednom skrenuli prema planini, postepeno povećavajući visinu. Da, upravo to je i očekivao: počeo je veliki lov na ljude, nešto u čemu je tip po imenu Džefords verovatno pravi majstor.

Otkrenuo se i isukao katana iz korica pričvršćenih ukoso preko leđa. Ovoga puta mora upotrebiti drugi mač, jer do Meksikancea ima puna četiri koraka rastojanja, a ne želi da se odvađa od prozora dok ne vidi šta će se dogoditi sa helikopterima...

Oštrica zviznu kroz vazduh. Vrh doklači čoveka ispod uha i

gotovo bez otpora prereza vrat, kidajući kičmu.

Odsečena glava groteskno odskoči od poda i otkotrlja se u stranu. Trup je nekim čudom ostao na nogama još nekoliko sekundi, kao da ga u dinamičkoj ravnoteži održavaju debeli mlazevi krvi koja šiklja iz prerezanih krvnih sudova.

Ninđa obrisa oštricu mača o odeću Meksikanca i ponovo se naže kroz prozor.

Još jedan helikopter stiže. Ah, to će biti Džeferds. Ili, možda, i sam Krozbi. Želi, kao general, da nadgleda kako se odvija operacija...

Onih prvih pet letelica postepeno je zauzelo kružni raspored, sa središtem u jednoj zamišljenoj tački na padini planine. Zraci snažnih reflektora kao dugi prsti se zarivaju u tamu, otkrivajući da je čitava vulkanska kupa gusto obrasla zelenilom.

Nije teško naslutiti ko se nalazi u zamišljenom središtu kruga koji je zracima reflektora, kao rešetkama, odvojen od mračnog dela planine...

Lesli vrati katana u korice. Naravno, neće proći mnogo vremena, a moraće ponovo da ga izvadi...

*
* *

Najbliži helikopter sada je skoro nad njim. To verovatno znači da će uskoro naići i na lanac tragača koji paze da gonjena divljač ne krene u onom pravcu u kojem lovci ne žele.

Dva sata uspinjanja, a ponoć tek što je prošla. Ni vrh vulkanske kupe nije daleko i on želi da stigne svoje prijatelje pre nego što krenu naniže, golom suprotnom padinom, onom koja se spušta u pustinju.

Nema vremena za detaljno pretraživanje okoline. Uostalom, ljudi koji se nadu pred njim svu svoju pažnju koncentrisali su na progonjeni par. Sem toga, uspon ih je morao zamoriti; čak i ninđa oseća da će taj napor ostaviti tragove u rezervama njegove energije.

Ah, eno ih...

Kao zmija, ninđa se prišunja lancu ljudi sa puškama u rukama. Ne mora se čak truditi ni da bude posebno tih; oni ne čuju ništa osim svog teškog disanja.

Mora oboriti trojicu najbližih gotovo istovremeno, otvarajući tako u živom lancu prolaz za sebe...

Dva šurikena poleteše levo i desno; oni još nisu bili stigli do cilja kada ninđa skoči prema najbližem čoveku, vitlajući mačem iznad glave.

Udarac doslovno razdvoji čovekovo telo na dve polovine i ono se sruči u šiprag. Novim skokom ninđa se izgubi u šipragu, gutajući prostor ispred sebe.

Činilo se da poseduje radar koji ga nepogrešivo vodi pored prepreka. Kada su do njega doprli prvi povici gonilaca koji su shvatili da su izgubili tri čoveka, bio je čitavih pedeset jardi ispred njih.

Helikopteri su se spustili niže, pretražujući šiprag svojim reflektorima, ali on nije mario za njih. Njegov unutrašnji radar ukloniće ga sa puta mlazovima svetlosti isto onako sigurno kako zaobilazi drveće i stenje po strmini.

Potrebno mu je petnaest ili dvadeset minuta prednosti. Zato ne sme sada izgubiti ni jednu jedinu sekundu.

Tamo, ispred njega...

Zrak reflektora prešao je preko tog mesta, ali se nindži u magnovenju učinilo da vidi nešto što svojim oblikom, i bojama odudara iz okoline.

Pilot helikoptera nije bio tako oprezan; zrak reflektora pređe preko tog mesta bez zadržavanja.

Tabasko Pit i Sumiko su tamo, bez sumnje. Dalje nego što je mislio i to je dobro.

Ispustio je krik preplašene noćne ptice kada im se približio na dvadesetak koraka. Ništa čudno na ovom mestu, sem što ptice te vrste žive samo u Japanu...

Dve senke ukočiše se tamo gde su se zatekle. Sada ih je sasvim jasno video: krupnu figuru Tabasko Pita i gotovo neprimetnu devojkicu pored njega.

— Les! — čuo je šapat. — Les?

— Za mnom — dobacio je, malo smanjujući brzinu. Oboje su veoma spretni, ali ne mogu biti tako brzi kao on.

Potrčali su, nastojeći da stvo-re što manje buke. Lesli ih više nije vodio pravo uzbrdo, već duž jedne od izolipsi vulkanske kupe, kao da namerava da obi-de oko nje.

Osmatrači iz helikoptera nisu ih mogli videti. Zraci reflektora čitavih nekoliko minuta slepo su opipavali mesto koje su već bili napustili.

Ali, to nije trajalo dugo...

Kao po komandi, svihi pet helikoptera promeni pravac i polete prema njima, ponovo formirajući krug u čijem su središtu bili naši prijatelji.

Ninda još jednom promeni pravac, osluškujući disanje Sumiko i Tabasko Pita. Mogu još da izdrže ove napore, kaže mu sluh.

Utoliko bolje. Važno je da budu što dalje od gonilaca koji ih slede uzbrdicom; oni u helikopterima više nisu bitni.

Ah!

To je ono što traži!

Procep u stenama, obrastao žbunjem, a odmah pored njega velika kamena krhotina koja bi mogla da kamuflira otvor među stenama...

Dao je rukom znak svojim prijateljima da pođu za njim. Kada su stigli, on je bio zauzet time da vrhom mača iskopa nekoliko žbunova zajedno sa korenima.

— Ovaj je poludeo! — dahao je Tabasko Pit. — Šta to pokušavaš, da nas sakriješ pod zemlju?

— Sumiko! — nije bilo vremena za dodir ruke, poljubac. Jedva samo po jedan pogled koji je ovoga puta morao da kaže sve. — Sumiko, pregledaj Pitovu ranu!

Nije upitala zašto. Gotovo je gurnula Tabasko u sedeći položaj uz stene u samom procepu, tamo gde joj je ninda pokazao.

Njeni vešti prsti strgoše flastere i gazu. Tabasko Pit se trže od oštrog bola.

— Les! Nešto... nešto ima pod kožom!

— Izvuci to, ali brzo! Uzmi moj bodež!

— Nema potrebe! — Sumiko je već otvarala kožnu futrolu. — Imam svoje hirurške instrumente... Jedino, neću imati vremena za dezinfekciju!

— Imam poverenja u tebe! — isceri se Tabasko. — Premda... ne razumem šta to znači!

Lesli je, uz pomoć korica svog mača navaljivao stenu na procep u kojem su se krili njih dvojce. Bilo je važno da se ne ostave upadljivi tragovi i zato je hitro oko navaljane stene zario u vlažnu zemlju maločas iskopano žbunje.

— Sakrili su pod tvoju kožu minijturni radio-predajnik — objašnjavao je ninda. — On sve vreme emituje signale koji navode helikoptere na nas. Kada ga Sumiko izvuče, vas dvojce ostanite u skrovištu...

— A ti?

— Ja ću poneti uređaj na drugu stranu planine u pusti-

nju. Krenuće za mnom, bez sumnje; oni su ubeđeni da se nećemo rastajati, a signali će ih uveriti u to.

— Ahhh! — javi se iznenada Tabasko. — Prokletstvo, šta je s tobom, devojko! Nekada si bila mnogo nežnija!

Ninda zari poslednji žbun u zemlju i izmače se da proceni izgled kamuflirane stene.

Ne, u mraku niko neće primetiti da ovo nije prirodna formacija. Čak ni ako baš ovo mesto osvetli zrak reflektora.

— Sumiko, je li gotovo?

Helikopteri su ponovo formirali krug nad njima. Već je sasvim jasno čuo dahtanje ljudi koji su se verali za njima i sve češće kotrljanje kamenčića i peska ispod njihovih nogu.

— Gotovo!

— Onda se vidimo ujutru!

Uhvatio je u letu pljosnatu kutijicu od crne plastike, još vlažnu od Pitove krvi. Gurnuo je pod opasač i potrčao uzbrdo, što je brže mogao.

Da se nije možda ipak prevario? Možda helikopteri imaju infracrvene senzore?

Ne!

Prešao je jedva stotinak jardi prema vrhu planine, a krug svetlosti se pomerio, hitajući za njim. Motori helikoptera za-

bružali su jače dok su se uzdizali, tražeći begunce mlazevima svetlosti.

Još samo malo i biće pod vrhom. Biće mnogo lakše spuštati se na drugu stranu, iako će biti daleko više izložen svetlosti reflektora van zaklona žbunja.

Vulkanske stene, međutim, tako su nagomilane, da oni neće ni očekivati da ih vide. Uostalom, zašto bi se i trudili, kada već u svakom trenutku znaju tačan položaj begunaca?

Lesli potrča naniže, sada mnogo opreznije i bez žurbe. Vata-nebov plan bio mu je sasvim jasan.

Troje begunaca treba odvesti do pustinje i tu ih blokirati do jutra. Goniči koji siđu sa planine zaštitice tu stranu; ostatak kruga dopuniće ljudi iz helikoptera i oni koji dođu džipovima, obilaznim putem.

Ni oni više neće žuriti, uvereni da je divljač konačno u zamci...

Tako je! Sada sasvim jasno vidi farove mnogobrojnih džipova na suprotnoj ivici pustinje široke gotovo sedam milja!

Silazio je hitro, vešto izbegavajući zrake reflektora. Uostalom, nisu ga dugo ni sledili. U času kada je živi lanac gonila-

ca izbio na vrh planine i počeo da se spušta suprotnom padinom, helikopteri su se složno odvojili od vrha i poleteli prema drugoj strani pustinje.

Jedan jedini ostao je da lebdi. U njemu je, bez sumnje, uređaj koji prati radio-signale.

I Krozbi, naravno. Najverovatnije i Džeferds...

Hiruno Vatanabe neće biti u helikopteru. On ostaje sam u vili, da čeka krajnji ishod svog remek-dela...

Noge ninde osetiše da se kvatit tla menja. Sve je više peska, a sve manje kamena pod njegovom mekom obućom.

Srećom, reflektora više nema. Bilo bi inače veoma teško naći neki zaklon na sve ravnijoj površini, iako će dune nanete vetrom dobro doći.

I poslednji helikopter je sleteo, neke četiri milje odavde. Iza sebe čuje glasove ljudi koji se raspoređuju duž oboda pustinje.

»Smešno!«, pomisli. »Taj Džeferds potcenjuje ninde, iako je imao priliku da upozna Vatanabea... Da želim, iako bih probio njihov lanac i izvukao se iz klopke...«

To je i Vatanabeova greška, naravno. Moralo mu je pasti na

pamet da bi se minijaturni radio-predajnik na neki način mogao i odvojiti od Tabaska...

Ninda zastade negde kod samog središta pustinje, bar koliko je mogao da oceni sa ovog mesta.

Zakopao je radio-uređaj, koristeći se oštricom bodeža. Ne preduboko, da pesak ne bi prigušio signale, ali ni suviše plitko, da ujutru neko ne bi nagazio na njega i pogodio šta se dogodilo.

A sada, teži deo posla. Oni će, čim svane, početi da pretražuju pesak palac po palac.

Možda će i pucati po dinamama, ali je to rizik koji se može prihvatiti...

Ovoga puta u kopanju se morao pomagati i svojim mačem, iako plemenito oružje nikada još nije bilo upotrebljeno u tako prozaične svrhe. Potrebna je duboka jama u koju će se smestiti u čučućem položaju.

Jedini problem je zaklon nad glavom, koji mora izdržati težinu gomile peska...

Ukrstio je korice mača, sam mač i vakizaši, a preko svega toga raširio tkaninu od kapuljače koju je oparao uz pomoć bodeža.

Pažljivo je nanosio pesak, šaku po šaku, ostavljajući samo

uzani prolaz kroz koji će se u-
vući u jamu.

Dovoljno. Pustinjski vetar će
do jutra isušiti zrnca koja je
upotrebio, pa se neće razliko-
vati od okoline.

Pažljivo, nastojeći da ne iza-
zove ni najmanji potres, on na
otvor koji se uvukao počeo da
privlači pesak sa već spremne
gomile.

Naravno, neće biti dovoljno
vazduha za odraslog čovaka u
načinjenoj jami, ali je to pre-
preka koja ga ne može zadržati.
Indijski jogi već vekovima po-
znaju trik kojim se usporava
rad srca i drastično smanjuju
potrebe tela za kiseonikom. U-
ostalom, i mnogi cirkuski arti-
sti na Zapadu koristili su se
tom veštinom.

Sklopio je oči i opustio telo,
mišić po mišić. U tami, usne
su mu se na trenutak razvukle
u osmeh.

Baš će ujutru biti zabavno
Krozbijevo lice kada shvati da
zver ne samo što je umakla iz
stupice, već pruža šapu da ga
šćepa svojim ostrim kandžama!

*

* *

Džefords je reagovao munje-
vito na zvuk nindžinog glasa. O-

krenuo se u mestu i usmerio
cev svog pištolja prema njemu.

Nimalo slučajno, našao se u
položaju da ga sunce zaslepi.
Ne bi mu, međutim, pomoglo
čak ni da je bio na mnogo po-
voljnijem mestu!

Šuriken pisnu, zariivajući se
tačno u srce čovaka sa pišto-
ljem. Kao da to ne želi da pri-
meti, Džefords iskezi zube po-
put vulka i pokuša da ipak po-
vuče obarač.

Drugi šuriken pogodi ga pra-
vo u iskežene zube, polomi ih
i kroz usnu duplju prodre u
mali mozak. Padajući naznak,
Džefords se zakoprea, razbacu-
jući oko sebe pesak i sitne kapi
krvi.

Ninda se okrete helikopteru.
Iza otvorenih vrata letelice
Krozbijevo lice predstavljalo je
pravu studiju paničnog straha.

— Bio je tvrdoglav — ispra-
vi se ninda sa osmehom na pre-
planulom licu. — Dakle, mister
Krozbi, naša mala igra je, izgle-
da, završena.

Debeo, korpulentan čovek u
skupocenoj odeći pokuša nešto
da kaže, ali ga donja vilica ni-
je odmah poslušala.

— Čekaj — reče konačno pro-
mulkim, tuđim glasom. — Če-
kaj malo! Ne moraš me ubiti,
zar ne?

— A zašto misliš da ne moram?

Krozbi je tražio reči. I nije ih nalazio.

— Čak ni ti sam ne znaš zašto ne bih morao da te ubijem! — nasmeja se nindā. — Hajde, nađi mi bar jedan dobar razlog, Krozbi!

Nije teško pogoditi šta će Krozbi reći, naravno. Novac. Za njega je to čarobna reč, reč koja rešava sve probleme.

— Novac — prostenja Krozbi. — Ja... ja imam čitave gomile para... Ti... ti bi mogao...

— Mogao bih da dođem do njih — složi se nindā. — Samo, ti mi tu nisi previše potreban, Krozbi...

— K-kakko? Kako to?

— Postoji način da se otkriju šifre svih tvojih tajnih računa. Ako baš želiš da znaš, to je već učinjeno. Sumiko, devojka koju si hteo da ubiješ, pravi je majstor za kompjutere, znaš!

— Ali... ali...

— Ukratko, nisi mi više potreban, Krozbi. Osim... Hmm, imam jednu zgodnu ideju... Da, odista, ti bi mi mogao malo poslužiti...

— Učiniću... učiniću sve što želiš! Kunem se!

— Nemoj ništa obećavati — nasmeja se nindā — pre ne-

go što čuješ šta te čeka. Hajde, pomeri se na svoje mesto, sada ću ja upravljati helikopterom...

Brišući lice nukavima svog skupocenog sakoa, Krozbi posluša. Neprestano se smešeći, nindā pokrete motor helikoptera i velika ptica se diže, zaskipajući sitnom prašinom opruženo Džefordsovo telo.

— Kuda... kuda me vodiš?

— Do tvoje vile, Krozbi.

— Vile? Zašto?

— Tamo je jedan čovek koji, nasuprot tebi, želi da umre. Letimo tamo da mu ispunimo želju.

— Vatanabe?

— On glavom. Čudi te da neko želi da umre? Mene ne.

— Prokleti Japanac! — promrmlja Krozbi. — Ubedio me je da će ovaj njegov plan uspeti!

— Nije istina, Krozbi! Rekao ti je da ne možeš ubiti nindū i bio u pravu! Ti si onaj koji nije želeo u to da veruje!

Ljuljajući se na vertikalnim vazдушnim strujama, helikopter prelete planinu i ustremi se prema obali. Uskoro će moći da se vidi crveni krov Krozbi-jeve vile.

— Koliko si težak, Krozbi? — nemarno upita nindā.

— Ja? Ne znam tačno... Zašto?

— Nešto računam — osmehnu se Lesli. — Uskoro ćeš doznati i šta. Recimo, sto osamdeset funti, a?

— Tako nešto. Zašto ti je potreban taj podatak?

— Rekoh ti, uskoro ćeš doznati...

Krozbi se osvrte oko sebe, nalik zveri u kavezu. Nasuprot zveri, međutim, on neće upotrebiti zube i kandže na svom tamničaru. Nema dovoljno hrabrosti za to, čak ni u najdubljem očajanju...

Ponirući, helikopter se sve više približavao obali i sada se jasno videla vila i prostor oko nje.

Lesli se naže napred, da bolje vidi kroz prljavi pleksiglas. Ona nepokretna tačka na travnjaku, mogla bi biti...

Da.

Hiruno Vatanabe sedi nasred travnjaka koji je u Krozbijevim srećnijim vremenima služio kao igralište za golf. Podigao je pogled prema helikopteru.

Lesli načini složen manevar u vazduhu, tako da je Krozbi dva ili tri puta jaulnuo, grčevito se hvatajući rukama za sedište.

— Šta to radiš, ludače? — zavapi. Hoćeš da nas ubiješ obojicu?

— Nas dvojicu? Neee, Krozbi... hoću da ubijem samo tebe!

— Šta znače onda ove proklete akrobacije?

— Ispisao sam — nasmeja se ninda — Vatanabeu poruku. Japanska slova su zapletena ako nisi znao...

— On... on sada zna da je izgubio igru.

— Zna. I mislim da je neobično srećan zbog toga.

— Srećan?! Srećan?!

— Da, srećan. Zbogom, Krozbi i... prijatan let!

Pogodio je desnom pesnicom čoveka u slepoočnicu i ovaj se opustio u sedištu. Naginjući se preko njega, ninda otvori vrata na suprotnoj strani i izgura Krozbija sa sedišta tako da će biti dovoljan samo lak polkret da ga i konačno izbací u ambis.

A sada malo matematike...

Proračunao je za nekoliko sekundi brzinu helikoptera, brzinu i pravac vetra, čak i otpor vazduha, a zatim načinio tačno određen manevar u vazduhu.

Gurnuo je Krozbijevo opušteno telo kroz vrata i ispravio helikopter. Ostaće da lebdi na istom mestu, ne želeći da strujanjem sa rotora poremeti pa-

raboličnu putanju Krozbihevog tela.

Šteta što je morao da ga onesvesti udarcem, ali ga drugačije ne bi lako izgurao. Bilo bi zanimljivo slušati kako urla. Doplerov efekat na zaista neobičan način izobličava ljudski glas...

Da nije slučajno pogrešio u proračunu? Hiruno Vatanabe bio bi strašno razočaran!

Ne, nije pogrešio...

Sledio je pogledom figuru koja se obrtala u vazduhu, postepeno ubrzavajući pad sa visine od pet stotina stopa, odmeravajući neprestano okom rastojanje do one druge figure, nepomične na travnjaku.

U jednom trenutku dve figure spojile su se u jednu, a onda je jedna od njih odskočila od tla, osavljajući drugu, onu u crnom, da nepomično leži na travi.

Trava oko dva opružena tela polako je počela da menja boju i postaje tamnija...

Zavrtevši glavom, ninda promeni kurs helikoptera, usmeravajući ga prema vrhu planine, tamo gde ga već nestrpljivo čekaju prijatelji...

Šteta što nije bilo očevidaca malopredšnjeg događaja. Istražni sudija koji dođe da utvrdi uzrok smrti sigurno će dugo lupati glavu pitajući se kako su se dva čoveka tako užasno sudarila na travnjaku...

Sunce je grejalo kroz pleksi-glas kabine i Lesli se osmehnu. Prijatno je... ali će mnogo prijatnije biti uskoro u San Francisku. Sa Sumiko.

Bacio je pogled u grotlo ugašenog vulkana, hladno i crno.

Dobra ideja... Sledeći put kada nekog bude želeo da baci iz helikoptera, odabraće neko slično mesto. Zvuk ljudskog glasa morao bi biti još zanimljiviji odbijen od kamenih zidova grotla...

K R A J

BUDITE BOLJI OD NINĐI!

ŠAMPIONSKI KARATE TICKY DONOVAN

"Da! I od NINĐI sam bolji ja!" I vi ćete to moći reći, ako kupite knjigu **ŠAMPIONSKI KARATE**. Super-luksuzna knjiga, super-trener svetskih šampiona kao autor. Uz pomoć Tiki Donovana od učenika do šampiona! Od učeničkog do majstorskog pojasa!

Sadržaj: Kratka istorija karatea, Karate u Japanu, Treniranje karatea (nalaženje dobrog kluba, pravilno ponašanje, vrste tehnika), Pripreme za treniranje (zagrevanje), Programi i vežbe za početnike (stavovi, udarci rukom, udarci nogom, blokovi), Program i vežbe (detaljno) za sve pojaseve do majstorskog, zatim: Sparingovanje, specijalni program za crni pojas, dopunsko vežbanje, rad sa fokuserima, rečnik najvažnijih karate pojmova (sa objašnjenjima)...

Knjiga **ŠAMPIONSKI KARATE** pisana je na najstručniji način, ali lako i razumljivo. Fotografije su najkvalitetnije, ima ih oko 500!!!

Knjiga **ŠAMPIONSKI KARATE** štampana je na finom papiru, sa tvrdim super-kolor koricom, na 160 strana. Izgleda zaista šampionski, luksuzno!

20 MILIJARDI KUPCIMA

U svakoj knjizi **ŠAMPIONSKI KARATE** naći ćete poseban, specijalno obeležen kupon sa nagradnim brojem. Kupon pošaljite odmah i očekujte jednu od nagrada u ukupnoj vrednosti od **20 STARIH MILIJARDI!**

Našu adresu ne
ispisujte rukom već
išecite i zalepите ovu:

Redakcija
lista
"CRNI POJAS"
Generala
Ždanova 28
11000 BEOGRAD

NARUDŽBENICA "NINĐA"

Ova narudžbenica važi do 31. maja 1992.

POSLEDNJI PUT PO STAROJ CENI !!!

Ovim nepozivo naručujem luksuznu knjigu **ŠAMPIONSKI KARATE** po ceni od 480,00 dinara + PTT troškovi. Za članove kluba čitalaca "Crnog pojasa" (**BRUS LI/NINĐA KLUB**) cena je 30% niža i iznosi: 350,00 dinara + PTT troškovi.

Prezime i ime _____

Ulica i broj, sprat, stan _____

Poštanski broj i mesto _____

Samo za članove - broj članske karte **BRUS LI/NINĐA KLUBA:**

SPORT MONTEx

Specijalizovani proizvođač sportske opreme za sve borilačke veštine

Telefon: 032/711-170
714-163
Telefax: 032/710-846

Ul. Petra Kočića 3
Pošt. fah 63
32300 GORNJI MILANOVAC

Devizni cenovnik:

NINJA I KUNG FU ODELA
120 - 155 - - - - - 61,- DM
160 - 175 - - - - - 66,- DM
180 - 200 - - - - - 71,- DM

KUNG FU PANTALONE
140 - 155 - - - - - 21,- DM
160 - 175 - - - - - 22,- DM
180 - 195 - - - - - 27,- DM

ZNOJNICA - - - - - 4,7,- DM
DRVENI MAČ - - - - - 11,- DM
NUNČAKE - - - - - 13,- DM
TONFA PALICA - - - - - 9,- DM
KAMA - - - - - 7,- DM
ŠURIKEN metalni - - - - - 9,- DM
META samolepljiva - - - - - 1,6,- DM

OBAVEŠTENJE za sve kupce do 15 godina - narudžbu za njih moraju izvršiti ISKLJUČIVO njihovi roditelji!

Naši cenjeni kupci plaćaju DINARSKU PROTIVVREDNOST, obračunski srednji kurs na dan isporuke!

HIT KNJIGE HIT KNJIGE HIT KNJIGE

NARUDŽBENICA

Neopozivo naručujem knjige pod rednim brojem

- a) 1 2 3 4 po ceni od 320,00 din. pojedinačno ili
b) komplet po ceni od 1280,00 din.

Sumu od din. umanjenu za 20% i troškove poštarine
platiću prilikom preuzimanja pošiljke.

Ime i prezime

Ulica i broj

Broj pošte i mesto

.....
datum potpis naručioca

Erik Van Lustbader

RATNIK ZALASKA SUNCA
PLIĆACI NOĆI
DAI-SAN
POD BLEDIM MESECOM

Tetralogija o heroju, Ratniku zalaska sunca.

Ovo su, inače, **prve** knjige
koje je napisao Erik Van Lustbader, pre serije
svetskih bestselera Ninda, Miko, Crno srce i dr.

Broširano, latinica, cena pojedinačno 320,00 din.
cena kompleta 1280,00 din.

NIP DEČJE NOVINE
32300 Gornji Milanovac
- prodaja knjiga -

USKORO i najnoviji
roman **OČI ANĐELA**